

پیش گویتیں مرگ و ہد پتر

گابرنیل گارشیا مارکیز

رجانک : شرف شاد

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

پیش گپتیں مرگ ۽ وہد پتر

Pishguptin Marg e Wahdaptar

Gaberiel Garcia markiz

گابریئل گارشیا مارکیز

رجانک : شرف شاد

Sharaf Shad

2015

چاپ جاہ : شوکت برادرز پرپریس، کراچی

ISBN # 978-969-9768-90-3

نہاد : =/200 کلدار

غوث بخش صابر، ڈاکٹر عبدالصبور، اے آر داد
۽ بلوچی ۽ اے دگہ رجائکارانی نام ۽

Every Act of Communication is an Act of
Translation.
(Gregory Rabbasa)

گشگی گپ

یک زاننکارے ۽ گشگی کہ باند انت کہ ہمک لبرانت ۽ نبشته کارچہ میاں استمانی لبرانک ۽ کم چہ کم یک کتابے وتی زبان ۽ رجانک بہ کنت۔ من ۽ اے گپ سک دوست بیت، میاں استمانی لبرانک سک مزن ۽ شاہگان انت، کہ من وتی نادرسی ۽ زاننکاری ۽ سبب ۽ میاں استمانی لبرانک بازہ وتنگ، بلے وتنگینانی تھا، گبر نیل گارشیا مارکیز ۽ گدار من ۽ سک وش بوتگ انت۔ ہے وش ۽ من ۽ لاچار کتگ کہ من مارکیز ۽ اے گدار ۽ بلوچی ۽ رجانک بہ کناں۔

گبر نیل گارشیا مارکیز، بیستمی صدی ۽ مزن نایل نبشته کاراں شمار بیت۔ 6 مارچ 1927 ۽ لاطینی امریکہ ۽ ملک کولمبیا ۽ ودی بوتگ ۽ 17 اپریل 2014 ۽ میکسیکو ۽ بیران بوتگ۔ مارکیز ۽ وتی اولی گدار تا کانی طوفان، 1948 ۽ نبشته کتگ بلے چاپ ۽ شنگی ادارہ نہ رسگ ۽ سبب ۽ 1955 ۽ چاپ ۽ شنگ بوتگ۔ مارکیز ۽ نامداریں گداراں پیٹریاک ۽ تاکچنڈ، نادرابی ۽ روچاں مہر، کرنل ۽ کس کا گد نبشته نہ کنت، ۽ ایوکی ۽ سدسال ہوار انت کہ ہمیشہ ۽ سرا آئی ۽ 1982 ۽ نوبل داد دیگ بوتگ۔ اے گدار اولی رندہ ۽ ہسپانوی زبان ۽ 1967 ۽ چاپ بوتگ۔

”پیش گپتیں مرگ ۽ وہد پتر“ مارکیز ۽ نوبل داد (1982) رسگ ۽ یک سالے پیسر 1981 ۽ نبشته کتگ۔ اسپینش زبان ۽ ایشی ۽ نام cronica de unamuerte anunciada بوتگ ۽ Chronicle of a death foretold ۽ نام Gregory

Rabassa 1983ء انگریزیء رجانک کتگ، اے گدارانگتہ 25 زبانء رجانک بوتگ۔

پہ منء گدارء رجانک کنگء پد، نامء جیڑہ پاداتک، پرچا کہ Chronicleء
 واستہ بلوچی لبرنیست، انگریزیء لبر بلداں Chronicleء معنا، وهدء زمانگء رددء بندء
 حسابء کسہء واقعہء بیان کنگ انت۔ گدارء نام گوں کسہء انچوہمگر نچ انت کہ دلء نہ
 گشت، بدل ئے بہ کناں، پمشکہ Chronicleء واستہ ”وہدپتر“ گچین کتگ، بلوچیء
 یکء دوزانتکارء گوں شورء سلاہء رند، پہ Chronicleء ”وہدپتر“ زرتگ۔

Cronica de unamuerte anunciadaء بلوچیء ترینگء، اردوء
 افضل احمد سیدء، ایک پیش گفتموت کی رُودادء انگریزیء Gregory Rabassaء
 Chronicle of a death foretoldء پی ڈی ایف فارمیٹ (Pdf
 Format) ء کمک زرتگ، من دوئیں واجہانی مننت واراں۔

اے کتابء چاپء شنک کنگء من بلوچی اکیڈمیء باسکانی ہم مننت واراں ابید
 آہانی مہرء واہگء اے کتاب چاپ نہ بوتگ ات۔

شرف شاد

15 اگست 2015

’پیش گپتیں مرگ ۽ وھدانک‘

شرف شاد

گبرئیل گارشیا مارکیز ۽ گدار ”پیش گپتیں مرگ ۽ وھدانک“ یک واقعے ۽ بابت ۽ انت، کہ غیرت ۽ ننگ ۽ نام ۽ سمر اے گناہ ۽ بے میاریں مرد مے کُشک بیت۔ اصل ۽ یک راستیں واقعے کہ گوں مارکیز ۽ پجارو کیں مرد ماں پیش اتلگ ۽ ہماز مانگ ۽ کہ واقعہ بوتگ، روتا کانی ہم سر حال بوتگ ۽ مارکیز ۽ حیاں ۽ مارشٹانی بہر ہم، بے گداری ۽ ڈروشم زورگ ۽ ایشی ۽ کساس سی سال لگت ۽ اتگ۔

گدار ۽ کسہ انجلا ویکاریو ۽ سور ۽ سانٹیا گونصر ۽ کوش ۽ بابت ۽ انت، واقعہ ۽ گداری ۽ دروشم دیگ ۽ مارکیز ۽ کہ ہما در شاندا ب ۽ تحخیل ۽ ساچشتی واکاں گوں کار گپتگ آ چہ آئی ۽ اے دگہ گدار ۽ حاصل آئی ۽ نامداریں گدار One hundrade years of solitude ۽ پہک جتا ۽ یکتا انت۔ اے گدار ۽ نبشتہ کنگ ۽ آئی ۽ وتی ہما Magical Realsim ۽ در شاندا ب ہم کار مرز نہ کتگ کہ آمدام مارکیز ۽ جتا نیں بستار ۽ پجارے ۽ واہند کنت۔ سر جمیں گدار ۽ تچک ۽ بیانیہ تکنیک کار مرز کنگ بوتگ۔

سیر؎ سانگ کنگ؎ واہگ؎ جنک؎ بدل؎؎ گوں آئی؎ مات؎ پتاں ساز؎ باز کنت؎۔ انجلا
 ویکاریو گوں وتی مات؎ تچک؎ ساپیں لبرازاں گشیت کہ آئی؎ بچک دوست نہ بیت۔
 مات؎ ہوار درستیں کہول آئی؎ زور دنت کہ چشیں جوانیں گوا جاری؎ رد کنگ شریں
 کارے نہ بیت۔ ابید جنک؎ رضا؎ وشی؎ خیال دارگ؎ آئی؎ عاروس گوں بیاردوسان
 رومان؎ کنگ بیت۔ بیاردوسان رومان وتی سور؎ بے کساس؎ زر؎ مال حرج کنت۔
 بیتگ؎ مزن؎ کسان دعوت دیگ بنت؎ عاروسی مراکش گل؎ شادہ آسر؎ رس انت۔

اولی شب؎ بانگواہ؎ انگتہ عاروس؎ مراکش؎ رنگ؎ داب ہلاس ہم نہ بوتگ
 انت؎ بانورا انجلا ویکاریو مات؎ پتانی لوگ؎ ہمے گشگ؎ آرگ بیت کہ آ جنین ٹھکے نہ
 بوتگ۔ لوگ؎ واتر اتلگیں جنک؎ جُست کنگ بیت کہ آئی؎ گوراکئے اتلگ۔ جنک پہ
 زانت؎ کزدن ساننیا گونصر؎ نام؎ گیپت۔ بل؎ کہ آئی؎ سر؎ گوشے ہم سہی نہ انت بلے اصل
 مردم؎ رکینگ؎ ہاترا جنک پمیشا آئی؎ نام؎ گیپت کہ آوتی دل؎ گشیت ساننیا گونصر مزن
 ؎ وا کداریں مردمے آئی؎ پت؎ برات آئی؎ دست جت نہ کن انت بلے آئی؎ مات انجلا
 ویکاریو؎ مات وتی دوئیں جاڑیں بچاں بے توار؎ لوٹا نینیت؎ کڈن کنت کہ وتی کم شرفی؎
 بیر؎ بہ گر انت۔ جاڑیں برات چہ وتی بستار؎ بُزریں زاماتی؎ رسگ؎ پدا چودست؎ روگ؎
 سراچہ پیل؎ جُلجُش انت۔ مات؎ گشتن؎ پدا ساننیا گونصر؎ کُشگ؎ در کپ انت؎ آئی؎
 آئی؎ دروازگ؎ دپ؎ کارچ جن انت؎ کش انت۔

انجلا ویکاریو؎ جاڑیں برات ساننیا گونصر؎ کُشگ؎ گپ؎ گوں ہمک کس؎ گُش
 انت؎ بازینے کہ جُست کنت چیا گڈا آ گش انت کہ ساننیا گونصر زانت۔ باز زوت
 سر جمیں بیتگ؎ اے حال پُچن ایت کہ انجلا ویکاریو جنین ٹھکے نہ بوتگ؎ سبب؎ سور؎ اولی

شپء مردء ٲلء ءاتگ ء آئی ء کم شرفی ء بیرء گرگ ء ہاترا انجلاء ءوئیں برات سانتیا گونصرء
کشگ ء سرائنت۔

گءارء ءانگ ء وءءء بازریں جاہاں مردم ء سما بیت ءوئیں برات سانتیا گونصرء
کشگ نہ لوٹ آنت۔ آہانی بیتگ ء چوک ء ننگ ء چوک ء ہما شیرء ءکان ء ءیم ء کہ مچی
ء میٹری ء روگ ء آہگ انت۔ گوں ہمک کس ء ہے ءرانگاز کنگ کہ آسانتیا گونصرء
کشگ ء سرائنت، ہے گپ ء پءر کنت کہ آہانی ءا ہگ انت کسے سانتیا گونصرء حال بہ
ءنت ء آوتی سرء بہ گپیت ء آچرے ناہو ءگیں کوش ء بہ رک آنت۔ اے ءرگت ء چرچ ء
پا ءری، پولیس ء افسر کرنل، سانتیا گونصرء ءو ست ء عزیزاں بگرداں بیتگ ء ءرستیں مردماں
ءرا بچکانی ارادہ ء سہی ء سر پء آنت بلے کس ہچ نہ کنت۔ گء سرا کشندہ سانتیا گونصرء کوش ء
اے ءاستہ لاچار بنت کہ ءرستیں چا گردچہ آہاں ہے امیت ء ءاریت ء ہے وڑا چا گردء بلے
سمائی، مستر ء سر پء یدیں مردمانی بلے توکلی ءوت سر اءیمائنگیں ءا قعہانی سبب ء یک
کوشے ءتی آسرء رسیت۔

کشگ بیت کہ ماں اے گءارء مار کیزء ءو گپانی ءرانگاز کنگ ء جہء کنگ،
یکے ایش کہ کجام ہم وڑیں کوہن کپتنگیں ر بیدگ ء انڈال جتگیں ءو ءمانی ء لیکہ ء کتیلو ءانی
ءدل کنگ ء، کس اولی مردم بونگ نہ لوٹیت۔ بوت کنت آئی ء اے سما بہ بیت کہ ہما ءو ء
ء لیکہ بلے بُن ء بیکار آنت ء چہ آئی ء چا گردء نپ ء سیت رسگ ء ءدل ء، ءا ءان رسگ ء
انت بلے آئی ء ءدل کنگ ء اخلاقی ذمہ ءاری ء ءتی سر انءر ءر آنت۔ ہما ہم کہ آہانی ذمہ
ءاری انت کہ آچا گردء ءء بیکاریں ءو ءاں ءدل بکن انت ء انچیں جا ءو ءو ءی بکن انت کہ
چا گردسا رتیں سا ہے کش ات بہ کنت۔ ءومی اے کہ مار کیزء کشگ ء کوشست کنگ کہ

کجام ہم وہدء یک وئیل یا کوشے بیت آئی ءدیم ء آگ ءدرستیں چا گردء دست مان انت
 ءاگاں چارگ بہ بیت گڈا سانتیا گونصرء کشندہ تہنا انجلا ویکار یو برات نہ انت، درستیں
 چا گرد انت۔ انجلا ویکار یو ہمے سر پد بیت ء بے میار ء بے گناہ ء آئی ء نام ء گپیت کہ آ
 چا گرد ء ارزشت داریں مردے ء کس آئی ء دست جت نہ کنت بلے آچونز انت کہ آئی ء
 انجیں بہتا مے جنگ بوتگ کہ چا گرد ء آئی ء سراوتی دست چست کتگ۔ مستریں گپ
 ایش انت کہ مردمانی آئی ء حال نہ دیگ ء غیر شعوری واہگ ہمیش انت کہ سانتیا گونصرء
 دو دمان ء قدر ء کنیلوانی لگتھمال کنگ ء ردی کتگ، بائد انت کہ آکٹشگ بہ بیت۔

”پیش گپتیں مرگ ء وہد پتر“ بلا شک ء باک گبرئیل گارشیا مارکیز ء کسہ
 سازی ء نایابیں درورے ء بازیں حوالہ ء مارکیز ء جتا ء یکتائیں گدارے گشگ بوت
 کنت۔ درستائیں پیسرا ایش کہ بل اے کسہ ء بُن ہشت چہ راستیں واقعہ ء ایر کنگ بوتگ
 ء ایشی ء بابت ء مارکیز ء 1951 ء ماں روتا کی ء ونگ، بلے راستیں واقعہ انچو کسہ ء دروشم
 دیگ بوتگ کہ گشے مارکیز درستیں وئیل ء چم دیستیں شاہد انت ء سرجمیں وئیل انجیں
 ساچشتی زور ء کسہ سازی ء ہنر ء کسہی گوناپ دیگ بوتگ کہ نہ گشے مارکیز درستیں واقعہ ء
 گون نہ بوتگ ء چو ہم نہ گشے کہ وانوک وت ہے وئیل ء چم ء وت گندگ ء نہ انت۔
 مارکیز ء کسہ ء درستیں جُز ء بہرا انچوتک ء گچن ء چار ء بیچار کتگ انت گشے آئی ء کسہ ء
 ہمک Event ء سراسر جمی ء پٹ ء پول کتگ نہ گشے گون وتی ساچشتی زور ء کسہی گوناپ
 داگ انت۔

پدا اے گدار ء نبشتہ کنگ ء انداز، کہ یک کلا کی ء وئیل ء سراسر جمیں گدار انچو
 نبشتہ کنگ بوتگ کہ چا گرد ء درستیں بے حسی ء بے سمائی ایشی ء تہا نژا تگ۔ ماں اے

گدارء مارکیزء ردانک چو آئیء اے دگہ ردانکاں جتا ءتچک ترانت بلے پدا ہم آئیء
گالر دسازى ء گپانی رد ء بند ہے وڑا انت کہ گبر نیل گارشیا مارکیزء وتی در آوڑ تگیں
در شاندا ب انت۔ سر جمیں کسہ جتا جتا نیں مردمانی بیان ء یادداشت ء دروشم ء دیما کنیت
ء مارکیز یک کتہ کار ء سوہو نیں کسہ سازی ء رنگ ء ہمک گپ ء پھ و ہد ء رد ء بند دیم ء آران
کنت کہ وانوک یک برے گدار ء وانگ ء بندات کنگ ء گوں پدا آئیء ایر کنگ ء بلے
حال بیت ء داں کتاب ء ہلاس نہ کنت آرام ء دل نشت نہ کنت۔

کجام ہم گدار ء آزمانک ء کلائمکس ء آسرسک بازار زشت دار انت ء مدام
گدار نویس ء آزمانکار کسہ ء کلائمکس ء اثر دار کن انت ء گڈی سطر اں وانوک ء دیم ء کار
انت بلے ماں اے گدار ء، کسہ گشی ء انجیں تکنیکے کار مرز کنگ بوتگ کہ گدار ء سر جمیں
کلائمکس اولی تا کدیم ء بیان کنگ بوتگ ء چد ء پد کسہ ء نیامی واقعہ کم ء انجو بیان کنگ
بوتگ انت کہ گدار ء گڈی تا کدیم ء کسہ ء بندات بیت۔ گدار ء بندات ء آسرس ء دیما
آیک ء گوں کسہ گام پہ گام ء پشت ء روان کنت ء گڈسرا ویل ء بنداتی واقعہ بیان کنگ
بنت۔ بگند تکنیک ء کہ گدار دیم ء روان انت بلے کسہ پشت ء روان انت ء ہمودا گدار
آسرس بیت کسہ چہ ہمودا بندات بیت، بزاں کہ ”پیش گپتیں مرگی ء کسہ“ وتی گڈی سطر ء
بندات بیت ء وتی بنداتی سطر ء آسرس رسیت۔ ہے سبب انت کہ گبر نیل گارشیا مارکیز،
دنیاء شیوار ء مز نانیں کسہ ساز ء گدار نویس ء بستار ء زانگ بیت۔

“Writers make national literature, while
translators make universal literature.”

José Saramago

ہماروچ ء کہ آکُشگ بونگی ات، سانتیا گونصر ساعت پنج ء نیم ء ہما بوجیگ ء ودار ء
واب ء پادatk، کہ بشپ آئی ء سراپیداک ات۔ آئی ء واب دیست کہ آہما ڈر چکانی بزیں
بلی ء گوزگ ء انت کہ ماڑی اڈکنگ ء کارمرز بنت۔ سبکیں نو دشنگ ء انت، ء پہ یک
دمانے آوتی و ابانی تہاگل ء بال ات، بلے و ہدے آگہ بوت، آئی ء دیست کہ آپہر کا مُرگی
گیت ء گہہ اتگ۔ ”آئی ء مدام در چکانی بابت ء واب دیست“، پلاسیدوالینیر و، آئی ء
مات ء، بیست ء ہپت سال ء رند، ہما شوم ء شانزدہیں دو شنبے ء ترانگ گیر آورت انت ء گوں
من گشت۔ ”یک پبتگے پیسر آئی ء واب دیست کہ آسن ء تا کاں جوڑ بوتگیں بالی گرابی ء ایوک
انت ء بادام ء باغاں ابید گوں در چکاں ڈ یک ورگ ء بال انت“ پلاسیدوالینیر و ء کہ اے
دگرانی و اباں، اگاں اناوار ء گشگ بہ بنت، تچکیں معنا کنگ ء، مزن نیک نام ات، بلے وتی
چک ء ہے دوئیں و ابانی تہا، یاد در چکانی اے دگہ و اباں، کہ آئی ء وتی کوش ء پیسری سہب ء
گشت انت، پچ چرگانی ء بد پالی درجت نہ کت۔

نئے کہ سانٹیا گونصرء اے پیش گشی زانت کت۔ ابید گدانی بدل کنگ ء، کم بلے
 گراں وابی ء وپت۔ آگہہ بوتگ ء و ہدء، سردردء ات ء گڈی و ہدء وار تگیں شراب ء جکشیں
 تام زبان ء سمرات۔ آئی ء سمرء درد، ء زبان ء بدیں تام، گوں سورء ہما ڈاہ ء شوران، کہ داں
 شپ ء نیم ء برجاہ منتگ ات انت، قدرتی اثر ء ہمگر نچ کت انت۔ چریشی ء ابید، ہما دراپیں
 مردماں، کہ گوں آہاں ساعت سشش ء پنچ منٹ ء، وتی لوگ ء یلہ دیگ ء یک کلا کے رند،
 کہ آچو ہیک ء بڑگ ء دوردیگ بوت، راہ ء دپ کپت، شڑی ء یات ات کہ کئے واپنگ
 بلے گل ء شاد درابوت، ء آئی ء گوں آہاں یک بے پروائیں وڑے ء گشت کہ مروچی سک
 وش ہوائیں روچ ات۔ کس ء گوں دلمی ء گشت نہ کت کہ آگوا چنی موسم ء بابت ء گپ ء
 ات۔ دوبرترانگ کنان بازیں مردم ء اے گپ من ات کہ آر وٹنائیں سہبے ات۔ موزء
 باگاں زرء کوش کشگ ء ات، ہبے وڑیں کہ پُر کیفیں فروری ء ماہ ء گمان کنگ بوت کنت،
 بلے گیشتر مردم اے گپ ء منوک ات انت کہ آسمان ء سمر ا مپستگیں جمبر ء اوشنا تگیں آپ ء
 ترندیں بو ء سبب ء موسم سیاہ ء گمیگ درابوت، ء بے طالعی ء اے ساعتاں لپچیں نودانی شل،
 انچیں کہ سانٹیا گونصرء وتی و ابانی باگاں دیست انت، گوارگ ء ات انت۔ من ماریا
 الیہاندرینا سروانٹس ء دلبریں امبازاں، سورء جہکا جہکاں چہ تاہیر گرگ ء مشکول اتاں،
 ء جار جنگ ء گھنٹیانی پریاتاں، ہبے حیال کت ء آگہہ بوتان کہ آبشپ ء آیک ء وش اتک ء
 بے قرار کنگ بوتگ انت۔

سانٹیا گونصرء کلف نہ جستگیں اسپتیں کاٹن ء پشک ء پتلون، ہما کہ گوستگیں روچ ء
 سورء پرگتگ اتنت، گوارا ات انت۔ اگاں بشپ آگی مہ بوتیں گڈا آئی ء وتی ہما گچینی حاکی
 رنگ ء گڈ ء چہ کونڈاں بڑزیں اسپ تاچی ء بوٹ، پاداں کتگ ات انت، کہ آ آئی ء ہمک

دوشمبے ء ڈیوائن فیس ء دلوتانی ہما بند ء بوج جاہ ء روگ ء پاداں کُتگ انت کہ آئی ء چہ وتی پت ء
 نیمگا رستگ ات ء آئی ء گوں مزن شیواری ء ، بلے گیشیں وش بہتی ء ابید ، پہ گیگ ء رہ بند
 دیرونی داتگ ات ۔ چہ کلگ ء ڈن آئی ء مدام وتی لانک ء وتی وتاس میگنم 357 بست ،
 ء آئی ء پیش تیریں تیراں ، آئی ء گشگ ء ردء ، اسپے توک ء دوتل کنگ ء زور مان ات ۔
 کینجرانی موسم ء چہ وتی شکار جاہ ء شکار ء از باب ہم زرتگ ات انت گوں ۔ مزنیں پیتی
 جاہ ء ، یک مالنجر شوناور 30.20 رانفلے ، یک ہالینڈ میگنم ۰۰۳ رانفلے ، دوسری مزنیں
 دورگندے ہارنیٹ 22 ء ونچسٹر ریٹیر ایر ات انت ۔ آئی ء مدام چو پت ء وڑا سلاہ سر جاہ ء
 پوش ء چیردات ء وپت ، بلے آروچ ء لوگ ء در آگ ء پیسر آئی ء تیر کش ات ٹیل ء کباٹ ء
 تہا کت انت ۔ ” آئی ء ہجر تیر تنگ ء یلہ نہ دات انت ۔ “ آئی ء مات ء گوں من گشت ۔ من
 چوسر پداتاں ، ء چو ہم زانت کہ آتینگ ء دگہ جاہے ء تیراں دوردگہ جاہے ، دانکہ کس ابید مول
 ء مراد ء ، آباں پیش تیر کنگ ء رپک ء آماج مہ بیت ۔

اے عقل ء مندیں رہ بندے ات ، کہ آئی ء پت ء چہ ہما روچ ء ٹہیننگ ات کہ
 کارداریں جنکے ء سر جاہ ء در کنگ ء واستہ پوش چنڈات ء وتاس زمین ء سرا کپت آس یے ء
 بُرت ، ء تیر لوگ ء الماری ء پروشان ، چہ دیوان جاہ ء دیوال ء ہمساہگ ء وان جاہ ء گزند ء
 گڑان گوسٹ ، ء مردم ء قدیں ولی ء بُت کہ چوک ء محراب ء سرات ، پلاسٹر ء عُباری ء بدل
 کت ۔ سانٹیا گو آوہد ء سک کسان ات ۔ اے قضا ہجر بے حال کت نہ کت ۔ آئی ء مات ء
 چماں آئی ء گڈی عکس چہ واب جاہ ء ، اشتاپی ء گوزگ ات ۔ آئی ء بان ء کنا نکلیں الماری ء بے
 تواری ء اسپرین شو باز کنگ ء وہد ء مات ٹوہینت ۔ مات ء چراغ روک کت ۔ آدیست ، کہ
 آپ ء گلا سے دست ء لوگ ء دروازگ ء دپ ء اوشتا تگ ۔ اے ندرگ تاں ابد آئی ء چماں

نمیران بوت۔ سانتیا گونصرہ آئی ءوتی واب گشت۔ آئی ءدر چکانی نیم گالچ دلگوش نہ دات۔

”واب ءتہا مرقانی ظاہر بیگ جان سلامتی ءنشانی انت۔“ آئی ءگشت۔

آئی ءمات ء، دیست آہما چیکو ءکش ءو پتگ ءدر اج انت، کہ آئی ءتہا آوت
پیر زالی ءگڈی روژنائیاں گر ءچیل ات۔ وہدے من، یادداشت ءپُرتگیں آدینک ءدرگان
درگون بوتگیں ٹکر اں چنگ ءنژارگ ءکوشست کنان، ہما فراموش کتگیں بیتگ ءواتر بوتان۔
سرجمیں روژنائی ء، آئی ءمزن مشکلے دیستگیں دروشم پچاہ آورت کت انت۔ آئی ءپیشانی ءہما
جک ءبڑی تاک، کہ مدامی سردرد ءعلاج ات انت، ایرات انت، کہ آئی ءچک ء، گڈی
رند ءوابجاہ ءدیم ءگوزگ ءوہد ءآئی ءداتگ ات انت۔ پاد آیک ءجہد ء، چیکو ءبستگیں ساد
وتی مچ ءداشت ءیک کتے لیٹ ات، ءنیم ساہگ ءبپتسمہ ءحود ءانگتہ ہما بو آیک ءات
کہ آئی ءجرم ءسہب ءمن ءگڑینت۔

انگتہ من لوگ ءچانٹ ءظاہر ہم نہ بوتگ اتان کہ آئی ءمن ءگون سانتیا گونصرہ
ترانگاں ہمگر نچ کت۔ ”آہمودا اوشاتگ ات“ پلاسیدو البینیر وء گون من گشت، ”آئی ء
اسپتیں لنن ءپوشاک گور ات کہ آئی ءگون ساپیں آپ ءششتگ ات انت، پرچا کہ آئی ء
پوست انچونا زُرک ات کہ کلف ءسورگانی ورنگ سگ ات نہ کت“ آئی ءداں دیراں چیکو
ءنشست، ءکا ہو ءتوم جات، داں اے شک ہلاس نہ بوت کہ آئی ءچک واطر بوتگ۔ پداسارتیں
ساہے کش ات: ”منی زند ءاوست ءامیت ہما ات“۔

من سانتیا گونصرہ آئی ءمات ءیادداشت ءتہا چار ات۔ گوستگیں جنوری ءگڈی
پتگ ءآبیت ءیک سال ءبوت۔ سانتیا گونصر گشاد بالاد ءاسپت کو چلے ات، گون عربی
چم ءبرنگنیں میداں آئی ءوتی پت ءکش اتگ ات۔ آلوت ءغرضان بستگیں سورے ء، کہ

ماں آئی ءوشی ءشادہ ءہج دورمان نہ ات، یک ءدائلیں چُک ات۔ گوں وتی پت ء، کہ سئے سال پیسیرانا کہ مرگ ءارجان بوت، آگل ءشادات، ءگوں وتی ایوک ءتہنائیں مات ءوش ءگل درا بونگ ہے وڑ برجاہ داشت، داں آئی ءمرگ ءدوشمبے اتک۔ آئی ءگل بونگ ء عادت چہ وتی مات ءگون ات۔ چہ وتی پت ءآئی ءباز کسان عمری ءآسبریں سلاہانی شیواری ء کارمرزی، گوں اسپاں بے کساس مہر، ءبرز بالیں شکاری مُرگانی شکارکنگ، دربرتگ ات۔ آئی ءچہ وتی پت ءدلیری ءگران مہذبئی ءشرفمندیں ہنر ہم گون ات۔ آہاں وت ماں وت ء عربی ءگپ جت، بلے پلاسیدوالینیر وءدیم ءناں، دانکہ آوت ءچہ آہاں دور ءگستا سرپدمہ بیت۔ دونیں پت ءچُکاں بیتگ ءہہ سلاہ بڈ ءنہ کت۔ یک رندے بس وتی دراؤرتگیں مُرگے یک حاصیں بازارے ءشکار ءہنر ءپیش دارگ ءآورت۔ وتی پت ءناگتیں مرگ ءسبب ءوانگ نیم ءیلہ کنگ ءلاچارکت، دانکہ آوتی پت ءپیرکی دلوتانی رودینگ ءجاہ ء، گوں کارزانتی ءہنر مندی ء، چار ءگدارکت بہ کنت۔ وتی اوصافاں سانتیا گونصرسک وش رُو، آرات، ءمزن دلیل مردے ات۔

ہماروچ ءکہ آکشگ بونگی ات، مات ءآئی ءاسپیتیں پوشاک دیست انت، خیال کت کہ آوتی روچانی اندازہ جنگ ءردکپتگ۔ ”من آترانگ ءپڑینت کہ مرچی دوشمبے انت“ پلاسیدالینیر وءگون من ءگشت۔ بلے آئی ءوتی مات سرپدکت کہ آہے ہاترا کلیسانی دروشم ءانت کہ بوت کنت اے وڑابشپ ءچلہ ءبوسگے گپت بہ کنت۔ آئی ءمات ءآئی ءگپ ارزش نہ ات۔ ”آچہ بوجیگ ءایر ہم نیت“ آئی ءگشت۔ ”چومدامی وڑامردماں فرض ءبرکتاں بخشیت، چہ ہماراہ ءاتنگ ہماراہ ءپداروت۔ آاے بیتگ ءسرازہرانت۔“

وکتوریا گزمان، لوگ ءکاردار، دپ ءدل نہ ات کہ آروچ ء، یا کہ فروری ءسرجمیں

ماہ ہور نہ بوتگ ات۔ ”آئی بدل ء“، آئی گوں من ء گشت، و ہدے من مرگ ء کے مدت پیش آئی ء چارگ ء شُنتاں، ”ہمک چیزا گست ء پیسر گرم ء تپنگ ات۔“ آہب ہب کنوکیں کچکانی نیام ء، سُبَارگ ء واستہ کر گوشکاں بُرگ ء ات کہ سانتیا گونصر چُل جاہ ء پُترت۔ ”آہے کہ و اب ء پاد ء اتک، آئی ء دیم انچش ات گشتے بڑناکیں شپے گوازینتگ۔ وکتوریا گزماں ء ابیدتاثری ء گیر آورت۔ ویوینا فلور، آئی ء جنک ء، کہ آتوامی ء سیمسراں رسگی ات، سانتیا گونصر ء شکرکانڈیل ء شراب ہواریں کوہستانی کافی ء یک گلا سے دات دانکہ شپ ء گران باری ء سُبک بہ کنت۔ پراہ ء شاہیگانیں چُل جاہ، گوں آس ء جلشک ء شپ دزنگاں وپتگیں مُرگاں پُراسراریں چا گردیے ء دروشم ء ات۔ سانتیا گونصر ء اسپرین ء دگہ گولی یے دپ ء چنڈات ء کافی ء گلہبے رند ء دات، بے تواری ء وتی فکراں گار، ابید چماں چہ دوئیں جنینانی سرا دور کنگ ء، کہ اسٹو و کرشگکاں بُرگ ء تل کنگ ء ات انت، کافی ء سُبک سُبک سُرک گپت۔

مزن عمری ء ابیدہم وکتوریا گزماں ڈیل ء بالاد ء ڈولداریں جنینے ات۔ آئی ء جنک وت سری ء گرم ء سبب ء مست درابوت۔ آہورکیں گلاس ء زورگ ء اتک، سانتیا گونصر ء آئی ء دست ء چُچ ء گپت۔

”تئی کرچکانی درآیگ ء و ہدزیک انت“ آئی ء گوں ویوینا فلور ء گشت۔ وکتوریا گزماں ء حون ء گہہ انگلیں کارچ آئی ء چمانی دیم ء داشت۔

”یلہ دے ایشی ء“ سانتیا گونصر بزبر ء حکم دات۔ ”دانکہ من زندگاں تو اے چنگ ء یک تڑپے آپ ہم چش ات نہ کنئے۔“

آبراہیم نصر ء دستاں وتی ورنائی ء آزگیں روچاں رد کپتگ ات، آہاں دلوت جاہ ء اہسانی آخر ء بازیں سالاں چیروکائی گند کی کت۔ و ہدے مہر ء محبت ء دور ء جت، گڈ ابراہیم

نصرہ وکتوریا گزمان لوگی کارداری ء بستارہ آؤرت۔ ویوینا فلور، کہ آئی ء چہ رندی مردی ء بوتگ ات، سر پدات کہ آئی ء نصیب ء ہم یک روچے چیروکائی سانتیا گونصرہ ء نپاد ء تل ء نژ آئیگ مان انت، ء اے حیال ء آچہ و ہد ء پیش ء ناتا ہیری ء آماج کُت۔ ”آئی ء وڑیں مردم پدا ودی نہ بیت“ جان ء پڑ ء ایبتکیں، دگہ یاریانی سبب ء ودی بوتگیں زہگانی انگراں کپتگیں وینا فلور ء گون من گشت۔ ”آئی ء چٹاوتی پت ء کش اتگ ات۔“ وکتوریا گزمان ء آئی ء پسودات: ”لعنتی“ بلے سانتیا گونصرہ ء ہما و ہد ء بیم آماجی ء یادکنان کہ آئی ء کرگوشک ء روت چہ بُن ء ولگؤج کُت انت ء پلپٹوکیں اُجریک کُچکانی دیم ء چگل دات انت، ترس ء بیم آئی ء دل ء نشت۔

”تو ہم رسترے ء۔“ آئی ء گشت ”ہے بزان کہ اے مردی بد نے ات۔“ وکتوریا گزمان کساس بیست سال ء رند سر پد بوت کہ یلہ چریں جانورانی شکاری نیں مردم چوہم ترس ء بیم ء آماج بوت کن انت۔ ”منی خدا“ آئی ء گون حیرانی ء گشت ”آچونیں حیال ء گمانے ات،“ بلے ایشی ء ابید، جرم ء صہب ء آئی ء گورا ہمنچو مہتلیں کست ء کینگ مچ بوتگ ات کہ آئی ء سانتیا گونصرہ ء ارز بند ء زہر ء کچل کنگ ء واستہ کچکانی دیم ء اے دگہ کرگوشکانی روت ہم چگل دات انت۔ آپہ وڑا دزگٹ ات، کہ تیوگیں بازار، ہما دُخانی بوجیگ ء، کہ ماں آئی ء بشپ سوار ات، زمین وڑیں توار ء جاہ سرات۔

آہانی لوگ کوہنیں مبارے ات، کہ آئی ء دو منزل ات انت، دیوال دار ء تحتگ ء چھت گون آسن ء جوڑ بوتگ ات کہ ٹسک ات کہ آئی ء سرا گوت نوشت انت، گودی ء آخور ء نگہپانی کت۔ اے ہما روچاں جوڑ بوتگ ات کہ زر کارمز کنگ بوت، بازیں بوجیگ ء مزنیں گراب ہم تیاب دپ ء شرد ء گوزان چہ زر ء ہے راہ ء اتک انت۔ ابراہیم نصر ہما

زما نگ، خانہ جنگی بلاس بوتگ ات، گڈی عربانی ہمراہی اتک، زرء راہ بدل بوتگ، سبب لاچانی آیک بند بوتگ ات، امبار حشک، کلنڈء کپتگ ات انت۔ اے امبار ابراہیم نصرء ارزانیں نہادء ہے گمان، زرت کہ ڈن، اتلگیں سامان، ازباباں آئی، تہا چ کنت۔ بلے آئی، اے جاگہ پہ آکار، پچر کار مرزنہ کت۔ وہدے آسور، سانگ، سرگپت، آئی، امبار وتی لوگ، بدل کت۔ جہل، منزل، یک مزین لوگے اڈکت، کہ آہرچ کار، اتک۔ پشت، چار اپسانی آخر، کاردارانی کوٹی، یک مزین دہکاں کارانی چل جاہے جوڑ کت۔ چل جاہ، گودی، نیمگا پچ بوو کین دریگ، ہر وہدے پیس اتلیں بوے اتک۔ لوگ، تہا یکیں چیز کہ آئی، ہما وڑا اشت، آتباہ بوتگیں لانچے، پرتو وکین پدانکے ات۔ برز، منزل، کہ اودا پیسر، کسٹم، کارگس ات انت، آئی، دو مزین واجہ، پنچ کسان کسانیں بان، پہ ہما زہگاں جوڑ کت کہ آہانی ودی کنگ، دلما نگ ات، یک دار، بالکونی یے جوڑ کت کہ آچار راہ، بادام، درچکانی نیمگا پچ بوت، اودا پلاسید البینیر وء مارچ، بیگاہاں وتی جندء تسلا دیگ، ہاترا تہنانندگی ات۔ مزین دروازگ آئی، دیگی نیمگا کت، بڑا تگیں آسانی دو مزین مردم، قدیں دریگ جوڑ کت۔ آئی، اپسانی در آیک، ہاترا، کمے برز تریں، یک پشتی دروازگے ہم پرکت، گودی، کوہنیں پہل، یک بہرے ہم کار مرز کت۔ پشتی دروازگ چہ بند ات، کار مرز کنگ بوت، نئے تہنا اے واستہ کہ دولتانی کاہ، کدیم، چل جاہ، روگ، تچک تریں راہ ات، پرے ہاترا ہم کہ گودی، روگ، تچک تریں راہ ات، چوک، پرتوگ نہ لوٹ ات۔ دیم، دروازگ، ابید مجلس، مرا گشانی وہدے، بند، کڑی ات، بلے دگہ دروازگے بدل، ہما مردم کہ آئی، کشگ، سرکپتگ ات انت، ہما ساننیا گونصر، ودار، ات انت، ہما راہ، ساننیا گونصر بشپ، وش اتک، ڈن، دراتک، آدگہ گپے کہ لوگ، چاریں کُنڈاں پرتوگ

رند، آگودی ۽ رستگ ات۔

کس هم اے قدرتی دپ کپک ۽ سر پد نه بوت۔ پٹ ۽ پولي حج ۽، که چه ريو چا پا
اتنگ ات، ابیدمنگ ۽ هممت ۽، همے چیز الما مارا تگ ات، پر چا که تخمکین تک ۽ گچنے پیش
کنگ ۽ واہشت، چه آئی ۽ رپورٹ ۽ پد رات۔ چار راه ۽ نیمگا پچ بوؤ کین دروازگ ۽، بازاری
گدارانی وڑا ”خونیکین دروازگ“ ۽ نام ۽، باز رند ۽ نام گرگ بوت۔ اصل ۽ بس پلاسیدو
الینیر و ۽ گپ مردم ۽ دل ۽ لگ ات، آئی ۽ اے جست ۽ پسہ گوں ماتنی واہگ ۽ زانت ۽ دات،
”منی چک ۽ ہر دے جوانین پوشاک گورا کت، ہچبر چه نشتی دروازگ ۽ ڈن ۽ درنیا تک“۔
اے یک انچنائیں گپے سما بوت کہ پٹ ۽ پولکار ۽ حاشیہ ۽ حساب ۽ نبشتہ کت ۽ رپورٹ ۽ تہا
ہوار نہ کت گوں۔

وکتور یا گزمان، وتی نیمگا، پگا ات کہ ناں آء ناں آئی ۽ جنک سر پد ات کہ ات
سانتیا گونصر ۽ جنگ ۽ ہاترا آئی ۽ ودار ۽ انت بلے وتی عمر ۽ یک دورے ۽ آئی ۽ من ات کہ ہما
وہد ۽ سانتیا گونصر چل جاہ ۽ پہ کافی ۽ نوشگ ۽ اتک، آدوئیں اے گپ ۽ سہی بوتگ ات انت۔
اے حال آہاں یک جنینے ۽ دات کہ ساعت پنچ ۽ تھے شیر ۽ پچ گرگ ۽ اتک۔ جنین ۽ جنگ ۽
سبب، ۽ ہما جاگہ ۽ نام ہم کپتنگ ات کہ، آدو دار ۽ ات انت۔ ”من آڈاہ نہ دات، پر چا کہ من
گماں کت کہ اے لہتے نشہیانی گپ انت“ آئی ۽ گوں من گشت۔ بلے ویوینا فلور ۽ یک
رندے گند ۽ نندے ۽، کہ آئی ۽ مات ۽ میرانی ۽ چیزے ندت گو سنگ ات، گوں من اے گپ
من ات کہ وکتور یا گزمان ۽ سانتیا گونصر ہمے ہاترا حال نہ دات کہ دل ۽ جھلانکی ۽ آئی ۽ واہگ
ات، سانتیا گونصر کٹگ بہ بیت۔ ۽ وت ویوینا فلور ۽ سانتیا گونصر اے واستہ حال نہ دات کہ آ
وہد ۽ آئی ۽ تہا چه وتی نیمگا فیصلہ کنگ ۽ بودمان نہ ات، ۽ آئی ۽ بستار ابید یک بیم جت ۽ ہز انگلیں

زگہے، دگہے بچے نہ ات۔ درستاں گیش آترس ء آماج بوت، و ہدے سانتیا گونصر ء آئی ء دست
 وتی ٹٹ اتگ ء تزندیں دست ء زرت، آئی ء انچوسا بوت گشتے مُرتگیں مردے ء دست ات۔
 سانتیا گونصر چہ ساہگ داریں لوگ ء، بشپ ء بوجیگ ء نیمگا آوکیں شاتکامی ء
 جاک ء سلواتانی تھا، مزنیں گام جنان دراتک۔ ویوینا فلور، ہے کٹشاں چیل ء کہ چومہ بیت کہ
 آورگ جاہ ء وابینگیں مُرگانی ڈبانی نیام ء، یاد یوان جاہ ء دار ء فرنیچر پلانی سینگاریں پل
 دانال، چہ آئی ء پیسر سر بہ بیت، تچان بوت، بلے دروازگ ء کڑی ء بوجگ ء و ہدے زوراکیں
 شاہین ء پنجگاں نہ رگھ ات۔ ”آئی ء منی چیریں جاہ دست جت انت“ ویوینا فلور ء گوں من ء
 گشت ”و ہدے آئی ء من ء لوگ ء کندی ء اہوت ء دیست، ہدام ہے وڑا کت، بلے آروچ ء
 حیرانی ء آماج بوتگ ء بدل ء من ء سک گریوگ اتک“۔ سانتیا گونصر ء راہ ء پچ کنگ ء واستہ
 ایک کڑے بوت، نیم پچیں دروازگ ء آئی ء سہب ء برفیں روژنائی ء چوک ء بادا میں درچک
 چارنت، بلے آئی ء دگہے چیزے ء چارگ ء واک ء توان مان نہ ات۔ ”پدا بوجیگ ء پُچر پُچر
 توار بوت ء کروسانی بانگ دیگ ء آواز اتک۔“

ویوینا فلور ء گوں من گشت ”شور ء شار انچو بازار ات انت کہ پے من ء باور کنگ مُشکل
 بوت کہ منے بازار ء انچو کروس ہست، من ہے سر پد بوتال کہ آبشپ ء بوجیگ ء سوار انت
 گوں۔“ پے ہما مردم ء ہاترا کہ ہچبر آئی ء نہ بوتگ، آئی ء بس ہمنچو کت کت کہ دروازگ ء
 پلاسیدوالینیر وء گشتن ء ڈاچار کنان، آئی ء اناگی و اتر بوتگ ء ہاترا کڑی مہ کنت۔ باریں
 کئے، کہ پدا ہچبر زانگ نہ بوت، یک لفافہ دروازگ ء ہتا چگل دات، کہ آئی ء ہتا کا گدے
 گلرے ء سراسانتیا گونصر ڈاہ دیگ بوتگ ات کہ آ، آئی ء جنگ ء سرگپتنگ انت، ء ہندی ء ہتا
 جنگ ء جاہ، سبب، ء منصوبہ ء درستیں تک ء پہنات نبشتہ کنگ بوتگ ات انت۔ پیغام

زمین ء سمر ا کپتنگ ات، کہ سانتیا گونصر چه لوگ ء در اتک، آئی ء چم کا گد ء سمر انہ کپت انت۔
ویوینا فلور، یاد گہ کسے ء ہم، باز رند ء، ہما و ہد ء دیست کہ جرم آسمر ء رستگ ات۔

ساعت شش بوتگ ات ء دگ ء سمر اقتدیل انگتہ روک ات انت۔ بادام ء
در چکانی شاہاں ء لہتے بالکونیاں عاروسی سیگار انگتہ لونجان ات انت۔ چوگمان کنگ بوت کہ
بشپ ء وش اتک ء دز تلگ انت۔ ڈنی پدائکاں ہمودا کہ ساز یانی جاگہ ات، سنگ داتگیں
چار راہ ہور کیں بوتل ء اے دگہ کا گد ء گسرنانی جمپگ بے رد ء بندیں امبارے ء وڑا ات۔
وہدے سانتیا گونصر چه لوگ ء در کپت، بازیں مردے بوجیگ ء تواری اش کنگ ء گوں چست
ء اشتاپی ء گودی ء نیمگا تچان ات۔

بس ہے جاہ ء، چوک ء کلیساء یک نیمگے شیر ء دکانے ات، دو مردم ات انت کہ
سانتیا گونصر ء جنگ ء واستہ سنگراش بستگ ات۔ کلومیڈے آرمنتا، دکان ء واہندیں جنین،
روچ ء در آیک ء برانز ء، آئی ء گندو کیں اولی ہستی ات، آئی ء انچوسما بوت کہ سانتیا گونصر ء
المونیم ء پوشاک گور ات۔ ”آجنگ بوتگ ء پیش ارواہی ء وڑا ات“ کلومیڈے آرمنتا ء من ء
گشت۔ ہما مردم کہ آئی ء جنگ ء سرگپتگ ات انت، روتا ک ء پیتنگیں کارچ وتی دل ء
پشت ء داشتگ، پنچانی سراو پتگ ات انت ء کلومیڈے آرمنتا ء آبانی واب ء پُرشگ ء ترس ء
وتی گیں داشت انت۔

دوئیں برات جاڑ ات انت، پیدرو ء پابلو ویکاریو۔ آبانی عمر بیست ء چار سال ات،
ء انچو یک رنگ ات انت کہ آبانی جتا جتا پجارگ سک گران ات۔ ”آبانی دیم ء دروشم چپ
ء چوٹ بلے دلساچ اتنت“ رپورٹ ء نبشتہ ات۔ من ہم، کہ آچہ گرانمر اسکول ء زمانگ ء پجاہ
آورت انت۔ ہے وڑ نبشتگ ات۔ آہاں انگتہ شپ ء عاروسی مراکش ء سیاہیں پوشاک گورا

ات انت کہ پہ کر یہ بنن ء واستہ سک بز ء گران ات انت۔ آعیش ء نوش ء اپنچو و ہد ء پاس ء رند
ہم، فرض زانگ ء ریشانی سا یگ ء گوں، تباہ حال در ابونگ ء ات انت۔ بل کہ چہ سور ء
بیگاہ ء آہاں شراب نوشگ بندت کت، سہمی ء روج ء بیگاہ ء ہم نشہ نہ ات انت، آانچو اہینگ
ترگ ء ات انت گشنے کسی ء پہ زور و اب ء پادکتگ انت۔ کلوتیدے آرنٹاء دکان ء سے
کلاک ء و دار ء رند، آسباہ ء اولی کوش ء و اب کپت انت، ء اے اولی و اب ات کہ جمعہ ء رند
آہاں نصیب بوتگ ات۔ بوجیگ ء اولی آواز ء مزن مُشکلے آگہہ بوت انت، بلے و ہدے
سانتیا گونصر لوگ ء در اتک، گشنے یکے ء آو اب ء گڑینت انت۔ ہے و ہدے دوینیاں پیتلگیں
روتاک زرت انت، ء پیدرو ویکار یو پاد اتک اوشتات۔

”پہ حدائیگی“ کلوتیدے آرنٹاء نرم نرم ء منت کت انت ”مروچی، شرف داریں
بشپ ء ہا ترا آئی ء یلہ بدے ات۔“

”آروح القدس ء یک نفس ات“ آئی ء ہد ام ہے گپ جت۔ بے شک اللہ ء
امرات، بلے آئی ء اثر بس ادار کی ات۔

آئی ء پاد بر مش ء اشکنگ ء گوں جاڑیں ویکار یو سمر ء پُرکنگ ء لگ ات انت ء
ہما کہ اوشتا تگ ات، پدانشت۔ دوینیاں چم سانتیا گونصر ء سک ات انت کہ چوک ء گوزگ
ء ات، ”آہاں سانتیا گونصر پہ بڑن ء ارمان چار ات“ کلوتیدے آرنٹاء گشت۔ راہبا یانی
در برجاہ ء جنکیں نودر براں، گوں وتی چور ہی پوشاکاں، ہے دمان ء گوں بے رہ بندی ء تچانی ء
دگ گوازینت۔

پلا سیدوالینیر و ء گپ راست ات، بشپ چہ بوجیگ ء ایرنیا تک۔ گودی ء سمر
واکدار ء در برجاہ ء زہگاں ابید بازیں مردے مچ ات۔ ہمک نیمگاہ ء گکڑانی گوات گپتگیں

شاہچی گندگ بوت انت۔ پرچا کہ گکڑانی تاج ء سوپ بشب ء سک وش بوت انت۔ لڈگ
 ء پھل ء سرا ہمنچو دارمچ ات کہ آہاں بوجیگ ء لڈگ ء واستہ کم چہ کم دوکلاک درکارا۔ بلے
 آنہ جل ات۔ دریا ء چوٹ ء چوسیاہ مار ء پوزاں بیچ پل اتگیں سازگرانی ٹولی ء بشب ء سوت
 الہان کت، شاہچیانی تہا ککڑاں بانگ دات ء بازار ء ککڑ برانز دات انت۔

آروچاں کسہانی وڑا دلکشیں پیڈل ویلر، کہ دارانی ماندارگ ء سبب ء شت
 انت، گار ء بیگواہ بونگ ء ات انت، ء ہما کہ کم ء بازکار ء اتک انت، آہانی تہا پیا نوجنوک یا
 عاروسی گچینی اوتا کہ نیست ات، اگاں دیم گوں گوات ء بوت گڈا مشکل ء شت کت۔ بلے
 اے بوجیگ نوک ات، ء یکے ء بدل ء دو دوت کش پر ات، کہ آہانی سرادستی بینڈ ء وڑیں
 بیرک نقش چنگ ات، ء پشت ء گوں دار ء تحتگاں جوڑ بوتگیں پرگاں، آئی ء کرد ء بستار چو آپی
 گرا بے ء کتگ ات۔ بُرزی پنا ء سرا، ناخدا ء کین ء کش ء، بشب گوں وتی اسپتیں قبا ء گوں
 وتی اسپانوی قد ء بالاد ء اوشتا تگ ات۔ ”اے کرسمس ء زمانگ ات“ منی گہار مار گوت ء
 گشت۔ قول ء آئی ء، بوت چوش کہ گودی ء گوزگ ء ودء، بوجیگ ء پیک ء چیر تڑا تگیں
 دوتانی یک شلے یلہ دات ء ہما مردم کہ تیاب ء نڑیک ء ات انت، میسینت انت۔ اے
 بے بھیسہ نیں نگاہانی ردورگ ات۔ بشب ء گودی ء پھل ء سرا جم بوتگیں مچی ء دیما، گوات ء تہا
 صلیب ء نشان جوڑ کت ء چہ ایشی ء رندا بیدخیر ء حرابی ء مارشتاں چوبت ء ہبے وڑ کت، داں
 بوجیگ چماں اندیم بوت، ء اودا کہ ہما چیز پشت کپت آ ککڑانی کڑاسلگ ات انت۔

پہ سانتیا گونصر ء، وت ء رپک آماج حیاں کنگ ء، مہکمیں سببے ہست ات۔ آئی ء
 فادرکارمین امادور ء جار ء پدادارانی گپڑے بندل حیرات ء دات، ء چریشی ء ابید آئی ء پوت ء
 وشتا میں تاجی ء پڑوریں کروس گچین کت۔ منی گہار مار گوت ء، کہ گودی ء پھل ء سرا سانتیا

گونصرء همراه ات، آشاتکامی ء برجاه دارگ ء گپ ء سراگل ء شادان درابوت، بل کہ اسپرین ء آوش ء دراه نہ کتگ ات۔ ”آپڑ مردہ درابونگ ء نہ ات، ء بس ہے جیڑگ ء ات کہ سورء مراکش ء باریں چنچو حرج ء درج بوتگ۔“ آئی ء گوں من گشت۔ کرسٹو بیدویاء، کہ آئی ء همراه ات، ہمخو زڑ ء مال ء نام گپت کہ آئی ء اجلہی ء حیرانی وڈ ات۔ آئی ء گوں من ء سانتیا گونصرء داں ساعت چارء کے پیسرنشت ء شراب وارت۔ چریشی ء رند آشب ء گوازینگ ء وتی مات ء پت ء گورانہ شت، وتی پیرک ء لوگ ء مجلس کت۔ اودا آئی ء ہما حرج ء درچانی بابت ء سرپدی رست کہ مراکش ء حرج ء درچانی زانگ ء بابت ء آئی ء درکار ات۔ آئی ء حساب جت کہ مہمانانی واستہ چل ترکی مُرگ ء یازدہ گوہتگیں ہیگ کُشگ بوتگ ات ء گرانڈ ہم، کہ سالونک ء چوک ء سرامردمانی مہمانی ء بریجک ء واستہ گچین کتگ ات انت۔ آئی ء حساب جت کہ درقانونی وڈالوٹانینگ بوتگیں شراب ء دوسد ء پنجاہ کاٹون ہورک بوتگ ات انت ء شکرکانڈیل ء شراب ء کساس دوہزار بوتل مہلوک ء سرا بہر ء بانگ کنگ بوتگ ات۔ ازگار ء نیزگار، یک چشیں ہم مردے نہ ات کہ آئی ء وڈے ناں وڈے بے درور ء مزمن شانیں مہمانی ء بہر نہ زرت۔ سانتیا گونصر، برزیں توار ء واب گندگ ء ات۔

”منی سور ہم ہے وڈابیت،“ آئی ء گشت ”کہ مردم درستیں عمر ء بہ نند انت ء حساب

بہ جن انت۔“

منی گہار ء فرشتہ ء نزیک ء گوزگ ء سما بوت؛ آئی ء بیکرندے پدافلورامیگل ء نیک سختی ء بابت ء حیال کت، کہ آئی ء وتی زندہ اپنچورستگ ء سانتیا گونصر ہم ہے سال ء کرمس ء آئی ء رگی ات۔ ”من ء انا گہ حیال اتک چریشی ء گہتریں شکار دست ء اتک نہ کنت“ آئی ء گوں من گشت۔ ”کے حیال بکن، شررنگ، وفادار، ء بیست ء یک سال ء عمر ء ذاتی مال

۽ مڙياني واهند۔“ وهدے مئے لوگ ۽ کساوا ۽ کلوچے جوڙ بوت، مارگوت ۽ آ مئے لوگ ۽ آرز بند ۽ واسته لوٽائينت، ۽ آسهب ۽ مني مات کساوا جوڙ کنگ ۽ ات۔ سانٽيا گونصر ۽ په شوق آئي ۽ دعوت قبول ڪت۔

”من گداں بدل ڪناں شمه گورا ڪاياں،“ آئي ۽ گشت، ۽ پدا آئي ۽ حيال اتڪ که آئي ۽ وتي گھڙيال شپ ۽ ٿيبل ۽ سراسيله داتگ ”چے وهد بوتگ؟“

ساعت شش ۽ بيست ۽ پنج ات۔ سانٽيا گونصر ۽ ڪرستوبيد ووياء دست گپت ۽ چوک ۽ نيمگا ڪشان ڪت۔

”من پانزده منٽ ۽ تهاشمئے لوگ ۽ باں،“ آئي ۽ مني گهار ۽ گشت۔

مني گهار ۽ اڙي ڪت که آهے دمان ۽ لوگ ۽ بيت، پرچا که آرز بند ساڙي ات۔

”اے اجبيں منٽے ات،“ ڪرستوبيد ووياء من ۽ گشت۔ ”رند ۽ باز بر ۽ من ۽ گمان بوت که مارگوت سر پدا ت، آئي ۽ کنگ ۽ سرا انت، ۽ آئي ۽ سانٽيا گونصرتي لوگ ۽ چيرديگ لوٽ ات۔“ سانٽيا گونصر ۽ پدا هم آمنينت۔ آئي ۽ همنجو موه لوٽ ات که ڏيوائن فيس ۽ سراجوسڪاں گو هتگ کنگ ۽ واسته اسپ سواڙي ۽ پوشاک گورا به ڪنت۔ آئي ۽ چے مني گهار ۽ هے موج ۽ اجازت زرت، که هما موج ۽ آئي ۽ وتي مات رخصت ڪت، ۽ ڪرستوبيد ووياء همراهي ۽ چوک ۽ نيمگ ۽ شت۔ اے گڏي رندا ت که مني گهار ۽ آديست۔

گودي ۽ بازيں مردے سر پدا ت که سانٽيا گونصر کنگ بونگي انت۔ دون لزارو آپونٽے، که اڪيڏمي ڪرئل ۽ بستار ۽ ڪار کنگ ۽ هواري ۽ چه يازده سال ۽ بيتگ ۽ منير ات هم، دست چست ڪت ۽ آوش اتڪ ڪت، ”گو اچني من باور ڪت که نون آهچ ترس ۽ بيم ۽ آماچ نه ات،“ آئي ۽ من ۽ گشت۔ فادر ڪارين امدور هم پريشان نه ات۔ ”من که آه سلامتي ديست،

گڈا حیاں کت کہ وت سریں گپ ۽ جبرے بوتگ۔ “آئی ۽ گوں من گشت۔ کس ۽ ہم
جست نہ کت کہ باریں سانٹیا گونصر ڈاہ دیگ بوتگ اگاں اناں؛ پر چا کہ اے نہ بوتگیں گپے
ات کہ آحال دیگ نہ بوتگ۔

منی گہار مار گوت، گواچنی چہ ہالہتے مردماں ہوار ات کہ داں آوہد ۽ سر پد نہ ات
انت کہ آسانٹیا گونصر ۽ کشگ ۽ سرا انت۔ ”اگاں من بزانتیں، آلوگ ۽ بُرت، اگاں چو
ہیک ۽ آئی ۽ بندگ ہژد ری بوتیں، من بست، “آئی ۽ پولکاری افسر ۽ دیما بیان دات۔ اجلہ
گپئی کہ آسہی ۽ سر پد نہ ات، بلے چریشی ۽ گیش من، ہمانگ اتاں کہ منی مات ۽ ہم نزانہ۔
آوہمک گپ ۽، چہ لوگ ۽ اے دگہ مردماں پیسر سہی بوت، بل کہ کلیسا ۽ مچی ۽ بہر زورگ ۽
واستہ ہم سال گو ستگ انت کہ لوگ ۽ درنیا تلگ۔ من آئی ۽ اے کمال ۽ چہ ہما و ہد ۽ سر پداں کہ
اسکول ۽ روگ ۽ ہا ترا مہلہ واب ۽ پادا اتکاں۔ سہب ۽ حاکی نیں روژ نانی ۽، زرد ۽ پُراسرا ریں،
کہ آروچاں ہے رنگ ات، لوگ ۽ پیڑ گاہ ۽ روپگ ۽، یا کافی ۽ سُمرک گرگ ۽ و ہد ۽، آئی ۽
گوں ماگشت کہ ہما و ہد ۽ ماواب بوتگیں دنیا ۽ چے بوتگ۔ انچو سما بوت کہ آئی ۽ گوں بیتگ ۽
مردماں، حاصل وتی جند ۽ ہمیش ۽ ہمسرواں چیریں حال رسانی ۽ کنکشنے جوڑ کتگ، ۽ برے
برے آئی ۽ مارا نہ بوتگیں و نیل ۽ واقعہانی بابت ۽ حال دات ۽ اجگہ ۽ حیران کت کہ آہانی
بابت ۽ بس غیب زانتی ۽ واک ۽ زور ۽ سہی ۽ سر پد بوت۔ آسہب ۽ بلے آئی ۽ اے قضاء
پاد برمش نہ اش کت انت، کہ شپ ۽ ساعت سہی ۽ چہ رُدوم زورگ ۽ ات۔ آئی ۽ پیڑ گاہ ۽
روپگ بند کت ۽ منی گہار مار گوت بشپ ۽ وش اتک ۽ ڈن ۽ ڈراتک۔ آئی ۽ دیست کہ آ
کساوا چوپگ ۽ انت۔ ”کروس بانگ دیگ ۽ ات انت“ منی مات ہے کہ آروچ ۽
ترانگ ۽ کپت گڈا ہے وڑ گشت۔ آئی ۽ پچبر دور ۽ آوکیں تو ارگوں بشپ ۽ آیک ۽ ہمگر نچ

نہ کت انت۔ آئی عاروس ء شاتکامی ء منتگیں بہرگمان کت انت۔

منے لوگ خاص چوک ء، کے دُور دریا ء لمب ء امبانی باغ ء ات۔ منی گہار گودی ء دریا ء لمب ء گران بوت ء شت، اے دگہ مردم بشپ ء آیک ء انچوگل ء بال ات انت کہ آہاں دگہ گپانی نیمگا دلگوش دات نہ کت۔ آہاں نادراہ، جان سلامتی ء واستہ محرابیں دروازگانی دپ ء اوشتارینت انت، ء جنیناں وتی پیرشاگاہاں تُرکی مُرغ، کسانیں ہیک، ء ہمک وڑیں وردنی چیز گون ات انت تچ ء تاگ ء ات انت۔ دومی لمب ء پلاں سینگار انگیں ڈونگا دیم دیگ بوتگ ء ات انت۔ بلے بشپ، ابیدزین ء سراپادانی ایرکنگ ء واتر بوت۔ زوت دومی چیریں حال ء سرجمیں بازار پُچ ات۔ گڈا منی گہا مارگوت، اے بابت ء سرجمی ء بلے بزگی ء سہی ء سرپد بوت۔ انجلا ویکاریو، ہما شرنگیں جنک کہ آئی ء سوریو روچے پیسر بوتگ ات، وتی مات ء پتانی لوگ ء ہے گشگ ء واترکنگ بوتگ ات، آجنیں چکے نہ انت۔ ”من ء انچو سما بوت گشتے منی ساہ بندبیت، من مراں“ منی گہار ء گشت۔ بلے ہرچی بہ بیت، آئی ء اے کسہ ہمنچو اے دیم آدیم کت۔ کس ء گشت نہ کت کہ برڈگیں ساننیا گونصر چون اے جخال ء کپت ء مرگ ء ڈیساں شت۔ بس یک گپے گواچنی درست زانگ ء ات انت کہ انجلا ویکاریو ء برات آئی ء کُشگ ء سرکپتگ انت۔

منی گہاروتی گریوگاں دل ء داران لوگ ء واتر بوت۔ آئی ء دیست کہ مات ء یک شمشے ء سبزیں پشک، ہے اوست ء گورا انت کہ بوت کنت بشپ منے چارگ ء بنیت۔ آٹھیل ء گیگ ء گورکنگ ء وہد ء ابدمانیں مہر ء بابت ء گیدی سوت فادو ء یے گشگ ء ات۔ منی گہار ء چارات کہ ٹیبل ء سراز یادہی پلیٹے ایر انت۔

”اے ساننیا گونصر نیگ انت،“ منی مات ء گشت ”آئی ء من ء گشتگ کہ تو آ

آرز بندء دعوت داتگ۔“

”ایشی ء دیرکن“ منی گہارء گشت۔ پدا آئی ء منی مات حال دات۔ ”بلے انچوسما بوت کہ آپیسرا سہی ات، مدام انچش بوت: تو آئی ء چیزے گشگ بندات کننے ء چریشی ء پیسر کہ کسہ نیم ء بہ رسیت، آسر پد بیت کہ گڈ سرا چے بوتگ۔“ آبدیں حال پہ منی مات ء جیڑ ہے جوڑ بوت۔ پتسمہ دیگ ء وہدء ساننیا گونصر ء نام آئی ء نام ء ایرکنگ بوتگ ات ء آئی ء دینی مات ات، بلے دومی نیمگا پیورا ویکار یو، واترکنگ بوتگیں بانور ء مات ء، ہم سیاد ات۔ بلے، گوں اے حال ء اش کنگ ء مات ء بُرز پینزیں چمپیل پاد ء کت انت، کلیسانی شال مان پوش ات، کہ آئی ء بس پُرسانی وہدء سرا کت۔ منی پت، کہ آئی ء چہ نپاد ء تل ء درستیں گپ اش کت انت، گوں شپ ء پوشا کاں دراتک ء ڈرگڑ اتگیں چماں جُست کت کہ آکجاروگ ء انت۔“ وتی دوستیں دز گہار پلا سیدو ء حال دیگ ء،“ آئی ء پسہ دات۔ ”چو وشر نہ انت کہ ہمک مردم سہی انت کہ آئی ء چُک ء کُشگ ء سرا انت، مات تچ ء سہی مہ بیت۔“

”ویکار یو ہم مئے وتی سیاد ء وارث انت،“ منی پت ء گشت۔

”مردم باند انت مدام جنگ بوؤ کانی ہمارا ہداری بہ کنت“ آئی ء گشت۔

منی برات شپ ء پوشا کاں دومی بان ء دراتک انت۔ درستاں کستریں برات گریوگ ء ات۔ مات ء آئی ء نیمگا دلگوش نہ دات، زندگی ء یک رندے ہم آئی ء وتی مرد کمار نہ کت۔

”بہ جل دمانے، من گداں بدل کنناں“ منی پت ء گشت۔

آلوگ ء دراتک، بس منی برات جیمی ء، کہ آوہد ء آئی ء عمر کساس ہپت سال ء گیش نہ ات، اسکول ء روگ ء واستہ گد بدل کتگ ات انت۔

”توبروگوں“ منی پتے پرمان دات۔

جیمے آئی ۽ رندے تچان بوت، ابیدزانگ ۽ چے بونگ ۽ انت، ۽ آ کجا روگ ۽ انت، مات ۽ دست گپت۔ ”آگوں وت ۽ جیوڑگ ۽ ات“ جیمی ۽ گوں من گشت۔ ”شوم ۽ شانزده“ آجہل جہلیں توار ۽ ٹرنگ ۽ ات۔ ”لدگیں رستر، چشیں کار کنت مردم، شیطان ۽ رپکاں کپیت“ چوہوش ہم نہ ات کہ آئی ۽ چُک ۽ دست ۽ گپتگ۔ ”آئی ۽ الما جیڑاتگ کہ من گنوگ بوڑگاں“ آئی ۽ گوں من گشت ”بس یک گپے یادانت کہ چہ ڈور ۽ بازیں مردمانی توار آیک ۽ ات انت، گشتے سور ۽ مراکش پدابند ات بوتگ ات انت، ۽ ہر کس چوک ۽ نیمگا تچان ۽ روگ ۽ ات“ آئی ۽ وتی گام ترندکت انت، گوں یک جزمے، کہ آئی ۽ تہا ہے بود ہماوہد ۽ گندگ بوت کہ یکے ۽ زندر ترس ۽ بیم ۽ آماج بہ بیت۔ دانکہ آئی ۽ دیم ۽ آوکیں مردمے ۽ آئی ۽ سرا بڑگ بوت۔

”وت ۽ جنجال مکن، لوئیزاسانتیاگا،“ آئی ۽ راہ ۽ گوزان کوکارکت۔ ”آہاں وتی

کارکتگ“

بیاردوسان رومان، ہما مرد کہ آئی ۽ بانور لوگ ۽ واترکت، اولی رندے گوٹگیں اگست ۽، سور ۽ ششش ماہ پیسراے بیتگ ۽ اتلگ ات۔ آئی ۽ ہمک پبتگ بوجیگ ۽ سرا نگرہ چینیں حورجین گون ات انت کہ آئی ۽ بیلٹ ۽ بسوا ۽ آئی ۽ چمپلانی چھلاں ہمگونگ ات انت۔ آئی ۽ عمر سی سال ۽ نژ ۽ گوران ات، بلے آئی ۽ نوڈر بریں بل فائٹر ۽ وڑیں سزین، سہریں چم، ۽ قلمی شور ہاں کم کم ۽ ستلگیں پوست ۽ آئی ۽ عمر چیر داتگ ات۔ آئی ۽ گونڈیں جیکٹ ۽ سسک تنگیں پتلون پوش ات، ہردوز میں پوست ۽ جوڑ بوتگ ات انت، ۽ آئی ۽ ہے رنگ ۽ شتکی پوست ۽ دستا نہ دست ۽ ات۔ ماگدالینا اولیور، کہ بوجیگ ۽ آئی ۽ ہمراہ ات، درستیں سفر ۽

وتی چم چہ آئی ء دُور کُت نہ کُت اُن ت۔ ”آچو پری زاد ء رنگ ء درابونگ ء اُت،“ آئی ء گوں
 من گشت، ”باند اُن ت کہ اے گپ ء سرامردم بڑنیک بہ بیت، من و آئی ء سرائینگ جت ء
 وارت کتگ اُت۔“ اے وڑا یوکا آحیال کنگ ء نہ اُت، ء ناں اے وڑ مارگ ء دُرس ت
 پشت کپتگ اُت اُن ت، کہ بیاردوسان رومان اولی نگاہ پد ر بوؤ کیں مر دے نہ ات۔

مات ء، من ء اگست ء ماہ ء گڈ سر ء اسکول ء نمدی یے دیم دات ء ابیدمول ء مراد ء
 نبشتہ کت؛ ”ادا یک عجیبیں مردے اتلگ۔“ چریشی ء پد نمدی ء آئی ء من ء نبشتہ کت، ”آ عجیبیں
 مردم ء نام بیاردوسان رومان اُن ت، ء ہر کس گشیت کہ آد لکشیں مردے، بلے من وت انگتہ آ
 نہ دیتگ۔“ کس ء نزان ت کہ آپر چا اتلگ۔ لہتے مردماں، کہ جُست ء پرس ء ہیل داشت نہ
 کت، ہے پسہ رست: ”من یکے ء شو باز ء، کہ گوں آئی ء سُور ء سانگ کت بہ کناں بیتگ
 بیتگ گردگ ء آں۔“ چو ہم بلکیں راست اُت، بلے آئی ء دگرے ء پسہ ہم ہے وڑ ادات کت،
 پر چا کہ آئی ء گپ ء تران ء وڑ، پڑ ریسگ ء بدل ء چیر دیگ ء گیشتر وڑا ات۔

آہما شپ ء اُتک، آئی ء مہلوک بھیسہ دات کہ آریل ء پٹی ء یک انجینر ات،
 ء تہی دمگاں ریل ء پٹی ء پیچ کنگ ء ارزش ء بابت ء سر پدی دات، کہ چریشی ء رندما ہمک
 روچ ء کورانی ہار ء سبب ء بدل بوؤ کیں راہاں بے سابوتگ اتیں۔ چریشی ء رند ء روچ ء، آئی ء
 یک ٹیلی گرامے دیگی اُت، ء آئی ء وت بیرم ء سرادیم دات، ء ایشی ء ہواری ء آئی ء ٹیلی
 گراف ء کارداروتی رپک ء سر پد کت کہ آپون ہلاس بوتگیں بیٹریاں کارمرزکت کنت۔ ہے
 روچ ء آئی ء یک سیمسری نادراہی ء بابت ء گوں ہما فوجی ڈاکٹر ء گپ جت کہ آجبری بھرتی ء
 دڑچ ء ماہانی سرائتر ء تاب ء اُتک۔ آئی ء پُرشور ء داں دیراں برجاہ بوؤ کیں وشکامی دوست
 ات اُن ت۔ ایک جوانیں شراب نوش، اڑ ء جنجالانی سلاہ کنوک ء پتانی کنوکانی دژمن اُت۔

یک یک شنبے ء روچ ء، عبادت ء رند، آئی ء درستیں ز بریں اوژنا گر لوٹات انت ء اول نمبر، دریا ء روگ ء آگ ء بیست دست پشت ء یلہ دات۔ منی مات ء آئی ء بابت ء وتی نمدی ء گشت، ء گڈ سرا آئی ء وتی لیکہ نبشتہ کت انت کہ آئی ء حق ات؛ ”انچو سما بیت کہ آسہرانی تہا اوژناگ کنگ ء انت۔“ اے گپ ہما و ہد ء پیسری ر بیدگ ء پسہ ء ات کہ بیاردوسان رومان ء تہانے تہنا ہمک کار ء گوں کمال ء کنگ ء بود ء برکت مان ات، ہچبر ہلاس نہ بوؤ کیں حزانگ ہم آئی ء دز رس ء ات انت۔

منی مات ء نیمگا، آئی ء حق ء گڈی حیر ء برکت ء لہزا کتوبر ء نمدی ء نبشتہ ات انت۔ ”مردماں سک دوست بیت،“ آئی ء من ء نبشتہ کت، ”پرچا کہ ایماندار ء دل سپائیں مردے، ء گوستگیں یک شنبے ء عشاے ربانی، دو کونڈ بوت ء دز گپت ء دعا وانوکانی لاطینی زبان ء کمک کت۔“ آزمانگ ء عشاے ربانی ء اوشتگ ء دز گرگ ء اجازت نہ ات، ء ہمک دعا لاطینی ء ات؛ بلے منی مات اے وڑیں گپانی، کہ آجیڑہ ء تک ء پہناتاں سر پد بوتگ بہ لوٹیت، یاد دارگ ء ہیل دار انت۔ بلے، ہے پاکیں فتویٰ ء رند آئی ء من ء دوندی دیم دات، کہ آہانی تہا بیاردوسان رومان ء نام گرگ نہ بوتگ ات، ہما و ہد ء ہم کہ جوانی ء آشکار بوت آئی ء پہ انجلا ویکاریو ء سانگ بندی ء گوا جار برتگ۔ ہے سیاہ نصیبیں سور ء مزنیں مدتے رند آئی ء منی گؤرا من ات کہ آبیاردوسان رومان ء سر پد بوتگ، بلے داں او ہد ء کتوبر ء نمدیانی ردیاں راست کنگ پوچ ء بلے معنائیں کارے ات، ء منی مات ء چہ آئی ء سہریں چماں ترس ات۔

”منی حیا ء آچوا بلیس ء وڑا ات،“ آئی ء گوں من گشت، ”بلے تو من ء وت گشتگ کہ باسد انت اے وڑیں گپ نمدیانی تہا نبشتہ کنگ مہ بنت۔“

من گوں بیاردوسان رومان ء، وتی مات ء گند ء نند ء لہتے روچاں رند، کرمس ء

موکلاں لوگ آئیگے وہدے دپ کپتیاں، مئی دل آہم آآنچو اجب ات کہ گشگ بوتگ ات۔
 بے شک دلکش درابوت بلے ماگد الینا اولیورے سادہ د لکشیں حیالاں چہ در۔ مئی حیال آہم آآنچو
 گران سنگین نہ ات کہ آئیگے گوتی بے پروائیں داب د اندازاں پیش داشت۔ آئیگے ہتا
 انچیں کش د چیلے چیرات کہ حد گیش شائستہ نیں وش رو حے پیشدارگ د رندز انگ نہ بوت۔
 بلے درستیں گپاں در، من آسک غم جتیں مردے سما بوت۔ آہدے آئیگے گوتی انجلا ویکار یوے ووتی
 مہر دوستی قول د اقرار کتگ ات انت۔

چوپکائی د ہہہ ثابت نہ بوت کہ آدو نیں چون دپ کپتنگ ات انت، سور د سانگ
 نہ کتگیں مردمانی ہما لوگ د کہ بیار دوسان رومان جاہ مند ات، آئیگے واہندیں جنین د گشت کہ
 ستمبر گڈی روچاں آچیکو کیں کرسی د سرانٹنگ د واینگ ات کہ انجلا ویکار یوے آئیگے مات
 چوک د گوتی نقلی پلانی دوٹو کریاں گوست انت۔ بیار دوسان رومان د نیم آگہی د جاوے دو نیں
 زالبول، کہ نیم روچ د ساعت دوے شردیں ساعتاں تہنا زندگیں ساہدار ات انت، بے بزگیں
 سیاہیں رنگ د پوشاکاں دیست انت، گڈا جسٹ کت کہ کسانیں جنک کئے انت۔ لوگ د
 واہندیں جنین د پوسہ دات کہ ووتی ہماہیں جنین د درستاں کستریں جنک انت، آئیگے نام انجلا
 ویکار یوے انت۔ بیار دوسان مان د، گوتی چماں، داں چوک د آہانی رند گیری کت۔

”آوتی نام د ساچ اتگ“ آئیگے گشت۔

پدا آئیگے ووتی سر کرسی د سر ایر کت د چم دو بر بند کت انت۔

”وہدے من پادکایاں،“ آئیگے گشت۔ ”من د ترانگ د پدین کہ من گوتی آئیگے سور

کتگی آں۔“

انجلا ویکار یوے من د گشت، کہ لوگ د واہندیں جنین د، اے کسانیں واقعہ د بابت د

آجالِ داگ ات اُنت کہ بیار دوسان رومان آئی ء ذبندی کت۔ لوگ ء جاہ منندیں
سے مردم ء اے گپ ء تصدیق کت کہ اے واقعہ پیش اتلگ، بلے اے دگہ چاریں دپ
ء دل ات اُنت۔ درستیں روایت گوں ہے گپ ء ہمگر نچ ات اُنت کہ انجلاویکار یو ء بیار
دوسان رومان اولی رند ء راجی موکل ء روج ء میڑہی بازاری ء دپ کپتگ ات اُنت، کہ اودا
انجلاویکار یو ء کار سوت جنگ ء لاٹری بہا کنگ ات۔ بیار دوسان رومان میڑہ ء بازار ء اتک
ء تچک ء لاٹری جاہ ء شت کہ آئی ء واہند موتکی پوشاک پوش انگلیں بد حالیں جنینے ات، ء
بیار دوسان رومان ء چہ آئی ء صدف ء نقش ء نگاریں Music Box ء نہاد جُست کت، کہ
بوت کنت میڑہ ء دلکشیں چیزاں یکے ات۔ انجلاویکار یو ء پَسہ دات کہ بہائی نہ انت لاٹری ء
انعام ء دیگ بیت۔

”جوان“ آئی ء گشت ”چوگڈ ایشی ء ذر آرگ آزان ہم بوت ء آسان ہم۔“
انجلاویکار یو ء گوں من ء من ات کہ آئی ء آئی ء دلگوش ء گوں وت کنگ ء مزن
چست ء ایر کت، بلے آئی ء آسر مہر ء محبت درنیا تک۔ ”من ء وت دل ء میریں مردم دوست
نہ بوت انت، ء من ہچبر چشیں سُنٹ میکیں مردم نہ دیتگ ات،“ آئی ء ہماروچ گیر آورت
ء گوں من گشت۔ ”چوناہا من خیال کت کہ آکوہی رُبودگیں مردے بیت۔“ Music
Box ء لاٹری ء واستہ سوت جنگ ء وہد ء آزرہ ء پُر ات۔ درست اجکہ ء حیران منتاں کہ
گواچنی بیار دوسان رومان ء Music Box کٹ ات۔ انجلاویکار یو ء گمان ہم کت نہ
کت کہ آئی ء، آئی ء متاثر کنگ ء واستہ لاٹری ء درستیں ٹکٹ بہا زرتگ ات۔

ہماشپ ء وہدے لوگ ء واتر بوت، انجلاویکار یو ء دیست کہ ہما Music Box
سوگاتی ء وڑا بستگ ء آئی ء سمرانا زریں پلے پر انت۔ ”من ہچبر زانت نہ کت آمنی ودی بوٹگ

ءروچ ءبابت ءكئء ءحال داتگ ات؁ ءآئى ءگون من گشت - په آئى ءوتى مات ءپتانى اء
گپ ءباور كنانىنگ مشكل بوت كه آئى ءبىار دوسان رومان اء وڙى سوكات ءدئم دىگ
ء؁ ءپدا اء وڙادىئاں داسى دئم دىگ ءكه هر كسى چم آئى ءبه كپ انت؁ بچ جواز نه داتگ -
پمشكه آئى ءمسترس برات؁ پىدرو ءپابلو؁ Music Box آئى ءواهند ءپدادىگ ءواسته
هوپل ءبُرت؁ ءآهاں اء كار انچواشتاپى ءچىروكائى كت كه يك مرد ءآلوك ءآىگ ء
دسىت ءناں پدا ڏن ءدرا آىگ ءدسىت - هماگپ ءكه اء كهول ءحىال نه داشت آ
بىار دوسان رومان ءساحرس جاوگرى ات؁ جاڙى برات دومى روچ ءسهب ءپىسر كنگ
نه بوت انت؁ دومى روچ ءآنشه ءبدمست؁ Music Box پدا بڙء ات؁ گول بىار دوسان
رومان ءڏاه ءشور كنان لوگ ءواتر بوتگ ات انت -

انجلا ویکار یونیز گاریں لوگ ۽ درستان کستریں جنک ات۔ آئی ۽ پت پونسیدو ویکار یو،
 غریبانی زرگرے ات، ۽ آئی ۽ لوگ ۽ نیک نامی ۽ برجہ دارگ ۽ ہاترا شہر ۽ کسان کسانیں ہسرت
 کاری ۽ کارکنگ ۽ چمانی رُژن ببادتگ ات انت۔ پیور یسیما دیل کارمین، آئی ۽ مات،
 سور ۽ سانگ ۽ پیسر، اسکو لے ۽ استاد ات۔ آئی ۽ وش رونی ۽ یک حدے ۽ غم جتی ۽ سبب ۽ آئی ۽
 کردار ۽ مہکمی چیر تڑ اتگ ات۔ ”آچوراہبہ یے درابوت۔“ مرسیس ۽ گیر آورت۔ آئی ۽
 وتی ذات گوں قربانی ۽ زور اکیں جزبگاں مرد ۽ خدمت ۽ چُکانی رودینگ ۽ گارکت، انجو کہ
 برے برے بے حال بوت آئی ۽ وت ۽ ہم وجودے ہست۔ دوئیں مستریں جنک مزن گا ہی ۽
 سور دیگ بوتگ ات انت۔ جاڑیں براتاں ابیدیک ٹوکی گہارے ہم ہست ات کہ شپ
 تپ ۽ نادراہی ۽ گپتنگ ۽ مرنگ ات، آہاں دو سال ۽ پد ہم آئی ۽ پُرس برجہ داشت، کہ لوگ ۽ تہا
 گوں تاہیرے، ۽ ڈن ۽ گوں ڈاہ ۽ شور ۽ برجہ دارگ بوت۔ برات مزن مرد جوڑ بوتگ ۽ واستہ
 رودینگ بوتگ ات انت ۽ جنک سور ۽ سانگ دیگ ۽ واستہ۔ آمزنین دوچکر ات انت ۽
 آہاں مراگشانی واستہ دعوت نامہ نبشتہ کُت۔ چہ نوکیں زمانگ ۽ جنکاں چٹ جتا کہ مرگ ۽
 دود ۽ رسماں نزاہتکار ات انت، آچاریں نادراہانی سرین ۽ نندگ ۽ کوہنیں علم، سہہ کنڈینیں
 نادراہانی تسلّا دیگ ۽ مرنگینانی کفن کنگ ۽، سک زبر ۽ شیوار ات انت۔ بس یک گپے ۽
 منی مات ۽ مدام آہانی سرائر نڈ ات۔ ”جنکاں!“ آئی ۽ گوں آہاں گشت، ”شپ ۽ موداں مہ

رندات، شازرے شتگیں مردمانی سفرء دراج کن ات، “اے گپء در، آئیء خیالات کہ چہ آہاں شترترین جنک دگہ نیست ات۔” آ بے عیب انت “آئیء ہے گپ مدام گوشاں کپت،” ہج مردم گوں آہاں پەوشی نشت نہ کنت، پر چا کہ آغم ء رنج سگگ ء واستہ رودینگ بوتگ انت۔” چریشی ء ابید، ہما مرداں کہ گوں دوستریں گہاراں سورکتگ ات، پە آہاں چہ آہاں وت ء دوردارگ سک مشکل ء گر ان ات، پر چا کہ آہر جاہ گوں مرداں ہمراہ ات انت، ء بس جنینانی ناچ ء انتظام کت، ء مردینانی منصوبہاں چیریں لوٹ ء غرض ء در برگ ء سک زبر ات انت۔

انجلاویکار یو، چاریناں درستاں ڈولدا تر ات، ء، منی مات ء مدام گشت، راجد پتر ء مز نایم شاہ بانکانی ڈراودی بوتگ ء و ہدء نا پگ آئیء گردن ء مان پتاتگ ات، بلے آ بے چارگی ء روح ء بے وارثی ء آماج ات، کہ آئیء نگیگیں باندات ء بد پالی ء شون دیگ ء ات۔ من ہمک سال وتی کر سمس ء موکلاں دیست، آئیء نیمروچ ء وتی لوگ ء دریگ ء دپ ء نشت ء گدانی سراپل دوتک ء تہنائیں جنینانی سوت گوں وتی ہمساہگاں جت، ء ہمک رند ء گیشتر دل پزوش در ابوت۔” تی اے نابودیں ناکوزتک، “سانتیا گونصر ء گوں من ء گشت، ” دام ء ایر برگ ء بے قرار انت “یک روچے، و ہدے آئیء گہار ء پُرس ء کے پیسر، دگ ء سرا آئیء نزیک ء گوستاں، آئیء تو امیں جنکے ء وڑیں گد پوش اتگ، ء مود گؤپتگ ات انت، من ء باور نہ بوت کہ اے ہما انت۔ بلے اے یک ناپائیداریں عکسے ات۔ آئیء ارواہ ء آزار عمر ء گوزگ ء ہمراہی ء گیش بوت انت۔ دانکہ ہے رازر پاشک بوت کہ بیاردوسان رومان گوں آئیء سور ء دل مانگ انت، بوت کنت بازیں مردماں چو خیال ہم کت کہ الما اے درآمدیں مردومی ء ریکے ات۔

کہول ۽ مردماں آئی ۽ ذربندی ۽ سرائے تہنا سنگینی ۽، گوں جوش ۽ جزبگ ۽ ہم وشی
 درشان کت، ابیدچہ پیوراویکار یوہ، کہ آئی ۽ ہے شرط دیما آورت کہ بیاردوسان رومان وتی
 پجآر ۽ بابت ۽ زانت ۽ سرپدی بہ دنت۔ آوہد ۽ کس ۽ نزانت کہ گواچنی آکئے انت۔ آئی ۽
 گوست، بس ہمیش ات کہ ہمانیروچ ۽ یک ازمکاری ۽ داب ۽ بوجیگ ۽ ایرکپتگ ات،
 ۽ وتی جند ۽ بابت ۽ آئی ۽ ہمنچو کم گپ کت کہ داں گڈی حد ۽ وت سریں ذروگے ہم راست
 بوتگ ات۔ چوہم گشگ بوت کہ آئی ۽ کاساناری ۽، ٹروپ کمانڈر ۽ بستار ۽، ناشرکاری کتگ،
 بازیں میتگانی نیہات گار کتگ ات انت؛ آڈیولز آئی لینڈ ۽ چہ جتگ ات؛ آپرنامبوہ
 پلنگانی یک جتکے ۽ ناچ دیگ ۽ لاپ ۽ والینگ ۽ گنگ بوتگ ات؛ ۽ آئی ۽ رودبار
 ونڈ وارڈ ۽، سہر ۽ لڈ اتگیں یک اسپانوی بوجیگ ۽ پڑماندوچہ زر ۽ کش اتگ ات انت۔
 بیاردوسان رومان ۽ اے درستیں جزم ۽ گمان گوں یک تچکیں گامگیج ۽ بلاس کت انت۔ آئی ۽
 وتی سرجمیں کہول زرت ۽ اتک۔

آچار مردم ات انت، پت، مات، دوشیو اریں گہار۔ آہاں سرکاری نمبر پلیٹ ۽
 ٹی ماڈل فورڈے گون ات، کہ آئی ۽ بٹ ۽ وڑیں ہارن ۽ ساعت یازدہ ۽ گشنے دگ ژا مبلینت۔
 آئی ۽ مات، البیرتا سموندس، کیوراساؤ ۽ بزرقدیں ملاتو جنینے ات کہ آئی ۽ اسپانوی زبان ۽
 پاپیامینتو ۽ گالوار ۽ گپ جت۔ آچہ انتیلےس ۽ دوسد شرنگیں جنیناں درستاں ڈولدار ترمنگ
 بوتگ ات۔ نوک رتگیں جنک، دو بے قراریں شنگانے وڑا ات انت، بلے درستاں گیش
 دلگوش آئی ۽ پت جنزل پیتر و نیوسان رومان ۽ دیگ بوت، گوستگیں قرن ۽ خانہ جنگی ۽ گہگیریں
 مرد، ۽ کنزرویٹو عہد ۽ جوانیں اگدہانی واہند، کہ آئی ۽ کرنل اور یلیانو بوند یا کوتیو کورینکا ۽ ڈاہ
 ۽ شوریں جنگ ۽ پدکنزگ ۽ لاپار کتگ ات۔ بس منی مات آئی ۽ وش اتک ۽ نہشت، وہدے

سہی بوت کہ آکئے انت۔ ”شریں گے کہ آسور ء آروس بکن انت،“ آئی ء گوں من گشت،
 ”بلے گرانیں گے کہ گوں ہما مردم ء دست ء دروہ کنگ بہ بیت کہ آئی ء حیری نیدل ومار کیز ء
 پشت ء تیر جنگ ء پرمان داتگ۔“ انچو کہ آٹو موبیل ء دریگ ء وتی اسپتیں کلاہ ء چست
 کنان ظاہر بوت، ہمک مردم ء، آئی ء نامداریں عکسانی سبب ء، بجا آورت۔ آئی ء اسپتیں
 لنن ء کوٹ گورا ء قرطبہ ء کڑی والا بڑزیں بوٹ پادا ات، ء سہر ء زمزیل ء عینک، کہ آئی ء
 زمزیل واسکٹ ء کان ء گوں بستگ ات، آئی ء پونز ء ہڈ ء سراقبضہ ء مک ء اڑ اتگ ات۔
 آئی ء وتی کوٹ ء کالر ء سرا بہادری ء میڈل جنگ ء یک لٹے دست ء ات کہ آئی ء دستگ ء
 راجی شیلڈ نقش چتگ ات۔ مئے کند ء بیٹیں راہانی گرم ء جل ء پتنگیں حاک ء دنزاں شری ء
 سراساپ ء پلگار ء سگار دست ء، آٹو موبیل ء ایر آوکیں اولی مردم ات، آئی ء کار بس ہمیش ات
 کہ آرننگ بورڈ ء سرا بہ اوشتیت، دُرسٹ بز ان انت کہ بیاردوسان رومان ہما جنگ ء
 لوٹوک انت، گوں آئی ء سور کنگ ء انت۔

انجلا ویکاریو ء واہگ ات کہ آئی ء سور گوں آئی ء مہ بیت۔ ”آچہ من ء مز ن ات“
 آئی ء گوں من گشت۔ چریشی ء ابید، بیاردوسان رومان ء آ پچہ سور ء واستہ راضی کنگ ء
 کوشست نہ کت، بس آئی ء لوگ ء مردم گوں سحر ء جاڈ وایر جیگ کت انت۔ انجلا ویکاریو ء ہما
 شپ ء سر بتگی ء برانز گرگ پچہر بے حال کت نہ کت انت کہ آئی ء مات ء پت، ء مستر تیں
 گہار گوں وتی مرداں، مزین لوگ ء مچ بوتگ ات انت، آئی ء سرا ہمہ ذمہ داری دات کہ آ
 گوں یک انچیں مردم ء سور ء سانگ ء ساڑی بہ بیت، کہ آئی ء انگتہ شری ء سرا نہ دیستگ۔
 جاڑیں برات اے اڑ ء جنجال ء نہ کپت انت۔ ”مئے دل ء اے جنینانی جاک ء سلواتے ات“
 پابلو ویکاریو ء من ء گشت۔ مات ء پتانی گڈی دلیل ہمیش ات کہ گوں کمیں وسیلہاں وتی

شرفداریء برجہ داروکیں یک کہولےء اے وش نصیبیء کم شرف کنگء حق نیست۔ انجلا
ویکار یوہ ہمت کت ء مہر ء محبت نہ بونگ ء ناوشی ء نیمگا اشارہ دات۔ بلے آئی ء مات ء یلکین
گپ ء آئی ء دلیل ہار ء بُرت انت۔

”مہر ہم در برگ بوت کنت۔“

ہما و ہدء سانگ بندیں در، کہ سر پرستانی نگرانی ء داں مزینں مدتے برجہ بوتگ
انت، اے سانگ بندی بیاردوسان رومان ء بازیں گشگ ء مُنت ء بس چارماہ ء برجہ
بوت۔ اے مُدت چد ء کمتر نہ بوتگ ات، پر چا کہ پیوراویکار یوہ لوٹ کتگ ات کہ آ کہول ء
موتک ء ہلاس بونگ ء ودار ء بہ کنت، بلے اے مُدت، ہما بلے اڑیں مڑاہ داری ء سبب ء کہ
بیاردوسان رومان ء جیڑہ گیش ء گیوار کت انت، ابیداڑ ء جنجال ء گوست۔ ”یک بیگا ہے
آئی ء من ء جُست کہ ترا کجام لوگ درستاں گیشتر دوست بیت،“ انجلاویکار یوہ گوں من گشت،
”من، ابیدزانگ ء کہ پر چا، پسہ دات کہ بیتگ ء درستاں براہ داریں لوگ بے جنینں ہیوس ء
فارم ہاؤس انت۔“ منی دل ء ہم ہمیش ات۔

آلوگ کوہسر ء ات ء آئی ء دیم گوں گوات ء ات، ء چہ آئی ء ٹیرس ء، یک مردے
ء، حد اوند ء سرزمین ء شنگ ء تالانیں بہشت، گرماگ ء پلگاریں روچاں رولہ ء کارتا
حینادے آندی ناز ء چہ آوکیں سوادی جہاز چار ات کت انت۔ ہے بیگاہ ء بیاردوسان
رومان سوشل کلب ء شُت ء ہیوس ء ٹیبیل ء سرادمنہ ء یک بازی یے ء لیب ء نشت۔

”ہیوس!“ آئی ء گشت، ”من تئی لوگ ء بہاڑورگی آں“

”من ء بہانیک نہ انت“ ہیوس ء پسہ دات۔

”من آئی ء گوں دُرستیں چیز ء از باباں بہاڑوراں“

ہیوس آچو کوہین زمانگ ء شرزاتیں مردے ء سر پدکت کہ لوگ ء چیز ء ازباب
 آئی ء جن ء درستیں عمر ء تچ ء تاگ ء رند جوڑ بینتگ انت، ء آنگتہ پہ آئی، آئی ء لوگ بانک ء
 وجود ء بہر انت۔ ”آئی ء وتی دل دستانی دل ء زرت ء گپ کت“ من ء ڈاکٹر دیونیسو
 گواران ء گشت، کہ گوں آئی ء لیب ء ات۔ ”من سدک اتاں کہ اے لوگ ء، کہ آئی ء تہا
 سی سال ء گیش، وش ء آبادنشنگ، بہا کنگ ء پیسرناتیں مرگے مریت۔“ بلے بیاردوسان
 رومان ہم آئی ء لیلیاں سر پدآت۔

”من تئی گپ ء مناں!“ آئی ء گشت۔ ”بس من ء ہورکیں لوگ ء بہا کنگ ء
 اجازت بدئے۔“

بلے ہیوس ء داں لیب ء ہلاس بونگ ء اڑی کت۔
 سے بیگاہ ء رند، بیاردوسان رومان، گیشتر پیش بندیاں گوں، دمنہ ء ٹیل ء سراوتر
 اتک۔

”ہیوس!“ آئی ء پداگشت ”لوگ ء نہادچی انت؟“
 ”نہادبندگ بوت نہ کنت“
 ”وتی دل ء تب ء نہادے بند“
 ”بیاردو! سک بژن انت من ء،“ ہیوس ء گشت، ”شماورنا، دل ء چست ء ایراں
 سر پد بوت نہ کنتے۔“

بیاردوسان رومان ء حیاں کنگ بند نہ کت۔
 ”اگاں ما پنچ ہزار پیسو بہ گشیں؟“ آئی ء گشت۔
 ”وتی وہد ء زوال مکن“ ہیوس ء پسہ دات؛ آئی ء مزن مرئی ء جاہ جت۔ ”اے لوگ ء

نہا د جنگ بوت نہ کنت۔“

”دہ ہزار،“ بیار دوسان رومان ء گشت، ”ہستی،“ ہمہ دمان ء، نگد“

ہیوس ء آئی ء نیمگا چار ات۔ آئی ء جم ارس ء پڑ ات انت۔ ”آچہ زہر ء گریوگ ء
 ات۔“ من ء ڈاکٹر دینسیو اگواران ء گشت، کہ آیک ڈاکٹر ء ابید، یک نبشتہ کارے
 ات۔ ”حیال بہ کن، اپنچوز دیم ء بہ بیت، ء بس ارواہ ء یک نزوری ء سبب ء نہ منگ۔“
 ہیوس ء توار ڈن ء درنیا تک، بلے ابید جل ء مدار ء، آئی ء سر پہ ”اننا“ ء سرینت۔

”پدا اپنچومہربانی بکن،“ بیار دوسان رومان ء گشت، ”ادا پنچ منٹ ء منی ودار بکن۔“
 پنچ منٹ ء رند آئی ء چہ سوشل کلب ء وتی نگرہ جستگس خورچین رُرت پدا اتک،
 ء آئی ء اسٹیٹ بینک ء چاپ کتگیں پتی ء بستگیں ہزار ہزار پیسووانی دہ بندل ٹیبیل ء سرا ایر
 کت۔ جنوزا میں ہیوس دوماہ ء رند مُرت۔ ”آدل ترک بوت ء مُرت،“ ڈاکٹر دینسیو
 گواران ء گشت۔ ”آچہ مادرستاں گیشتر جان دُراہ ات، بلے ہمہ کہ اسٹیٹھو اسکوپ جت
 ء گوشدارگ ء کوشست کت، آئی ء تہا ارسانی ژلپ ژلپ ء توار اتک۔“ بلے نئے تہنا آئی ء
 لوگ گوں چیز ء ساماناں بہا کت، ء آئی ء گوں بیار دوسان رومان ء دز بندی ہم کت کہ آئی ء
 قسطانی سراز رہہ دنت، پرچا کہ آئی ء گورا کسانیں پتی یے ہم نیست ات کہ لوگ ء بدل ء
 رستگیں زراں آئی ء تہا ایر بہ کنت۔

کس ء گمان ہم نہ ات کہ انجلاویکار یوجنیں کچکے نہ ات۔ چریشی ء پیرسی آئی ء دشتار ہم
 نہ بوتگ، ء آگوں وتی گہاراں وتی مات ء ترند تہی ء رستگ ء مزن بوتگ ات۔ آئی ء سُور ء بس
 دوماہ پشت کپتنگ ات، پیوراویکار یو ء آگوں بیار دوسان رومان ء، ہمالوگ ء چارگ ء
 واستہ، کہ اوداجاہ منند بونگی ات، روگ ء اجازت دات، بلے آوت، ء کوریں پت، آئی ء ننگ

ء رڪينگ ۽ همراه بوت انت۔ ”من حءاء گورا بس هے دعا لوٹ اٿگ، كه من ۽ وتي جنءء
ڪشگ ۽ واڪ ۽ هاٿيگ به دنت،“ انجلا ويڪار يو ۽ من ۽ گشت، ”بلے آني ۽ اے واڪ ۽ هاٿيگ
نه دات“۔ آ انچو پريشان ات كه آني ۽ فيصله ڪت كه مات ۽ ڏرستين حال ۽ دنت، دانڪه وت ۽
چرے شهادت ۽ رڪينت به ڪنت؛ بلے آني ۽ دوئين رازداراں، كه گداني سراپل دوچگ ۽ آني ۽
مڪ ڪارا ات انت، آنيڪين اراده ۽ مڪن ڪت۔ ”من چم بند ڪت انت ۽ آهاني گپ من ات،“
آني ۽ من ۽ گشت، ”پرچا كه آهات وت ۽ انچو پيش دات كه آمر ديناني ردديگ ۽ زبر انت۔“
آهات آستڪ ۽ بھيسه دات كه ڪساس درستين جنڪاني جنين چڪلي ڪساني ۽ ويل ۽ ڪز اهاني سبب ۽
بيگواه بيت۔ آهات هزار ڪڏن ۽ ليلا آسر پد ڪت كه تزند ۽ چه تزندين مرد هم وت ۽ همڪ وڙين
سڪي ۽ سگ ۽ ساڙي ڪنت۔ دانڪه دگه مردم اے حال ۽ سهي مه بنت۔ آهات گڏسرا آمٿينت كه
گيشتر مردين بانوري بئشانگ ۽ تهها بيد جنين ۽ مڪ ۽ هچ ڪت هم نه ڪن انت، ۽ هچڪ ۽ راستي ۽
ساعتاں آهات وتي سر پرياد هم نه بنت۔ ”آ بس همانشان ۽ سراهيسه دار انت كه رند ۽ چادر ۽ سراه
گند انت،“ ذر گهراں گون آني ۽ گشت؛ آهات آني ۽ جنين چڪلي ۽ وت سازين رپڪ ۽ وڙ ۽ پيم
چوشيو اريں جنيناني رپڪ بازي ۽ سوج دات انت دانڪه آنوڪين بانور ۽ بستار ۽ اولي سھب ۽
لوگ ۽ پير ڳاه ۽ وتي لنن ۽ چادر، جنين چڪلي ۽ خون رنڪين علامت ۽ هووار، مهلوڪ ۽ پيشدارگ ۽
واسته اير ڪت به ڪنت۔

آهے رپڪ ۽ سُورديگ بوت، بياردوسان رومان ۽، وتي وڙا، الما گون انچين
شان ۽ شرف ۽ سُور ڪت كه وتي واڪ ۽ زور، مال ۽ مڏي ۽ شان ۽ وشي بهار زورگ ۽ انت۔
پرچا كه مراگش ۽ منصوبه همنچو گيش بوت، آني ۽ ملار بخشين حياں همنچو گيش بوت انت كه
مراگش انگه دراج به بيت۔ وهڊے بشپ ۽ آيگ ۽ جار جنگ بوت۔ آني ۽ مراگش يڪ

روچے مہتل دارگ لوٹ ات، دانکہ بشب آہانی سورء رسم ء رواجاں اداکت بہ کنت۔ بلے
 انجلا ویکار یوئے نہ من ات۔ ”گواچنی“ آئی ء گوں من گشت، ”من چشیں مردمے ء گورا حداء
 رحمتانی بخشگ ء لوٹوک نہ اتاں کہ سوپ ء واستہ کروسانی تاجاں بُبیت، ء پڑماندوئیں مُرغ ء
 حاکانی آکوٹ ء چگل دنت۔“ بلے ابید بشب ء نیکیں واہگاں شاکامی انچوگیش بوت کہ گر
 ء دارکنگ مشکل بوت، ء مراکش، چہ بیاردوسان رومان ء دستاں دراتک، ء مہلوک ء یک
 ڈاہ ء شورے ء آسر بوت۔

جنزل پیتر و نیوسان رومان ء آئی ء کہول اے رند ء قومی کانگریس ء پُر مرائیں
 بوجیگ ء سراتک، کہ داں مراکش ء گڈسرا گودی ء ننگر جتگ ء اوشتاگ ات، ء آہانی ہمراہی
 ء بازیں نامداریں مردم اتک انت، کہ آوتی نامداری ء ستاء، نوکیں رنگ ء دروشمانی ڈاہ ء شور
 ء، ابید چارگ ء گوست انت۔ ہمنچو داد ء سوگات آرگ بوت کہ ہژدری بوت کہ چریشاں
 ستاء لائقیں سوگاتانی نمائش ء واستہ لین ء اولی کارخانہ ء بے حال کتگیں ماڑی روپگ ء
 چنڈگ بہ بیت۔ منتگیں سوگات اشتاپی ء ہیوس ء پیسریگیں لوگ ء برگ بوت انت، کہ نوک
 سورانی واستہ مہلہ سینگارگ بوتگ ات۔ سالونک ء یک کنور ٹیبیلے رست کہ آئی ء سرا آئی ء نام
 کمپنی ء مونوگرام ء جہل ء نبشتہ ات۔ بانور ء بیست ء چار مہمانانی وش اتک ء واستہ ذگریں تلاء ء
 درپ ء پڑیں الماری یے رست۔ آہاں بیلی ء ناچو ء والز ء دو آرکسٹرا ہم گون ات، کہ شاکامی ء
 ڈاہ ء شورے برانز کپتگیں ہندی بینڈ ء اے دگہ ساز ء اکار ڈینانی ہمراہ داری کنگ ء سبب ء بے
 سُر بوت انت۔

ویکار یو کہول یک کلنڈیں لوگے ء جاہ مند ات، کہ آئی ء دیوال حشت نیگ ات
 ء چھت تا پول نیگ ات۔ گوں دو دانگ دوت کشاں، کہ اودا جنوری ء ماہ ء ابابیلان چک

دات۔ ڈٹی نیمگا یک بلاہیں کا پرے ات کہ پلانی گملہاں کساس پڑ ات۔ یک دراجیں
 پیڑ گاہے کہ آئی ء ککر ڈر مب ر مب ء یلہ ات انت ء آئی ء تہا در چک کشنگ ات، پیڑ گاہے
 پشتی نیمگا، لدیگانی کشنگ، روتانی ساپ کنگ ء ٹیبل ء ہوار، جاڑیں براتانی لدیگانی پل ات،
 کہ آپونیسبو ویکاریو ء چمانی نزور بوتگ ء رند آہانی کہول ء آمدنی ء یکیں وسیلہ ات۔ پیدرو
 ویکاریو ء اے کارو بار بندات کتگ ات، ء آ کہ فوج ء شت، آئی ء جاڑیں برات ء ہم لدیگ
 کشنگ ء کار ء کسب دستاں زرت۔

لوگ ء تہا بان سک کم ات انت، پمشکہ مستریں گہاراں شاکامی ء اندازہ جت
 ء گشت کہ یک لوگے باڑو ء سرازورگ بہ بیت۔ ”تو بچار!“ انجلا ویکاریو ء گوں من گشت
 ”آہاں حیاں کت کہ پلا سیدالینیر و ء لوگ زورگ بہ بیت؛ بلے نصیب ء بچار کہ منے مات
 ء پتاں اڑی کت کہ منے جنک ہمے لدیگ جاہ ء سور دیگ بنت، یا گڈا بلے کلماٹی نشنگ
 انت۔“ آہاں لوگ اصل زردیں رنگ جت، دروازگ اڈ کنگ بوت انت، پیڑ گاہے کنڈ
 ء بیٹ اش گپت انت، ہممنچو کہ آہانی دست ء بوت لوگ سور ء شاکامیانی بچل جوڑ کت۔
 جاڑیں براتاں لدیگ دگہ جاہے برت انت، ء آہانی پل چون جنک بوت بلے انگتہ پڈر
 ات کہ لوگ ء بازیں گنجائش نیست ات۔ گڈسرا، بیاردوسان مان ء تچ ء تاگ ء، آہاں
 پیڑ گاہے پل دوردات انت، ہساگ ء لوگ ناچ جاہ ء واستہ تچ گپت، ء ثمر ہند ء درچکانی
 شاہانی چیرے، نندگ ء نان ورتگ ء دار ء بچ ایرکت۔

بس یک وت سریں ڈاہ ء شورے سالونک ء سور ء سہب ء شنک کت، وہدے
 آئی ء انجلا ویکاریو ء لوگ ء آگ ء دوکلاک دیرکت، ء انجلا ء سور ء گڈانی گورا کنگ ء اڑی
 کت، دانکہ آلوگ ء پترگ ء نہ دیست۔ ”کے حیاں بکن،“ آئی ء گوں من گشت، ”من وٹ

بوٹگ اتاں اگاں میا تکیں، بلے چونہ بوٹگیں گپے کہ آمنء بانورانی وڑا سینگارگ ء رندیلہ بہ دنت۔“ آئی ء حیال ء پرواہ دارگ برابر ات پرچا کہ کجام ہم الباریں بنامی پہ یک جنینے ء چدر سواتر بوت نہ کنت کہ سور ء پوشاکانی پوشگ ء رند، آئی ء سورمہ بیت۔ دومی نیمگا، اے گپ کہ انجلا ویکاریو ء جنیں چلے نہ بوٹگ ء پد ہم نقاب ء سُہریں گشان سرا کنگ ء ہمت کت، کہ رند ء، پاک دامنی ء چیدگ ء کم شرفی ء نام دیگ بوت۔ منی مات یکیں مردم ات کہ آئی ء اے راستی کہ انجلا ویکاریو ء وتی نشان بوٹگیں پٹا داں گڈی بازی ء لئیب کت انت، یک مزن دلیں گامگیجے ء بستار ء ساڑاٹ۔ ”آروچاں“ آئی ء من ء گشت، ”خدا اے وڑیں گپاں سر پد بوت۔“ دومی نیمگا کس سر پد نہ ات کہ بیاردوسان رومان گوں کجام پٹایاں لئیب ء انت۔ ہما ساعت ء بگرداں گڈ سرا کہ آفراک کوٹ ء بُرزیں ریشم ء کلاہ ء گوں ظاہر بوت، ء داں وتی آزار ء ساچشت ء چہ ناچ جاہ ء زورگ ء بُرنگ ء، آ یک وش نصیبیں سالونکے ء دروشم ء ٹل ء مل ات۔

چو ہم زانگ نہ بوت کہ سانٹیا گونصر گوں کجام پٹایاں لئیب ء انت۔ کلیساء شاکامی ء ڈرستیں و ہدء من، کرسٹو بیدویا ء آئی ء برات ایزیک، آئی ء ہمراہ اتیں، ء چہ ما کس ء آئی ء تب ء رویہ ء تہا بدلی ء ہچ جہلشک نہ دیست۔ من اے گپ باز رند ء گشت۔ پرچا کہ ما چاریناں داں اسکول ء ہواری ء ونگ ات، ء رند ء موکلاں یکیں ٹولی ء اتاں، ء کس ء ہم چو باور نہ کت کہ ماوت ماں وت رازے، پداچشیں مزین رازے چیردات کنیں۔

سانٹیا گونصر مرا گشانی مردے ات، ء آئی ء وتی جوان تریں و ہد، وتی کوش ء بیگاہ ء پیسر، سور ء حرج ء درچانی حساب جنگ ء گوازینت۔ کلیساء آئی ء اکل جت کہ پلانی ہمنچو سینگار اوشتا نگ کہ آہانی سرا چارہ مزن شانیں جنازہ بانی حساب ء حرج ء درچ بوٹگ۔ ہے

شبین من ء سالانی سال بے وار کنگی ات، پر چا کہ سانتیا گونصر ء من ء مدام گشتک ات کہ بندیں ماٹریاں پُلانی و شبو آئی ء گوں مرگ ء نژ یک کنت، ء آ روج ء کلیساء تہا شت، آئی ء گوں من ہے گپ پدا گشت: ”من وتی جنازہ ء سرا پیل نہ لوٹاں،“ ابید چوزانگ ء کہ دومی روج ء، من ء درست مکن کنگی اتاں کہ آئی ء تابوت ء تہا پیل ایر کنگ مہ بیت۔ چہ کلیساء داں ویکار یو ء لوگ ء آئی ء رنگ پہ رنگیں پِلانی دستگانی نہاد جت کہ دگ ء سینگارگ بوتگ اتاں۔ آئی ء ساز ء زمیل ء داں ہما زَر شان کنگ ء حُشکیں بَر نجانی حرج ء درج ء حساب ہم جت کہ گوں آہاں ماراوش اتک کنگ بوت۔ نیم روج ء واپینگیں ساعتاں نوک سُور پیز گاہ ء رو آ کنگ ء ات انت۔ بیاردوسان رومان گوں ماسک ہور ء تور بوت، ”لہتے قَدح ء سگت“ انجو کہ ہما روچانی گالرتج ات؛ آئی ء منے ٹیل ء سرا سک وش بوت۔ انجلا ویکار یو، نقاب ء عاروسی گل دستہ ء ہیداں گہہ اتگیں ساٹین ء پوشا کاں، انا گہ سور کتگیں جنینے ء شبین ء بدل بوتگ ات۔ سانتیا گونصر ء حساب جت ء بیاردوسان رومان ء گوں گشت کہ داں اے و ہد ء سُور ء سرا کساس نوہ ہزار پیسو حرج بوتگ۔ پد ر انت کہ انجلا ویکار یو ء اے گپ کم شرنی یے زانت۔ ”منی مات ء من ء سوج داتگ کہ دو میانی دیم ء پیسوانی نام گرگ شرنہ انت۔“ آئی ء من ء گشت۔ بیاردوسان رومان ء، وتی وڑا، اے گپ گوں شان ء شرف ء، ء یک حسابے ء دل بند پیسر کت ء گوشداشت۔

”کساس،“ آئی ء گشت۔ ”بلے اے و بس بندات انت، داں سُور ہلا س بہ بیت دگہ دو ہم نچک حرج ء درج بیت۔ سانتیا گونصر ء داں گڈی پئی ء حساب دیگ ء جار جت، گڈی حساب ء دادے، کہ آئی ء گوں کرستو بید ویا ء دومی روج ء گودی ء سرا، آئی ء مرگ ء چیل ء پنچ منٹ پیسر، گشت انت۔ آئی ء اٹکل جت کہ بیاردوسان رومان ء اندازہ راست بوتگ۔

چریشی ۽ پیسر، وهدے من جُهد کُت کہ آئی ۽ گوں اے دگرانی یادداشتاں گیر بیاراں،
 منی دل ۽ بس مراکش ۽ مُج ۽ کپتگیں لہتے ترانگ ات انت۔ داں بازیں سالاں منے لوگ ۽
 آئی ۽ گپ بوت۔ مثال ۽ حبر ۽ منی پت ۽، نوک سُورانی شرف ۽، وتی کسانى ۽ وانلن یک
 برے پداجت، منی راہبہ نیں گہاردر بان ۽ کسمانک ۽ میرنگونانچی ات، ۽ اے کہ ڈاکٹر دنیسیوا
 گواران ۽ کہ منی مات ۽ نا کوزتک ات، بس پہ آئی ۽ ہاتر اسرکاری بوجیگ ۽ بند ۽ بست کت،
 دانکہ آدادومی روچ ۽، کہ بشپ ۽ آئیگی ات، سمر مہ بیت۔ ہے نبشتہانی پٹ ۽ پول ۽ نیام ۽،
 من ۽ بازیں کسان کسانیں تجربہ بوت، کہ آہانی تہا بیاردوسان رومان ۽ گہارانی خیال ہم مان
 ات، کہ آہانی منحل ۽ پوشاکاں، مزنیں بالویے ۽ بانزل، پشتی نیگا، گوں تلاء ۽ سوچنے ۽ اٹراتگ
 ات انت، آہانی پت ۽ کلاہ ۽ کہ آئی ۽ بانزل پر ات ۽ جنگی میڈلاں، مہلوک ۽ دلگوش گوں وت
 گورکتگ ات۔ بازیں مردم سر پد ات انت کہ سور ۽ جاک ۽ جہرکانی تہا، من مرسیس باچا ۽
 گورا، انچو کہ آئی ۽ پرائمری اسکول ہلاس کت، پہ داماتی ۽ ہبر بُرت، آئی ۽ وت چارہ سال رند،
 کہ ماسور ۽ سانگ کتگ ات، من ۽ ترانگ ۽ پڑینت۔ منی دل ۽، آنہ وشریں یک شمبے ۽
 درستان آزار دیوکیں عکس، کہ من آہچ برے حال کت نہ کت، پیر گاہ ۽ نیام ۽ یک اسٹولی ۽
 سراتہنا نشگیں کماش پونسیو ویکار یونیک ات۔ آہاں ہے خیال کنگ ۽ اودانادینگ بوتگ
 ات کہ شرفداریں جاگہ ہمیش انت، مہماناں گوں آئی ۽ ڈیک وارت، آدگرے گمان کت،
 چہراہ ۽ سراڈور کنگ بوت کہ اڑاندودی مہ کنت، آکلف جستگیں، کاگد ۽ وڑیں گداں، وتی
 گرانیں لٹ ۽ مک ۽ کہ پہ آئی ۽ حاصل ہے مراکش ۽ واستہ جوڑ کنگ بوتگ ات، ہماجستانی
 پتہ دیگ ۽ کہ چہ آئی ۽ کنگ نہ بوتگ ات انت، ۽ دستانی ہماردکتگیں اشار ہانی نہ منگ ۽، کہ
 آئی ۽ کنگ نہ بوتگ ات انت، گوں یک انچیں مردے ۽ ناراستیں تاثر ۽، کہ آئی ۽ چمانی

میمہ روگ ء بازو ہدنہ گوشتگ، وتی برف ء وڑیں اسپیتیں سرء ہمک نیمگا، وتی جندء بے حال کنگ ء دائرہ ء تہا، گل ء بال ات۔

ساعت شش ء کہ مہمان رخصت بوت انت، رسم ء چست ء ایر آسرء رست انت۔ بوجیگ ء، وتی درستیں قندیل روک کت انت، پیانو ء سمرالز ء زیمیل ء روان بوت: ء کے دیراں، یک تاموریں گرداپے ء چکرگ ء رند، مایکے دومی چہ نوک سرء پول ات، ء مراکش ء دائرہ ء تہا و اترا تکیں۔ سالونک ء بانور کے دیراں رند، پچیں کارگاڑی ء، مراکش ء ڈاہ ء شورانی تہا گوں مشکلے وتی راہ ء جوڑ کنان، اتک انت، بیاردوسان رومان ء شاتکامی کت، مہلوک ء نیمگا دیگ بوتگیں شکرکانڈیل ء شراب وارت، ء کمبیا مبانانچ ء بہر زورگ ء واستہ گوں انجلا ویکاریو ء ڈن ء دراتک۔ گڈسرا، آئی ء ماراچہ وتی نیمگا، دانکہ مارا ساه مان ات، نانچ ء برجہ دارگ ء گشت، ء وتی سر بتگیں بانور وتی و ابانی لوگ ء بُرت، کہ اودا یک زمانگے ہیوس گل ء شاد جاہ منند بوتگ۔

شپ ء نیم ء و ہدء کسان کسانیں عیش ء نوش ٹولیا نی تہا بدل بوت ء ہلاس بوت انت، ء پشت کپتگیں تہنا چوک ء گورا کلو تیلدے آرنتاء دکان ات۔ من، سانٹیا گونصر، منی برات لوئس ایزیک، گوں کرستو بیدویاء، ماریا الیہاندرینا سروانتس ء تاہیر جاہ ء شتیں۔ اے دگہ بازیں مردماں ابید جاڑیں ویکاریو ہم ہمودات انت، ء گوں ماہواری ء نشت ء شراب اش وارت، ء سانٹیا گونصر ء کٹنگ ء پنچ کلاک پیسر، گوں آئی ء نشت ء شعر ء سوت اش جت۔ اصل مراکش ء لہتے رنگ ء اثرالما پشت کپتگ ات، پرچا کہ بشپ ء بوجیگ ء جار جنگ ء پیسر ہمک نیمگا ساز ء زیمیل ء آواز، ء مراکشانی غم جتیں توار گوشاں کپگ ء ات انت۔

پیورا ویکاریو ء منی مات ء گشت کہ آوتی مستریں جنکانی مک ء مراکش ء شنگ

اتگیں چیز سامانانی کے چنگ و نژ آرگ و رند، شپ و ساعت یازدہ و پہ و پسگ و تچک بوت۔ ساعت دہ و نژ و گوراں، کہ چوک و لہتے موالی میں شرابی سوت و ساز جنگ و ات، انجلاویکار یو و تی و ابجاہ و، چہ الماری و ذاتی چیزانی مان کنگ و کسانیں سوٹ کیسے دیم دات، بلے قاصداشتاپی ات۔

پیوراویکار یو و گران و ابی سر و ات، و ہدے دومی رند و دروازگ ٹلگ بوت۔
 ”دروازگ سے رند و نرم و ٹلگ بوت“ آئی و گوں منی مات و گشت، ”و آہانی تہا بد پالی و یک چیریں رنگے مان ات۔“ پیوراویکار یو و منی مات و گشت کہ آئی و ابید قندیل روک کنگ و، دانکہ دگہ کس چہ و اب و مہ گڈ بیت، دروازگ پیچ کت، و دگ و چہ آو کیں روژناتی و بیار دوسان رومان دیست، آئی و ریشم و پشک و بٹن پیچ ات انت و آئی و تیز پنا کیں پتلونے پادا ات۔ ”آئی و رنگ و ابانی و ڈاسبز بوتگ و ات،“ پیوراویکار یو و منی مات و گشت۔ انجلاویکار یو تہاری و ات، پمشکہ آئی و مات و بس ہما و ہد و دیست کہ بیار دوسان رومان و آئی و باسک و گپت و روژناتی و آورت۔ آئی و ساٹین و پوشاک راڑ راڑ ات انت، و آئی و داں سرین و ٹوال مانپوشنگ ات۔ پیوراویکار یو و خیال کت کہ آدگ و سراگاڑی و تراکی و آماج بوتگ، و نونوں یک جہلیں کنڈے و کپتگ و مرگ۔

”یاپا کیں مریم“ آئی و لرز ات و گشت، ”شمانگتہ ہمے دنیا و تہا ات؟“

بیار دوسان رومان لوگ و تہا نیاتک، بلے آئی و، ابید یک لبزے و کٹنگ و، تی جن لوگ و بے تواری و پترینت، پدا آئی و پیوراویکار یو و انارک و دروتے گپت، و گوں غم جتیں تواری و، نرم نرم و گشت۔ ”منی مات، تی مہر بانی،“ آئی و گشت، ”توپاک و شرف دارے“ بس پیوراویکار یو و زانت کہ آئی و رند و دوکلا کاں چے چے کت، و اے رازوتی قبر و

بُرت گوں۔ ”من ۽ بس ۽ منچو یاد اِنت کہ آئی ۽ یک دستے ۽ منی مُوداں کپتنگ ات ۽ گوں دومی دست ۽ من ۽ انچوز ہر زہر ۽ جنگ ۽ ات کہ من گشت داں نہ مراں من ۽ یلہ نہ کنت،“ انجلا ویکار یو ۽ من ۽ گشت۔ بلے اے کار ہم انچوز اِرداری ۽ کت کہ آئی ۽ مرد ۽ مستریں جنک کہ اے دگہ باناں و اب ات اِنت، داں سہب ۽، واقعہ ۽ سرجم بونگ ۽، ہیچ گپ ۽ سہی نہ بوت اِنت۔ جاڑیں برات ساعت سے ۽ کے پیسر، وتی مات ۽ اشتاپی ۽ لوگ ۽ سرالوگ ۽ اتک اِنت۔ آہاں دیست کہ انجلا ویکار یو ورگ ۽ بان ۽ صوفہ ۽ سرادیم پہ چیر کپتنگ؛ آئی ۽ دیم ۽ چانکر پر ات، بلے نوں گریوگ ۽ نہ ات۔ ”آودہ ۽ منی درستیں ترس ۽ بیم گار ات اِنت،“ آئی ۽ گوں من گشت؛ ”من ۽ انچوسا بونگ ۽ ات کہ مرگ ۽ اینگی چہ منی سرالوگ بونگ ۽ اِنت ۽ من بس ہے لوگ ۽ اتاں کہ اے دُرست زوت ہلاں بہ بنت، من جا ہے برواں ۽ اب بہ کپاں۔“

چہ دوئیں براتاں گیشتر ڈڈ ۽ زرنگ تریں، پیدرو ویکار یو، ۽ آئی ۽ سرین ۽ گپت ۽ چست کت ۽ نان ورگ ۽ ٹیل ۽ سرالوگ۔

”کئے بوتگ آ؟“ آئی ۽ زہر ۽ دنان ۽ جگینت اِنت ۽ جُست کت۔

آئی ۽ نام گرگ ۽ اینگر ۽ آنگر کت۔ بازیں عکس آئی ۽ دیم ۽ اتک اِنت، ۽ اولی نگاہ ۽، اے دنیا ۽ اے دگراں زوت ہورتور بوو کیں بازیں ناماں چہ آئی ۽ نامے گچین کت، ۽ نشانگ ۽ لگوکیں تیر ۽ وڑا، یک بے ویں بالویے ۽ وڑا کہ آئی ۽ نصیب مدام دگراں نبشتہ کت، آدیوال ۽ دیم ۽ جت۔

”سانتیا گونصر!“ آئی ۽ گشت۔

وکیل، عزت و برحقیں دیمپانی و واسطہ کوش و موقف و سراوشنات، کہ آمید گس و گوں نیک نیستی و من ات، و جاڑیں براتاں وتی کیس و آسربونگ و گوں جارجت کہ آہزار رند، اے وڑیں جاورحالی و، ہے وڑاکن انت۔ جرم و چیزے منٹ و رندوت و کلیسا و دست و دیگ و گوں آہاں ہے نکتہ و نیمگا اشارہ کت کہ رند و صفائی و وکیل و دست و مان پتات۔ برانز کپتگ و رند و کپتگیں عربانی یک ٹولی و رگ و واسطہ آپیسک و ہمپان، کلیسا و پیشگاہ و سربوت انت، و آہاں بے داغیں کارچ فادرامادور و رحل و سرا ایرکت انت۔ دویناں کوش و بے بڑگیں عمل و رند، دم بڑتگ ات، و آہانی گد و باسک میچل اتگ ات انت، و آہانی دیم ہید و انگتہ زندگیں خون و لیگار ات انت، بلے کلیسا و آہانی وت و دست و دیگ مدام یک جوانیں گامگیجے و بستاردات۔

”ما آدینا داستی گشتگ،“ پیدروویکار یو و گشت، ”بلے ما بے گناہیں“

”بوت کنت حد و نگاہاں،“ فادرامادور و گشت۔

”حد و آئی و بندہانی چماں،“ پابلوویکار یو و گشت، ”مے عزت و گپ بوتگ۔“

سرجمیں واقعہ و اثر نوک بیان کنگ و، ہمنچو کہ بیم و زبیبانی ہوار گیتک کت، ہوار گیتک۔ داں اے آسرو آہانی جہد ہمیش ات کہ پلا سیدالینیر و و لوگ و مزنیں دروازگ و آڈ کنگ و، کہ کارچانی لگ و سبب و راڑ راڑ بوتگ ات، آہانی بدل و سرکاری وسیلہ کارمرز کنگ بہ بنت۔

ریو باچاے تیچ ۽ تائیں بندی جاہء، کہ اودا آہاں کیس ۽ گوشدارگ ۽ واستہ سے سال
گوازینت، پرچا کہ آہانی گواضمانت کنائینگ ۽ گنجائش نیست ات۔ کوہنیں بندیکاں وش
رُوئی ۽ جوانیں کردار ۽ سبب ۽ آمدام گیر آورت انت، ۽ آہاں آہانی تہا پشومانی ۽ ہیج جلشک نہ
دیست۔ راستی چو اے وڑا ات کہ جاڑیں ویکاریواں ساننیا گونصر ۽ یکپارگی، ۽ ابید تماشہ جوڑ
کنگ ۽ کُشگ ۽ واستہ ہیج کار پہ گیگ ۽ رہند نہ کت، آہاں چہ ایشی ۽ گیشتر حیاں کنگ بوت
کنت، جہد کت کسے آہاں ساننیا گونصر کُشگ ۽ مکن بہ کننت، بہ داریت، ۽ آ اے کار ۽ بے
سوب بہ بنت۔

آہانی رد ۽ کہ آہاں باز سال رند گشت، ساننیا گونصر ۽ شوہاز چہ الیہاندرینا سر وانٹس ۽
بندات کت، کہ آداں دوکلاک ۽ ہمودا بوتگ ات۔ اے واقعہ، بازیں دگہ واقعہانی وڑا،
مسل ۽ تہا نبشتہ نہ ات۔ اصل ۽، ساننیا گونصر، آوہد ۽ اودانہ ات، کہ آدوئیں، وتی گشگ ۽ پدا،
آئی ۽ شوہاز ۽ اتلگ ات انت۔ پرچا کہ ماسیرینادوں ۽ نیمگا گشت ۽ دراتلگ اتیں، بلے
ہیج وڑا پگائی ۽ گشگ بوت نہ کننت کہ آگواچنی اودا شنگ اتاں۔ ”اگاں ادا بیا تکین انت پدا
شت اش نہ کتگ ات۔“ ماریا الیہاندرینا سر وانٹس ۽ من ۽ گشت، ۽، آئی ۽ جوانی ۽ زانگ ۽
سبب ۽، من ہچبر آئی ۽ گپانی سراشک نہ کت۔ آ، آئی ۽ ودار ۽ کلوتیدی ۽ دکان ۽ دمانے مہتل
بوت انت، اودا آہاں زانت کہ ساننیا گونصر ۽ ابید کساس ہمک مردم کے دیراں اوشتیت۔
”بس ہے پیلےں دکان ہیچ ات“ آہاں گوں پٹ ۽ پول کنوکاں گشت۔ ”مازانت زوت یادیر،
آلم چہ لوگ ۽ در کیت۔“ آئی ۽ یلہ بونگ ۽ پد گوں من گشت۔ ہمک مردم سر پدا ات کہ
پلا سیدالینیر ۽ لوگ ۽ مزنین دروازگ مدام روج ۽ وہد ۽ تہی نیمگا کڑی انت، ۽ چوہم کہ ساننیا
گونصر ۽ پُشتی دروازگ ۽ کلیت مدام وتی کڑ ۽ کت انت۔ گواچنی وہدے جاڑیں ویکاریواں

و دارء دو کلاک ء گیش گوستگ ات، دومی نیمگاسانتیا گونصر چه ہے دروازگ ء لوگ ء پترت،
اگاں آپد ابشپ ء وش اتک ء چوک ء نیمگ ء دروازگ ء دراتک گڈانا گہانی، کہ آبانی سبب
پٹ ء پول کنوکاں، وتی مسسل ء نبشته کت، ہچیر پول ات نہ کت۔

چج مرگ چریشی ء گیش پیش گفٹہ نہ بوتگ۔ و ہدے آبانی گہارء نام ظاہر کت۔
دوئیں برات دیم پہ لدیگانی پل ء ایریں ہما پیتی ء شت انت کہ آبانی تہا لدیگاں حلا رکنگ ء
اوزار ایرات انت، دوشترتیں کارچ گچین کت۔ یک چارقاشے، دہ اینچ دراج، دو ء نیم اینچ
پراہ، ء دومی گوشت ء ٹرنسوکیں، ہپت اینچ دراج، یک ء نیم اینچ پراہ۔ آہاں آگدانی تہا
چیردات انت ء گوشت ء بازار ء شت انت۔ سہب ء اینچومہلہ ڈکانانی دپ ء بازیں گراک
نیست ات، بلے بیست ء دو مردم ء گشت کہ آہاں گوش ء وت اش کتگ، ء آدرستاں اے
گپ ہم من ات کہ دوئیں براتاں اے گپ آبانی گوشاں جنگ ء واستہ گشتگ ات۔ سے
ء بیست ء، و ہدے فاؤستینو سانتوس ء، آبانی کسابیں سنگت ء، وتی ٹیلے ء دراز پچ کت،
دیسٹ کہ آپیداک انت، ء زانت نہ کت آدوشمبے ء اینچومہلہ پرچاپیداک انت۔ آہاں انگتہ
سورء ہاترا گؤرا کتگیں سیاہیں پوشاک پرچا گؤرا انت۔ آمدام آدینگ ء روج ء کے بے و ہدے
اتک انت، ء آہاں پوست ء ہما پوشاک گؤرا بوتگ کہ لدیگ کُشگ ء و ہدے وت ء
بست۔ ”من حیال کت کہ آ، سک نشہ انت،“ فاؤستینو سانتوس ء گوں من گشت ”انچونشہ
انت کہ نئے تہنا چو بے حال انت کہ چے و ہد انت، چو ہم بے حال انت کہ کجام روج
انت۔“ آئی ء ترانگ ء گیتک انت کہ مرچی دوشمبے انت۔

”چوما سر پدیں، اڑے لؤا،“ پابلو ویکاریو ء گوں وش تی ء آئی ء گشت۔ ”ما بس
وتی کارچانی تیز کنگ ء اتلگیں۔“

آہاں کارچ سوہان ۽ سرائیر کت آنت؛ مدامی وڑا پیدروء کارچ داشتگ ۽ آہاں سنگ ۽ سرائیر تیز کنگ ۽ ات ۽ پابلو چکر ۽ تزیگ ۽ ات۔ ہے و ہدء آگول اے دگہ کساہاں سورء مزن شانی ۽ بابت ۽ گپ ۽ تران ۽ ات آنت۔ یک ۽ دوء، آہانی کار ۽ ہکار بونگ ۽ باوجود، وتی بہرء کیک نہ رسگ ۽ گلگ کت، ۽ آہاں دیم دیگ ۽ زبان کت۔ گڈ سرائیر کارچ اش سنگ ۽ سرائیر گارت آنت، ۽ پابلو ۽ وتی کارچ قندیل ۽ دیمایر کت ۽ اسٹیل ۽ تیز پگ چارات۔

”ماسانتیا گونصر ۽ کُشگ ۽ سرگپتگیں“ آئی ۽ گشت۔

سانتیا گونصر نیکیں مردے ۽ بستار ۽ ہنچو نامدار ات کہ کس ۽ آہانی گپ ۽ نیمگا دلگوش نہ دات۔ ”ماگشت کہ شرابیانی رپگ آنت“ بازیں کساب ۽ بیان دات۔ ہمیش وکتوریا گزمان ۽ دگہ بازیں ۽ بیان ات، کہ آہاں رند ۽ دیست انت۔ چیزے روچ ۽ رند، من چہ کساہاں جُست کنگی اتاں کہ آیا کُشگ ۽ کار ۽ کسب انچیں رُومی ۽ نشانی ۽ نہ دنت کہ آیک انسانی ۽ کوش ۽ دلمانگ آنت۔ آہاں بد بُرت، ”یک گرانڈے ۽ کُشوک ۽ آئی ۽ چمانی تہا چارگ ۽ واک ۽ ہاٹیک مان نہ بیت“ چہ آہاں یکے ۽ من ۽ گشت کہ آوتی کُشگیں جانور ۽ گوشت ۽ وارت نہ کنت۔ یک دگرے ۽ گشت کہ آہا گوک ۽ پچاہ بیاریت، آئی ۽ کُشت نہ کنت، ۽ اگاں آئی ۽ آئی ۽ شیر وارنگ آنت، گڈ آئی ۽ کُشگ ۽ سوال ودی نہ بیت۔ من آ ترانگ ۽ گیتک آنت کہ جاڑیں ویکاریواں وتی رود پینتگیں لدیگ وت کُشت آنت، کہ گول آہاں انچو پچاروک ات آنت کہ آہانی نام گپت ۽ توارجت آنت۔ ”راست انت“ چہ آہاں یکے ۽ گشت، ”بلے چوہم بز ان کہ آہاں لدیگ مردمانی ناں پُلانی نام داتگ ات آنت۔“ بس یکیں فاوستینو سانتوس ات کہ آئی ۽ ویکاریو ۽ بیہارانی تہاراسقی ۽ جلسک مار اتگ ات، ۽ آئی ۽ پہ مسکرائی چہ آہاں جُست کت کہ آپر چا سانتیا گونصر ۽ کُشگ ۽ رند ۽ آنت،

دگہ سیر؄ ازگاریں مردم ہست کہ پیسراکشگ ؄ حقدار آنت۔

”سانتیاگونصرزانت کہ پرچا؄“ پیدروء پستہ دات۔

فاؤستینوسانتوس ؄ من ؄ گشت کہ آئی ؄ ہما و ہدء شک بوت؄ ؄ آئی ؄ یک پولیس کارندہے ؄؄ کہ منیر؄ ارز بندء واستہ یک پونڈے جگر؄ زورگ ؄ اتلگ ات؄ ہے حال دات۔ مسل ؄ ردء؄ اے پولیس کارندہ ؄ نام لیاندرو پورنوںے ات؄ ؄ و نیل ؄ سالے زند؄ راجی روج ؄ درگت ؄؄ گردن ؄ رگ ؄ کانیکر ؄ کانٹ ؄ مان آیک ؄ سبب ؄ مرگت ات۔ پمشکہ من ہچبرگوں آئی ؄ گپ ؄ تران کت نہ کت؄ بلے کلوتیلدے آرمتاء من ات کہ آڈکان ؄؄ کہ اودا جاڑیں ویکاریو؄ ودارء ات آنت؄ آوکیں اولی مردم ات۔

کلوتیلدے آرمتاہے و ہدء کاؤنٹر ؄ پشت ؄ وتی مرد ؄ جاہ ؄ نشنگ ات؄ آہانی رہند ہمیش ات۔ ڈکان ؄ سہب ؄ شیر ؄ روج ؄ پرچون بہا کنگ بوت ؄ بیگاہ ؄ ساعت شش ؄ رند شراب جاہے ؄ بدل بوت؄ کلوتیلدے آرمتاء ڈکان سہب ؄ ساعت سے ؄ نیم ؄ پیچ کت۔ آئی ؄ نیکیں مرد؄ دون رو حیلیدے لافورء داں بند بونگ ؄ و ہدء شراب جاہ ؄ چار ؄ گدارکت۔ بلے ہے شپ ؄ سور ؄ سبب ؄ ہمنچو گیشیں گراک اتک کہ کلوتیلدے آرمتاچہ و ہدء پیسرا اتک؄ ؄ آابد ڈکان ؄ بند کنگ ؄ ساعت سے ؄ و پسگ ؄ شت۔ کلوتیلدے آرمتاء دل ؄ ات کہ بشپ ؄ آیک ؄ پیسراکاراں ہلاس بہ کنت۔

جاڑیں ویکاریو ساعت چار ؄ دہ ؄ اتک ات۔ اے و ہدء ورگ ؄ گڈی چیز ہم ہلاس بوتگ ات؄ بلے کلوتیلدے آرمتاء شکر کانڈیل ؄ شراب ؄ بوتلے دات آنت؄ تہنا اے واستہ اناں کہ آئی ؄ دل ؄ پہ آہاں شرف ؄ عزت بازات؄ ہما کیک ؄ و نڈء ہا ترا ہم کہ آہاں سورء درگت ؄ پہ آئی ؄ دیم داتگ ات؄ آہانی منٹ وارات۔ آہاں تیوگیں بوتل دوگٹ ؄ وارت؄ بلے

انگتہ سُدے پر نہ ات۔ ”آہوش ء ماش ء نہ ات انت“، کلومیڈے آرمتاء من ء گشت۔
 ”آہاں لیمپ آتل ء ورگ ء پدہم وتی دل ء جوش ء جز بگ ودی کت نہ کت۔“ بندیک ء
 جیکٹ کش ات انت، گیگ ء گور کرسی ء پشت ء لونجان کت انت، ء چہ آئی ء یک دگہ
 بوتلے لوٹ ات۔ آہانی پشک ہمش انگلیں ہیڈاں سگار ات انت ء یک روچے ء نہ ساتگیں
 ریشاں آجنگل ء نشنگلیں فقیری ء شان داگ ات انت۔ آہاں دومی بوتل، دگ ء دومی لمب ء
 پلاسیدالینیر ء لوگ ء نیمگا، کہ اودادریگاں تہاری ات، روک روک ء چارگ ء گیشتر آرام
 ء تاہیر ء نوش ات۔ بالکونی ء سرا ڈرستاں مستریں دریگ سانتیا گونصر ء واب جاہ بیگ
 ات۔ پیدروویکار یو ء کلومیڈے آرمتا جسٹ کت کہ آئی ء اے دریگ ء روشنائی دیستگ،
 آئی ء اناں ء پیسہ دات، بلے آئی ء اے جسٹ چوبے وڑیں جسٹے سما بوت۔

”آئی ء زاناں چے بوتگ؟“ آئی ء جسٹ کت۔

”ہج“، پیدروویکار یو ء پیسہ دات، ”بس ما آئی ء کشگ ء واستہ شوہاز کنگ ء نیں۔“
 اے جواب انچو جسٹ ء اشتاپی ء دیگ بوت، کہ آئی ء باور نہ بوت، آہانی گپ
 شرئی ء سرا آئی ء گوشاں کپتگ اگاں اناں، بلے آئی ء دیست کہ دوئیناں چُل جاہ ء گداں
 پوشنگلیں دوکسابی کارچ گون ات۔

”گدا کسے زانت کہ شما پرچا اے بانگواہ ء آئی ء جنگ ء دراتلگئے؟“ آئی ء جسٹ
 کت۔

”آسر پدانت کہ پرچا“ پیدروویکار یو ء پیسہ دات۔

کلومیڈے آرمتاء روک روک ء چار ات انت، آئی ء آانچوزانت انت کہ جتا
 جتا پچا ورت کت انت۔ چا کہ پیدروویکار یو چہ فوج ء واتر بوتگ ات وگیشتر۔ ”آدوکسانیں

زہگ ء وڑا درابوت انت“ آئی ء گوں من گشت، ء ہمے گپ ء آترس ء آماج ات، پرچا کہ
 آئی ء حیال ہدام ہمیش ات کہ زہگ ہر چیز کت کن انت۔ پمشکہ آئی ء شیر ء جگ گیگ
 ء گورکت انت ء مرد ء پادکنگ ء شت، اصل ء آئی ء مرد حال دیگی ات کہ دکان ء چے
 بوتگ ء انت۔ دون روحیلو دے لافلور ء واب ء آگہی ء جاوے آئی ء گپ گوشداشت۔

”گنوک مہ بی“ آئی ء گوں کلوتیلدے آرنٹا ء گشت۔ ”آدوئیں کس ء نہ کش
 انت، ء یک مالداریں مردے وچ وڑا کشت نہ کن انت۔“

کلوتیلدے آرنٹا دکان ء واتر بوت گڈ ادوئیں گوں سپاہی لیاندرو پورنوی ء، کہ
 منیر ء واستہ شیر ء زورگ ء اتلگ ات، بے مرطائی ء گپ ء تران ء ات انت۔ آئی ء گوشاں نہ
 کپت کہ آچے گشگ ء ات انت، بلے ہما وڑا لیاندرو پورنوی ء روگ ء وہدے کارچانی نیمگا چار
 ات، آئی ء حیال ات کہ آہاں سپاہی وتی ارادہ ء بابت ء کم ء باز سرپدی داتگ۔

کرنل لزارو آپونٹے چارے پیسر پاد اتک۔ آئی ء ریش ء سایگ ہلاس کت کہ سپاہی
 لیاندرو پورنوی ء آ جاڑیں ویکاریوانی حیال ء بابت ء سرپدی دات۔ کرنل لزارو آپونٹی ء
 گوستگیں شپ ء سنگتانی نیام ء ہمنچو جنگ سلاہ کتگ ات کہ یک دگہ جنگے ء سلاہ کنگ ء
 اشتاپی نہ ات۔ آئی ء پے تاہیر گڈ بدل کت انت، ء وتی ٹائی باز رند ء بست ء بوتک داں شری ء
 سرا بندگ ء سوب مند بوت، ء بشپ ء وش اتک ء وتی گردن ء سرامی ء چٹی ء پراہ ء پچیں
 آستو کانی قبا گورا کت۔ وہدے آپتنگیں پیمازاں گوں بزننگیں جگر ء ناشتہ کنگ ء ات،
 آئی ء لوگی ء گوں سگ سگ ء ہوت حال دات کہ بیاردوسان رومان ء انجلا ویکار یولوگ ء واتر
 کتگ، بلے آئی ء اے گپ کسمانکی وڑے ء دلگوش نہ دات۔

”یا پروردگار!“ آئی ء گوں مسکرائی ء گشت۔ ”بشپ دل ء چے کاریت“

بلے ایشی ء ابید، ارز بند ء بلاس کنگ ء پیسر آ ترا نگ ء کپت کہ سپاہی ء گوں آئی ء
چے گشتگ، آئی ء گپ ء دوئیں جُز ء بہر جوڑ بینت انت، ء آئی ء دیست کہ آچو چاچ ء دو بہرانی
وڑاوت ماں وت جُڑگ ء آنت۔ پدا آنوکیں گودی ء گران دگ ء سراتزان چوک ء رست
کہ اودا بشب ء آیک ء درگت ء لوگانی چراغ روژنا بونگ ء ات آنت۔ ”من ء شری ء یاد
انت کہ آوہد ء کساس ساعت پنج ات ء ہور بندات بوتگ ات،“ لزارو آپونتی ء گوں من
گشت۔ راہ ء سے مردم ء پہ رازداری، آئی ء گوشاں جت کہ جاڑیں ویکاریو پہ سانتیا گونصر ء
جنگ ء تڑگ ء آنت، بلے یک مردے ء گشت کہ آکجا آنت۔

آئی ء کلومیلدے آرمتاء دکان ء دیست آنت۔ ”وہدے من آدیست آنت کہ
گڈامنی دل ء اتک آدو چپور تیں دروگ بنداں ابید چ نہ آنت“ آئی ء گوں من ء وتی ذاتی
راسبند ء درچ ء گشت۔ ”پرچا کہ آمنی اندازہ ء گیش نشہ ات آنت۔“ آئی ء ہج جُست ء
پُرس نہ کت آنت۔ آئی ء آہانی نہاد گوں ہماوت بھیسی ء جت کہ ہما نہاد ء وتی لوگی ء راز ء نہاد
جنگ ات۔

”کے فکر بکن ات،“ آئی ء گوں آہاں گشت، ”بشب اگاں شمارا اے وڑا بہ گندیت
گڈا چے گشیت۔“ آشت آنت۔ کلومیلدے آرمتا منیر ء بے پروائیں رویہ ء سبب ء گیشتر
دلپروش بوت، پرچا کہ آئی ء حیال ات، راستی ء پد ر بونگ ء پد باند انت، آئی ء دزگیر بہ گتین
انت۔ کرنل آپونتی ء گڈی دلیل ء ہا ترا کارچ دیم ء ایر کت آنت۔

”نوں آہانی گور کسی ء کُشگ ء واستہ ہج چیز نیست“ آئی ء گشت۔

”گپ اے نہ انت“ کلومیلدے آرمتاء گشت۔ ”اے بڑگیں بچکاں چہ ہما
ہیمنا کیں فرض ء آجو کنگ ہژدوری انت، کہ آہانی سرادیک بوتگ۔“

کرنل ء اے گپ مارات۔ آئی ء باور ات کہ جاڑیں برات پرمان ء منگ ء
 جوش ء جز بہ پیش دارگ ء نہ انت، اینچو کہ آبانی واہگ انت، یک انچیں مردے شوہاز کنگ
 بہ بیت کہ آبانی سرمایہ رانی بہ کنت ء آہاں چرے کار ء مکن بہ کنت۔ بلے کرنل آپونتے ء رُوح
 بلے تاہیر نہ ات۔

”کس ہم شک ء سرمایہ گیر کنگ بوت نہ کنت،“ آئی ء گشت۔ ”بلے نوں ساننیا
 گونصر ء سرمایہ کنگ ء معاملہ انت۔ ء نوکیں سال مبارک۔“

کلوتیلدے آرنتا ہمام یاد دارگی ات کہ کرنل آپونتی ء پنگ ء پڑ ء پڑیں قد ء بالاد ء
 گنگ ء آ عجیبیں بڑنے ء آماج بوت، بلے ایشی ء بدل ء من ء یاد انت کہ آوش رُوئیں مردے
 ات؛ ہو، بس ایوکی ء روحانی مشق کنگ ء سبب ء، کہ آئی ء ڈاک ء ذریعہ ء در برتگ ات،
 کئے سر ء بروبر نہ ات۔ ہمے دو شنبے آئی ء وٹ ء پیم آئی ء ابدالی ء پڈر کنگ ء ات انت۔
 راست و ایش انت کہ آئی ء ساننیا گونصر ء بابت ء، دانکہ آگودی ء سرانہ دیست، دومی رند ء
 خیال ہم نہ کت، ء پدا آئی ء جوانیں فیصلہ کنگ ء سراوت ء مبارکی دات۔

جاڑیں براتوں شیر ء بہاڑورگ ء اتلگیں درزنی ء گیش مردم وتی منصوبہ ء بابت ء
 گشت گوں، ء داں ساعت شش ء اے حال ء سر جمیں بازار چُچ ات۔ کلوتیلدے آرنتا ء
 دل ء نہ بوتگیں گئے ات کہ اے حال دگ ء آدمی ء لوگ ء سر نہ بوتگ۔ آئی ء خیال ات کہ
 ساننیا گونصر اودانہ انت، پر چا کہ آئی ء واجہ ء قنیل روٹنا بوتگ ء نہ دیست، ء آئی ء ہر کسی
 دست ء کہ بوت کت، دز بندی کت کہ ساننیا گونصر ء ڈیک دیگ ء گوں آئی ء ڈاہ بہ
 دینت۔ آئی ء فادر امدور ہم، ہمانوکیں خدمتگار ء وسیلہ ء، کہ آراہمیں جنینانی واستہ شیر ء
 زورگ ء اتک، حال دات۔ ساعت چار ء رند، آئی ء دیست کہ پلاسید الیمیر وء چُل جاہ ء

قندیل روک آنت۔ گڈی اِشتاپی گلوہ وکتور یا گزمان ءسرا، ہماپنڈ وگریں جنین ءوسیلہ ءدیم
 دات کہ ہمک روچ حد ءنام ءآئی ءگورا شیر ءپچ گرگ ءآتک۔ وہدے بشپ ءبوجیگ ء
 سر بونگ ءجار جنگ بوت، کساس ہمک مر دم پہ وٹش آتک ءواب ءپادا تگک ات، ءچہ ما
 باز کم مردم ات آنت کہ سہی نہ ات آنت کہ جاڑیں ویکار یوسانتیا گونصر ءجنگ ءکارچ ءکاٹار
 آنت، ءآہانی اے گا مکیج ءسبب ہم گوں گڈی جُز ءبہراں ہر کسی گوشاں کپتگ ات۔

کلوتیلدے ءشیر ءبہر ءبانگ انگتہ بلاس نہ کتگ ات کہ جاڑیں ویکاریواں
 روتا کانی تہا پتا تگیں دگہ دوکارچ گون ات ءآتک ات، یک زنگیں چارتاشیں، دوازده ایتچ
 دراج، ءسے ایتچ پراہ، کہ پیدرو ویکاریو ءہماز مانگ ءجر منی ءکارچ جنگ ءسبب ءنہ رستگ
 ات آنت، دار ءنقش چینی ءہرگ ءآسن ءجوڑ کتگ ات۔ دومی کسان ات بلے پراہ ءوہل
 ات۔ پٹ ءپول کنوکاں وتی مسل ءآہانی نقش جوڑ کتگ ات آنت، بوت کنت آہانی بابت
 ءگوں لبزان بیان کنگ پہ آہاں گران ءمشکل ات، آہاں بس ہمخچو نبشتہ کتگ ات کہ آچو
 کسانیں زحمانی دُروشم ءات آنت۔ ہے کارچاں گوں جُرم کنگ بوتگ ات۔ دوئیں کارچ
 بد ڈول ءچہ بازیں کار مرز ءکوہن ءکلنڈ ات آنت۔

فاؤستینو سانتوس ءزانگ ءنیاتک کہ آہاں چے بوتگ۔ ”آوتی کارچاں دومی
 رند ءتیز کنگ ءاتگک ات آنت۔“ آئی ءمن ءگشت، ”یک رندے پدا مر دمانی حال
 دیگ ءکوکار ءات آنت کہ آسانتیا گونصر ءروتانی کٹگ ءرؤگ ءآنت، پمشکہ من گشت
 زاناں کلاگ زورگ ءآنت، پدا من کارچانی نیمگا دلگوش نہ دات ءگشت زاناں ہما پیسیرگ
 آنت۔“ اے رند ءکلوتیلدے آرنتاء، آیک ءدیسٹ آنت گڈا مار ات کہ آہانی ارادہ
 پیسیری وڑا مہکم نہ آنت۔

اصل آہانی نیام آہانی اولی اختلاف و دی بوتگ ات۔ نئے تہنا ایش کہ آوتی ظاہری
 ڈیل بلادے یک ڈ بوتگ آہید ہم، وتی باطن آہ جتا جتا ات، اے ڈریں نگیکیں جاو
 حالان، آہانی پد کرد (Reaction) ہم جتا جتا ات۔ ما، آہانی سنگتاں، اے گپ گرامر
 اسکول آہ زمانگ آہ مار اتگ ات۔ پابلو ویکاریو چوتی برات آہ شش منٹ آہ مسترات، داں
 وتی ورنائی آہ گیشتر پُرخیل آہ پگائیں ارادہانی واہند ات۔ پیدرو ویکاریومن آہ مدام گیشتر جذبائی
 آئی آہ تب آہ خیال چوہا کمائی ڈ اسما بوت انت۔ دوئیں یکیں وہد آہ بیست سال آہ عمر آہ فوج آہ
 بھرتی بوتگ ات انت۔ پابلو ویکاریو درگزر کنگ بوتگ ات کہ آلوگ آہ تہا بہ بیت آہ کھول آہ
 چار آہ گدار بہ کنت۔ پیدرو ویکاریو آہ یازدہ ماہ گشتی پولیس آہ کارکت۔ فوجی رہنداں، چہ مرگ
 آہ بیم آہ گیشتر تزد بوتگ ات، آئی آہ حکم دیگ آہ، آہ وتی برات آہ فیصلہانی کنگ آہ عادت ہم محکم
 بوتگ ات۔ آگوس سار جنٹس بلنور ہاجیا آہ نادر آہی آہ واتر بوت کہ فوجی علاجانی بیمنائیں ڈ آہ
 پیم، ڈاکٹر ونیسو اگوران آہ آرسینک سوچن، ڈ پلگاریں میگنیٹ آہ وردناں پد ہم انگتہ ہست
 ات۔ بندی جاہ آہی آہ علاج سوب مند بوت۔ ما، آہ سنگتاں، من ات کہ پابلو ویکاریو انا گہ
 چوکستریں برات آہ ایرجیک بوت۔ وہدے پیدرو ویکاریو، گوں فوجی مزنمدی آہ، آہ بہ ہمک ہما
 مردم آہ کہ آہی آہ چپیں پہلیگ آہ تیر آہ ٹپ آہی آہ چیر آہ بستگیں پلپیتگ آہ چارگ آہ واہگ دار بہ
 بیت، وتی پشک آہ چست کنگ آہ نوکیں تماشہ آہ گوں واتر بوت۔ پابلو ویکاریو آہ شرفداریں
 مرد آہ بلنور ہاجیا تک آہ واستہ، کہ آہی آہ چو جنگلی میڈل آہ گوں ات آہ چکرات، توسیپ آہ ستا
 جذبگ مار ات۔

پیدرو ویکاریو آہ من ات کہ سانتیا گونصر آہ کشگ آہ فیصلہ آہی آہ کت، آہ بندت آہی آہ
 برات آہ بس رند گیری کتگ ات، بلے مئیر آہ کہ آہانی سلاہ پچ گپت انت گڈ آہی آہ خیال کت

کہ آہانی فرض پیلو بوتگ، بلے پابلو ویکاریوئے نہ من ات ء چدء دیم جنگ ء کماندار ہما بوت۔

وت ماں وت پادا تگلیں اے اڑء بابت ء، پولکار ء داتگیں وتی جتا جتا نیں بیاناں،

آہاں نام نہ گپتگ ات۔ بلے پابلو ویکاریوئے گوں من ء باز ندء من ات کہ وتی برات ء گڈی

گامگیج زورگ ء ساڑی کنگ از زانیں کارے نہ ات۔ بوت کنت کہ اصل ء آپے یک دمانے

ترس ء بیم ء آماج بوتگ ات کہ دمان ء ہلاس بوت، بلے راست ایش ات کہ ہما و ہدء پابلو

ویکاریو پئل ء دوکار چانی آرگ ء شت، آئی ء برات ثمر ہندء در چکانی چیرء پیشاب کنگ ء

واستہ زور جنگ ء، ترمپ ترمپ ء، اڈیت ء تہات۔ ”منی برات ء بچہ زانت نہ کت کہ آ

چونیں عزالے ات“ پیدرو ویکاریوئے گوں من بوتگیں کیلیں گند ء نندء گشت، ”انچوسما بوت،

پیشاپ ء جاہ ء شیشگ ء چنڈک دراہگ ء ات انت۔“ پابلو ویکاریوئے، کہ آئی ء کارچ گوں

ات انت پدا اتک، دیست کہ آدرچک ء گلایش انت۔ ”چہ لے تاہیری ء آئی ء ہیدسارت

ات انت“ آئی ء گوں من ء گشت، ”آئی ء من ء گشت کہ ایوکابرو، پرچا کہ آے وڑانہ انت

کہ کسے گشت بہ کنت،“ آہما در چکانی چیرء، دارء بنچاں چہ کیے ء سرانشت کہ آہاں سورء

دعوت ء واستہ ایر کتگ ات انت، ء آئی ء پتلون کونڈانی سرا کپتگ ات۔ ”آئی ء کساس نیم

کلاک جت پٹی ء بندگ ء،“ پابلو ویکاریوئے من ء گشت۔ اصل ء آئی ء دہ منٹ ء گیش نہ جت،

بلے پابلو ویکاریوئے واستہ، اے کار انچوگران ء اجلہی گپے ات کہ آئی ء وتی برات ء، و ہدء داں

سہب بوتگ ء زوال کنگ ء واستہ نوکیں تماشے قرار دات، پمشکہ آئی ء کارچ تزدء تزد

گپت، کساس وتی گہار ء پلپلیتگیں عزت ء شوہاز ء برزکت۔

”چریشی ء ابیدچج راہ پشت نہ کپتگ،“ آئی ء گشت ”اے گپ نوں گیش ء گیوار

آلدیگانی پلّ ۽ دروازگ ۽ گوں کارچاں، پیژگاہ ۽ رند ۽ کپتگیں کچکانی چانگکاں،
 د راتک انت۔ بام ۽ داتگ ات۔ ”ہو رگوارگ ۽ نہ ات“ پابلوویکار یو ۽ یاد ات۔ ”گوارگ
 ات“ پیدرو ۽ ترانگ کت۔ ”زربار ۽ گوات کشگ ۽ ات، ۽ اے وهد ۽ استار ہم لنککانی سرا
 حساب کنگ بوت انت۔“ اے حال ہمنچو شنگ بوتگ ات کہ اور تنسیا باوتی ۽ وتی
 دروازگ ہما وهد ۽ پیچ کت کہ آلوگ ۽ دیم ۽ گوزگ ۽ ات انت، ۽ آولی مردم ات کہ آئی ۽ یہ
 سانتیا گونصر ۽ گزیت۔ ”من گشت زاناں آہاں سانتیا گونصر کشگ،“ آئی ۽ من ۽ گشت۔ ”پرچا
 کہ من کارچ دمک ۽ قندیلانی روشنائی ۽ دیست انت، ۽ من ۽ انچو سما بوت کہ چہ آہاں حون
 پگ ۽ انت۔“ اے بے رد ۽ بندیں دگ ۽، پیچ بوتگیں ہتے لوگاں یکے پابلوویکار یو ۽ دشتار
 پرونسیا کوتیس بیگ ات۔ وهد ۽ آدوئیں اودا گوست انت، حاصل جمعہانی روچ ۽ بازار ۽
 روگ ۽، آمان ترات انت، روچ ۽ اولی کافی ۽ پیالہ وارت۔ آہاں دروازگ تیلانک دات
 پیژگاہ ۽ پھرت انت، کچکانی نیامجین ۽، کہ سہب ۽ مہلہ نیں روشنائی ۽ آچاہ آورت انت،
 پرونسیا کوتیس ۽ مات چل جاہ ۽ سلام دات۔ کافی انگتہ تیار نہ ات انت۔

”رند ۽ ورنیں،“ پابلوویکار یو ۽ گشت۔ ”ہستی ما اشتاپی نیں۔“

”من سر پد بوت کنناں منی چک،“ آئی ۽ گشت، ”عزت و دار نہ کنت۔“

بلے، آہاں ودار کت، ۽ اے رند ۽ پیدروویکار یو ۽ خیال کت کہ آئی ۽ برات زور وهد
 زوال کنگ ۽ انت۔ وهد ۽ آ کافی ورگ ۽ ات انت، پرونسیا کوتیس ۽، وتی ورنائی ۽
 شرنگی ۽، گوں کوہنیں روتا کافی بند لے ۽ چل ۽ آس ۽ روک کنگ ۽ گون ات، ۽ اتک۔ ”من
 سہی اتاں کہ آچے کنگی اتاں،“ آئی ۽ من ۽ گشت، ”من نئے تہناوش اتاں، من ہچر گوں آئی ۽
 سور ہم نہ کتگ ات اگاں آہاں ہے کارمہ کتیں کہ یہ یک مردینے ۽ الی ات۔“ چل جاہ ۽

در آئیگے و ہدے پابلوویکار یوے چہ آئی روتا کانی دوتا ک زرت، چہ آہاں یگے وتی برات ء پہ کارچ ء پتا یگ ء دات۔ پرود نسیا کوتیس ء چُل جاہ ء دروازگ ء کز ء در یگ ء، آچہ پیش گاہ ء روگ ء چارات انت، ء آئی ء داں سے سال ء، یک دمانے ہم دلپروش نہ بونگ ء، ودار کت، دانکہ پابلوویکار یوہندی جاہ ء دراتک ء داں سرجمیں زند ء آئی ء مرد بوت۔

”وتی حیال ء بدارات“ آئی ء گوں آہاں گشت۔

کلوتیلدے آرنتا ء گوراچو مارگ ء سبب جوانی ء ہست ات کہ آہانی ارادہ پیسری وڑا پکانہ ات انت، ء آئی ء راٹگ رم ء یک بوتلے ہے اوست ء آہانی دیم ء دات کہ بلے سرجم ء بے ہوش بہ بنت۔ ”آروچ ء“ آئی ء من ء گشت، ”من ء اندازہ بوت کہ ماجنین دنیا ء چچو تہنائیں،“ پیدروویکار یوے گوں آئی ء گشت کہ وتی مرد ء ریشانی سا یگ ء از باباں بیاریت، ء آئی ء آہانی واستہ بروش، صابون، آدینکے گوں نوکیں سیفی ریزری ء آورت، بلے آئی ء گوں کسابی کارچ ء وتی ریش سات انت۔ کلوتیلدے آرنتا ء حیال کت کہ اے زورانسریں مزن مردی ء گڈی سیمسر انت۔ ”آچوتا مرانی کُشنہ ہی ء وڑادرا بونگ ء ات،“ آئی ء من ء گشت۔ بلے پیدروویکار یوے من ء رند گشت، ء ہے وڑ راست ات ہم، کہ آئی ء فوج ء چکیں استرگ ء گوں ریش اڈ کنگ در برتگ ات، ء دگہ چچ وڑا ریش سات نہ کت۔ آئی ء برات ء، آئی ء بدل ء، گوں گیشتر، عاجزی ء، دون رو حیلیدو دے لافلور ء پیچ گپتگیں سیفی ریزر ء ریش سات انت۔ گڈسرا آہاں بے تواری ء، باگواہاں آگہی کشو کانی سادگی ء، دگ ء دومی لمب ء لوگ ء تہاریں در یگ ء چارات ء کم کم ء رم ء بوتل بلاس کت، کہ آئی ء نیام ء فرضی گراک، ہما شیراں بہا زورگ ء کہ آہاں درکار نہ ات انت ء ہما وردنی چیزانی جست ء پُرس ء کہ اودا نیست ات انت، دُکان ء ہے چارگ ء رو آاش کت کہ باریں آپہ سانتیا گونصر ء

جنگ ۽ نشنگ انت، اگاں ناں۔

جاڙیں ویکاریو دریگ ۽ روژنا گندگی نہ ات انت۔ ساننیا گونصر چار ۽ بیست ۽ لوگ ۽ اتک بلے و اجاہ ۽ روگ ۽ ہتی روک نہ کت انت، پر چا کہ لوگ ۽ دیم ۽ درستی قندیل روک ات انت، تہاری ۽، ابید گدانی بدل کنگ ۽، نپاد ۽ سرا آریا بوت۔ آئی ۽ گورا پہ وپسگ ۽ بس یک کلا کے ہست ات، ۽ وکتوریا گزمان ۽ آہا و ہد ۽ اے جاو ۽ دیست کہ بشپ ۽ وش اتک ۽ روگ ۽ ہاترا آئی ۽ چہ واب ۽ پاد کنگ ۽ اتک۔ ماما ریا الیہاندرینا سروانٹس ۽ گورا داں ساعت سے ۽ یک جاہ اتیں، و ہدے آئی ۽ ساز گرخصت کت انت ۽ ناچ ۽ پیڑ گاہ ۽ قندیل کشت انت دانکہ وشی دیوکیں ملاتویں، جنک تہنا نپادانی سر ۽ برو انت ۽ آرام بہ کن انت۔ آہاں سے روچ ات کہ، ابیدم کنگ ۽، اول ۽ شرفداریں مہمانانی دلوشی ۽، ۽ پدا پہ ماسور ۽ ڈاہ ۽ شوراں پدہم آسودگ نہ اتیں، گوں وش رونی ۽ خدمت ۽ دزگٹ ات انت۔ ماریا الیہاندرینا سروانٹس، کہ آئی ۽ بابت ۽ گشگ بوتگ ات کہ آہاں بس یک رندے وپسگ ۽ روت، بس مرگ ۽ و ہد ۽، ہما درستی جنیناں کہ من وتی زند ۽ پچاہ آورت انت، چہ درستائ گیشتر دلکش، درستائ گیشتر نرم ۽ ناززکیں جنینے ات، ۽ ماں گندلاں درستائ گیشتر نپ بخش بلے درستائ گیشتر تزند تے ات۔ آہما رستگ مزن بوتگ ۽ پچیں دروازگانی یک لوگ ۽ جاہ منند ات، کہ آئی ۽ تہا بازیں رعایتی بان، ۽ پارا مار بیو ۽ چینی بازار ۽ آورتگیں دراج بڑیں لالیناں سینگار تگ ات، ۽ ناچ ۽ یک مزنیں پیڑ گاہے ات۔ آہما ات کہ آئی ۽ منی ہم عمرانی لُنڈ ۽ بانڈی بلاس کنگ ات۔ آئی ۽ مارا چریشی ۽ گیشتر سوج دات کہ اپنچو سوج مارا درکار ات۔ آئی ۽ مارا درستائ گیشتر ہے گشت گوں کہ حالیگیں نپاداں چہ گیشتر ایٹکیں دگہ جاہ نیست۔ ساننیا گونصر، اولی رند ۽، گوں آئی ۽ گندگ ۽، ہوش ۽ سار ۽ شت۔ من آہگل دات: ”ہما شاپین

کہ پہ واگے کوچی ۽ رندۂ تجھت، با ندانت آ بس غمگیں زندگی ۽ اُمیت ۽ بہ داریت۔“ بلے،
 ماریا الیہاندرینا سروانٹس ۽ دکشیں ٹھیل ۽ ادایانی سحرۂ گار، آئی ۽ منی گپ گوش نہ داشت۔
 سانتیا گونصر پہ آئی ۽ گنوک ات، پانزدہ سال ۽ عمر ۽ آئی ۽ آرسانی عاشق ات، داں کہ ابراہیم نصرۂ
 وتی بچ گول چا بکے ۽ چہ نپادانی سراپادکت ۽ داں یک سالے ۽ گیش ڈیوان فیس ۽ بندکت۔
 ہماروچ ۽ بگرداں مروچی ۽، آہانی نیام ۽، ابید مہر ۽ ہمگر نجی، یک محکمیں سیادی یے ہست
 ات۔ ماریا الیہاندرینا سروانٹس ۽ آئی ۽ ہمخو حیاں داشت کہ سانتیا گونصر ۽ دیم ۽، گول دگہ
 کس ۽ ہچ بر بندیں اوتا کاں نہ شت۔ ہے گڈی موکلاں، آئی ۽ دم برگ ۽ بہانہ کت ۽ مارا
 زوت تاجینت، بلے پیر گاہ ۽ قندیل نہ کشت ات ۽ دروازگ ۽ کڑی نہ جت ات کہ من
 چیروکائی و اترا تک بہ کناں۔

سانتیا گونصر ۽ تہارنگ ۽ دروشم بدل کنگ ۽ ساحریں جوہرے ہست ات، ۽ آئی ۽
 دوستگیں شغل جنکانی پچار ۽ بدل کنگ ات۔ آئی ۽ یک الماری ویران کت ۽ دومی ۽ رنگ ۽ دروشم
 بدل کت۔ آجکاں وت ۽ چہ وت ۽ جتا، ہماہانی وڑا کہ آنہ ات ات، مار ات۔ یک گچینی و ہدی ۽،
 چہ ہے جنکاں یکے ۽، وت ۽ یک دگہ جنکے ۽ تہا ہے رنگ ۽ پول ات کہ آئی ۽ گریوگ بند نہ بوت
 ات۔ ”من ۽ انچوسا بوت گشنے من ہے آدینک ۽ دراتلگ اتاں“ آئی ۽ گشت۔ بلے آشپ ۽
 ماریا الیہاندرینا سروانٹس ۽ سانتیا گونصر گڈی رندۂ دروشم بدل کنگ ۽ بستار ۽ جاؤ و پیشدارگ ۽
 داشت، ۽ آئی ۽ انچیں بلاہیں بہانہ شوہاز کت کہ آئی ۽ زہیرانی تہلی ۽ آئی ۽ زندگی بدل کت۔
 پمشکہ آئی ۽ سرینادوں ۽ گشت ۽ واستہ سازگر ہمراہ کت ات ۽ مراکش وتی وڑا برجاہ داشت،
 ۽ جاڑیں ویکاریو سانتیا گونصر ۽ جنگ ۽ واستہ ودار ات ات۔ اے حیاں ہمانی ۽ اتک کہ ہیوس ۽
 لوگ ۽ کوہسراں روگ ۽ نوک سُورانی واستہ سوت جنگ بہ بیت۔

نئے تہنہ مادر یک ء چیرے سوت جت، باغانی تہا آس ء گوازی ہم کت۔ ایشی ء ابید
 مارا فارم ہاؤس ء زندگی ء ہیچ چیدگ ء سما نہ بوت۔ ما حیال کت ہم نہ کت کہ اودا کس نہ
 بیت۔ حاصلے واستہ ہم کہ لوگ ء شاہگانیں چھت ء، ء شاکامی ء واستہ ساٹن ء ربن ء موم ء
 موسمی رنگیں پلانی گلداناں سیگارنگیں، نوکیں کارگاڑی دروازگ ء دپ ء اوشتاگ ات۔ منی
 برات لوئس ایز یک ء، کہ اے وہدے چو پیشہ وریں سازند ہی ء گھار جنگ ء ات، نوک سورانی
 واستہ یک دو معنائیں سوتے جت۔ اے وہدے ہور گوارگ ء نہ ات۔ ماہ آسمان ء درپشگ ء
 ات ء گوات ساپ ات ء کوہانی دامن ء قبرستان ء آوکیں ایلمو ء آس ء برانز درات انت۔
 دومی نیمگامہکانی ء موزانی نیلگیں باغ، ملور ء بیتکیں شرد ء کریبٹن ء روشنائیں رولہ ء اندازہ
 بوت۔ سانتیا گونصر ء زر ء یک مرمرانکیں روشنائی ء نیمگا اشارہ کت ء مارا گشت کہ ایک غلام
 برداریں آپی گرا بے ء، آزار ء کپتگیں اروا ہے۔ اے آپی گراب، چہ سیننی گال ء سیاہ فام ء
 کرنگش ء پڑ ات کہ آکار تاحینا دے آند نیاز ء بخجایہ بندرگاہ ء دیم پے دیم ء زیر آپ بوت۔ چو
 حیال کنگ نہ بوتگیں گپے کہ آئی ء دل آئی ء ملامت ء کنگ ء ات، بل کہ اے وہدے آسہی نہ
 ات کہ انجلا ویکاریو ء یک روچی عاروسی زند دوکلاک ء پیسر آسر ء رستگ۔ بیاردوسان
 رومان ء آ، پادانی ء مات ء پتانی لوگ ء بڑتگ ات، کہ گاڑی ء توار آئی ء بد نصیبی ء راز ء وہدے
 پیسر پاشک مہ کنت، ء آچہ اودا ہیوس ء شاکامیں فارم ہاؤس ء تہاری ء ایوکا اتگ ات۔

وہدے ماچہ کوہ ء ایر کپتیں گڈامنی برات ء مارا بازار ء یک دکانی ء پتنگیں
 ماہیگ ء ارز بند ء دعوت دات، بلے سانتیا گونصر ء نہ من ات، پرچا کہ بشپ ء آیک ء پیسر
 آیک کلاکے وپسگ ء دلانگ ات۔ آگوں کرستیو بیدویا ء دریاء لمب ء گران، کوہنیں
 بندرگاہ ء گورانادارانی ورگ جاہاں گوزان کہ نوں آروژنا بونگ ء ات انت، دمک ء کٹڈ ء

پرتزگ ۽ پيسر آئی ۽ دست سُرینت ۽ مارا اجازت کت۔ اے گڈی رندآت کہ ماد یست۔

کرستو بید وویاء، کہ سانتیا گونصر ۽ گون آئی ۽ رند ۽ گودی ۽ هوار بونگ ۽ وعدہ کت، آ
آئی ۽ لوگ ۽ پشتی دروازگ ۽ دیم ۽ اجازت کت۔ کچکاں مدامی وڑالوگ ۽ پترگ ۽ دیست
آئی ۽ سراجانگ ات بلے آئی ۽ گون چابی ۽ توار ۽ آحاموش کت انت۔ وکتور یا گزمان ۽ چم
کافی ۽ کیتلی ۽ سکت ات انت، وهدے آچیل جاہ ۽ نژیک ۽ گوست۔

”سانتیا گونصر“ آئی ۽ توار جت ”کافی تیار بونگی انت“۔

سانتیا گونصر ۽ گون آئی ۽ گشت کہ آکے رند ۽ کافی وارت، ۽ آکڈن کت کہ آویونا
فلور ۽ بہ گشیت کہ پنچ ۽ نیم ۽ آئی ۽ واب ۽ پاد بہ کنت، ۽ آئی ۽ واستہ ساپیں گد ہم دیم بہ دنت، ہے
وڑیں کہ ہستی آئی ۽ گور ات انت۔ یک دمانے ۽ رند، وهدے آنیادانی تل ۽ ات، نئے تہنا
وکتور یہ گزمان ۽ کلوتیلدے آرنتاء دیم دانگیں کلوه شیر لوٹوکیں جنین ۽ وسیلہ ۽ رست انت،
آئی ۽ پنچ ۽ نیم ۽ پاد کنگ ۽ پرمان ۽ سراهم عمل کت، بلے آئی ۽ ویونا فلور دیم نہ دات ۽ وت
آئی ۽ واب جاہ ۽ اصلی لنن ۽ گڈر زرت ۽ شت، پرچا کہ آئی ۽ جنک چہ واجہ ۽ دررس ۽ دوردارگ ۽
پنچ وهدہم زوال کت نہ کت۔

ماریا الیہاندرینا سرونس ۽ وتی لوگ ۽ دروازگ، ابید کڑی کنگ ۽ یلہ داتگ
ات۔ من چہ وتی برات ۽ رخصت بوتان، برانڈو ۽ سٹ کت، کہ ماں آئی ۽ تہاملاتویں جنک
سُچ ۽ سُچ وپنگ ات انت، ۽ واجہ ۽ دروازگ ابید لنگ ۽ پنچ کت۔ قندیل مُرتگ ات
انت، بلے انچو کہ من تہا پترتاں، گرمیں جنینی ۽ بوبوت، ۽ تہاری ۽ بے واییں پلنگے ۽ چم ظاہر
ات انت۔ پدامن داں گھنٹیانی شور ۽ بندات بونگ ۽ چہ دنیا ۽ سار ۽ سماء شتاں۔

لوگ ۽ روگ ۽ وهد ۽ منی برات کلوتیلدے آرنتاء دکان ۽ سگریٹ ۽ زورگ ۽ مان

تڑات، آئی ۽ ہمنچو وارنگ ات کہ آئی ۽ یادداشت اے گند ۽ نند ۽ بابت ۽ مدام مجانی تہات، بلے آہما کُشند ہیں شراب ۽ ہنچ بر فراموش نہ بوت کہ پیدر وویکار یو ۽ آئی ۽ دات۔

”گشے آپ بوتگیں آسے ات،“ آئی ۽ گوں من گشت۔ پابلو ویکاریو کہ واب ات، آئی ۽ بزمش ۽ تواراں آگہہ بوت، وتی کارچ ظاہر کت۔

”ماسانتیا گونصر ۽ کُشگ ۽ در کپتگیں“ آئی ۽ آحال دات۔

منی برات ۽ اے گپ یاد نہ انت۔ ”اگاں من ۽ یاد ہم بوتیں، من ہچبر باور نہ کُتگ ات،“ آئی ۽ گوں من باز رند ۽ گشت۔ ”کجام حرام زادگ ۽ چوگمان کت کت کہ آدوئیں ہم کسے کُش انت، ۽ پدا گوں لد یگانی کُشگ ۽ کارچاں۔“ پدا آہاں چہ آئی ۽ جُست کت کہ ساننتیا گونصر کجا انت، پرچا کہ آہاں ہمراہی ۽ دیستگ ات انت، ۽ منی برات ۽ وتی پسہ یاد ہم نہ ات۔ بلے کلوتیلدے آرنتا ۽ جاڑیں ویکاریوانی گوں آئی ۽ گپ ۽ ہوش شت، کہ مسل ۽ دو جتا جتا نہیں بیاناں ہبے یکیں گپ گشت۔ قول ۽ آہانی، منی برات ۽ گشتگ ات، ”ساننتیا گونصر مُرتگ۔“ پدا آئی ۽ آہاں کلیسانی بددعایے دات، دکان ۽ دروازگ ۽ اُرات ۽ تڑ بزوران ڈن ۽ دراتک۔ چوک ۽ سرا آئی ۽ فادر امادرو دیست صلیب ۽ نشان جوڑ کت۔ آئی ۽ وتی قباگورا ات، گوں ہما گھنٹی جنوکیں کاردار ۽ بازیں کمک کاراں کہ آہاں بشپ ۽ میدانی وعظ ۽ محراب بڈ ۽ ات انت، درستائ دیم ۽ دیم ۽، گودی ۽ نیگاروگ ۽ ات۔ جاڑیں ویکاریواں ہم آگوزگ ۽ دیست صلیب ۽ نشان جوڑ کت۔

کلوتیلدے آرنتا ۽ من ۽ گشت کہ آئی ۽ گڈی اُمیت ہم بلاس بوت، وہدے فادر امادور آئی ۽ دکان ۽ دیم ۽ بے کماری ۽ گوست۔ ”من ہبے سر پد بوتائ کہ آئی ۽ منی پیغام نہ رستگ۔“ آئی ۽ گشت۔ ایشی ۽ ابید، فادر امادور ۽ سالانی سال رند، کالافل ۽ بیتکیں آرامی

لوگ، چہ دُنیا ءِ یک کُرت بونگ ءِ زمانگ ءِ، آئی ءِ گوں من مَن ات کہ اصل ءِ آئی ءِ کلوتیلدے
 آرنتا ءِ پیغام، ءِ دگہ بازی ءِ پکائیں پیغام، ہما و ہد ءِ کہ آپہ گودی ءِ روگ ءِ ساڑی بونگ ءِ
 ات، رستگ ات انت۔ ”راستیں گپ ایش ات کہ سر پر نہ بوت کہ چے کنگ بہ بیت،“
 آئی ءِ گوں من ءِ گشت۔ ”من ءِ دُزستاں پیسر ہے خیال ات کہ اے منی جیڑہ نہ انت، شہر ءِ
 وا کد رانی جیڑہ انت، بلے پدا منی دل ءِ ات کہ راہ ءِ گوزگ ءِ و ہد ءِ پلا سید البینیر ءِ حال
 دیاں گوزاں۔“ بلے، و ہدے آئی ءِ چوک گوازینت، اے گپ چٹ چہ آئی ءِ دل ءِ شُت۔ ”ترا
 سر پد بہ کنناں“ آئی ءِ من ءِ گشت ”کہ آبد نصیبیں روج ءِ بشپ آگ ءِ ات۔“ جرم ءِ و ہد ءِ
 آئی ءِ بے کساس نا ایتی مار ات، ءِ آچہ وتی جند ءِ انچو بیزار یگ بوت، کہ یکیں کار ءِ آئی ءِ
 خیال ات کہ، آس لگگ ءِ حال دیگ ءِ گھٹی ءِ جنگ ات۔

منی برات لوئس ایز یک چُل جاہ ءِ دروازگ ءِ لوگ ءِ پترت، کہ منی مات ءِ بیچ یلہ
 داتگ ات دانکہ منی پت منے لوگ ءِ پترگ ءِ توار ءِ اش کت مہ کنت۔ آنا د ءِ سرا و پسگ ءِ
 پیسر پسیل ءِ شُت، ٹوانلٹ ءِ سرانندگ نندگ ءِ واب کپت، ءِ و ہدے منی برات جیمے اسکول ءِ
 روگ ءِ و ہد ءِ پادا تک، آئی ءِ دیست کہ آپسیل ءِ دیم پہ چیر کپتگ ءِ واب انت، سوت جنگ ءِ
 انت۔ منی راہبہ نیں گہار، کہ بشپ ءِ واستہ و دار کنگ ءِ نہ ات، پرچا کہ وتی فقیری ءِ آئی ءِ
 محتاج نہ ات، آچہ واب ءِ ٹوپینت ءِ پادکت نہ کت۔ ”ساعت بیچ بوتگ ات کہ من پسیل ءِ
 شتاں“ آئی ءِ من ءِ گشت۔ رند ءِ منی گہار مار گوت، گودی ءِ روگ ءِ پیسر، جان شودگ ءِ پسیل
 ءِ شُت، مز نیں جہد ءِ زورے ءِ رند آئی ءِ کشان کنگ ءِ وابجاہ ءِ آرگ ءِ سوب مند بوت۔ واب
 ءِ دنیا ءِ آئی ءِ بشپ ءِ بوجیگ ءِ اولی توار ابید آگہ بونگ ءِ اش کت۔ بازیں شرابانی نوشگ ءِ،
 یک برے پدا گران والے ءِ و پت۔ دانکہ منی راہبہ نیں گہار و ابجاہ ءِ ات کہ ءِ تچانی ءِ وتی

کلیسانی پُچانی گُورا کنگ ء و ہدء گوں وتی کو گار ء چہالاں واب ء گڈینت۔
 ”آہاں ساننیا گونصر کُشتگ“

لاش ء گوں کارچاں دِر ء دوچ کنگ، ہما بے بڑگیں چار ء تپاس ء بندات ات کہ
 ڈاکٹر دیونیسیو اگواران ء اودانہ بونگ ء سبب ء فادر امدور ء وت ء چار ء تپاس کنگ ء لاچار
 مارات۔ ”اے انجیں کارے ات تو بز ان ما آئی ء مرگ ء رند، آپدا کُشت۔“ پیر ء عاجزیں
 فادر امدور ء من ء کالافل ء چہ دنیا ء یک گور بونگ ء ز مانگ ء گُشت۔ ”بلے اے پرمان چہ
 منیر ء نیمگا اتک، ء آرسر ء پرمان تری ہممنچو نزا نیکاریں بہ بنت، منگی ات انت۔“ چونائی ء
 اے گپ سرجم ء مچک ء راست نہ ات۔ آ بے سر ء پادیں دو شمسے ء کرنل آپونتی ء گوں صوبہ ء
 گورنر ء ٹیلیگراف ء سراسنپانی ء گپ ء تران کت، ء گورنر ء داں پٹ ء پولی مجسٹریٹ ء آیک ء،
 بنداتی گامگیجانی زورگ ء پرمان دات۔ منیر قانونی رہنداں سہی ء سر پد نہ ات، ء پیسرگیگیں
 فوجی کمانڈرے ات، کہ آئی ء سُنٹ مکی ء آ اجازت نہ دات کہ کسی ء جُست بہ کنت، چہ کجا
 بندات کنگی انت۔

آئی ء اولی خیال کہ اتک، آمرگ ء رند، چار ء تپاس نیگ ات۔ کرسٹو بیدویا ء، کہ
 میڈیسن ء نودر برے ات، گوں ساننیا گونصر ء وتی نژیکیں دوستی ء سبب ء، وڑے ناں وڑے،
 آئی ء بہر نہ زورگ ء بند ء بست کت۔ منیر ء خیال ات کہ داں ڈاکٹر دیونیسیو اگواران ء واتر
 بونگ ء لاش ریفریجریشن ء ایر کنگ بہ بیت، بلے آہاں مردمے ء قدیں فریزر دست نہ کپت،
 ء بازار ء یکیں فریزر کہ چہ آئی ء کارگرگ بونگ ات، حراب ات۔ لاش، آسن ء یک تنکیں تختی
 ء سمر، لوگ ء نیام ء بے کفن ء ایر کنگ بوت۔ ہمے نیام ء، آئی ء واستہ سیر ء ازگارانی تابوتے
 جوڑ کنگ بونگ ء ات۔ آہاں چہ واب جاہاں ء لہتے ہمساہگانی لوگاں پنکھا آورت، بلے ہممنچو

مردم آئی ء چارگ ء واستہ رُمب اِتگ اِت کہ آہاں کرسی ٹیبیل کینزینت اُنْت، مُرگانی ڈب
 ء پُلانی گلدان جہل ء بُرت اُنْت، انگتہ ہمنچو گرم اِت کہ سگک ء ڈن اِت۔ چریشی ء ابید،
 مرگ ء بُوہ بزا نزا کپتگیں کچکانی و کگاں ابیتکی گیشترکت، آہاں داں ہما و ہد ء و گک ء چانگک
 بند نہ کت، داں من لوگ ء پترتاں، اے دمان ء سانتیا گونصر چُل جاہ ء ساہ کندن ء اِت۔ من
 دیست کہ وینا فلور ء وا ء زار ء گریوگ ء اِت ء آہاں گوں لٹی ء گلیدنگ ء اِت۔

”منی کمک ء بکن“ آئی ء چہہال کت، ”اے ایشی ء روتاں ورگ لوٹ اُنْت۔“
 کچک ما اِپسانی آخر ء بندکت اُنْت۔ پلاسید الینیر ء رند ء حکم دات کہ آداں کل
 ء کسارت کنگ نہ بیت، کچک دوریں جاہی ء بَرگ بہ بنت۔ بلے نیمروچ ء نژیک ء، کس ء
 نہ زانت کہ کجام وڑا، آچہ اودا دراتک اُنْت، چوگنوک ء، لوگ ء تہا پترت اُنْت۔ پلاسید
 الینیر و، بس یک رندے، سک بزا نزا گپت۔

”اے شوین کچک!“ آئی ء کوکارکت۔ ”اشاں کُش اِت ء گارکن اِت“
 آئی ء پرمان ء سراعمل کنگ بوت ء لوگ ء بے تواری ء مان شانْت۔ داں اے
 و ہد ء لاش ء جاوڑ ء بابت ء کس پریشان نہ اِت۔ آئی ء دیم سلامت ء برابر اِت، گوں ہے
 تاثراتاں کہ سوت گشگ ء و ہد ء آئی ء دروشم ء سرات اُنْت۔ کرسٹو بیدویا ء روت پدا تہا مان
 کتگ اِت اُنْت، ء لاش لنن ء چادر ء پتاگ اِت۔ ایشی ء پد، نیم روج ء رند چہ ٹپاں شیرگ ء
 رنگیں چیزے رچگ ء لگ اِت، کہ آمگسکاں سرازرت اُنْت، ء یک سیاہ رنگیں داغ
 بُرزی لنٹ ء سراعظاہر بوت، کم کم ء آپ ء سراجمبر ء ساہگ ء وڑا، داں آئی ء پیشانی ء سُت۔
 آئی ء وش رُونیں دُروشم ء سرابد برگ ء تاثرشنگ بوت اُنْت، مات ء آئی ء دیم ء رومالے پر
 دات۔ کرنل آپونے سر پد بوت کہ چد ء دیر کنگ نہ بیت، ء آئی ء فادر امدور لاش ء چار ء

تپاس ۽ پرمان دات۔ ”یک ہتنگے ۽ رند قمبر ۽ پدا کوچک ۽ آئی ۽ چارگ گستر بیت۔“ آئی ۽ گشت۔ فادر امدور ۽ سالامانکاء ۽ میڈیسن ۽ سرجری ونگ ات، بلے وانگ ۽ ہلاس کنگ ۽ پیسر پادریانی درس جاہ ۽ شنگ ات۔ منیر سر پد ات کہ آئی ۽ کتگیں چار ۽ تپاس ۽ قانودی بستار نیست ات، بلے انگتہ آئی ۽ وتی پرمان ۽ سراعمل کنائنت۔

پوسٹ مارٹم پبلک اسکول ۽، یک دواسازی ۽ آئی ۽ سرجمیں رپورٹ نبشتہ کت، موکل ۽ اتلگیں میڈیسن ۽ نودربری ۽ مک ۽ کنگ بوتگ ات، یک خون رپچی ات۔ اودا آپریشن ۽ بس کمک ساز ۽ سامان ات انت، اے دگہ اوزار چہ داروکار ۽ گورا آرگ بوت انت، بلے لاش ۽ سرا کنگ بوتگیں زوراکی ۽ جتا، فادر امدور ۽ رپورٹ راست ۽ تچک سما بوت، پٹ ۽ پول کنوکاں کار آمدیں دستاویزی ۽ بستار ۽ مسل ۽ ہوارکت۔

چہ بازیں ٹپاں ہپت سک مزن ات انت، دیم ۽ دوتلانی سبب ۽ جگر، کساس چنڈ چنڈ ات۔ لاپ چار جاہ ۽ چاک جنگ ات، ۽ چہ آباں یک چاکے انچومزن ات کہ آئی ۽ معدہ تباہ کتگ ات۔ شش کم تریں تل، مزن روت ۽ جہلی نیمگا، ۽ بازیں کسانیں روت ۽ سرا ات انت۔ بس یک پٹی ۽ کہ سزین ۽ سیمی مہر ۽ سرا ات، آئی ۽ راستیں گوٹگ درتگ ات۔ معدہ خون ۽ مزینں گوٹگاں پڑ ات، ۽ معدہ ۽ گند ۽ گسرنانی تہا مریم کارمیل ۽ یک میڈلے دراتک کہ چار سال ۽ عمر آئی ۽ لاپ ۽ شنگ ات۔ پہلیگانی گورا دوٹپ پرات۔ یکے راستیں پہلیگانی نیامی بہر ۽، کہ آئی ۽ پپ زدگ کت انت، ۽ دومی چیپیں بغل ۽ نر یک ۽۔ آئی ۽ دست ۽ باسکانی سرا ہم کسانیں ٹپ پرات۔ دودراجیں ٹپ ات انت: یکے راستیں ران ۽ سرا ۽ دولاپ ۽ سرا۔ آئی ۽ راستیں دست ۽ جہلمیں ٹپ پرات۔ رپورٹ ۽ نبشتہ انت: ”لاش مصلوب بوتگیں مسیح ۽ ٹپانی عکسے پیشدارگ ۽ ات۔“ آئی ۽ مغز ۽ وزن چہ لس انگریزی ۽

مغز و وزن و شست گرام گیشتر ات، فادرامادور و رپورٹ و نیشته کت کہ آسک شینوار و جوانیں باندا تے و اہند ات۔ پدا ہم، گڈی رپورٹ و، آئی و جگر و مزن بوتگ و نشانی دات کہ آئی و سبب ز رڈ و نیگ و علاج نہ بو و کیں نادر ابی ات۔ ”چو ہم گشگ بوت کنت“ آئی و من و گشت ”پہ آئی و، ہرچ حال و، زندگی و بس چندے سال پشت کپتگ ات انت۔“ ڈاکٹر و نیسیو اگواران و، کہ آئی و گواچنی سانتیا گونصر و ز رڈ و نیگ و دوازده سال و عمر و علاج کتگ ات، اے رپورٹ و بابت و برانز نشانی گیر آورت۔ ”تہنا یک راہے چو عقل و شپاد بوت کنت“ آئی و من و گشت۔

”آچ وڈ اسر پد کنگ بوت نہ کنت کہ منے، گر میں دمگاں جاہ مندانی جگر، چہ اے نازر کیں گالیشیائی اسپینیائی جگراں مستر ات۔“ رپورٹ و آسر ہمیش ات کہ ہپت مزنیں ٹپاں چہ یکے بازیں خون و رچک و سبب و امرگ و آماج بوتگ ات۔

آہاں ماراچٹ جتا میں لاشے پدادات۔ سر و نیم بہر، ٹنگ کنگ و سبب و بیران بوتگ ات، و جنیناں ارزانی و وتی سرا عاشق کنوکیں دیم، کہ داں مرگ و و ہد و شر و سلامت ات، پجارج نہ بوت۔ پدا اے کہ فادرامادور و بازیں سستگیں روت گو تنگ ات انت، بلے پدا آئی و عقل و کار نہ کت کہ چون اش بہ کنت، آئی و آہانی بخشش و دعاونت و گند و گسرنانی بالدی و چگل دات انت۔ پبلک اسکول و دریگ و اوشتگ و تماشہ چاروکانی چارگ و چچ پشت نہ کپت، مکک کار بے ہوش بوت، و کرنل آپوتی و، کہ آئی و بازیں ظالمیں کشت و کوش دیستگ و کتگ ات۔ چنڈ و چانڈیں، نہ سستگیں چوناں پڑیں، گوں بے دردی و مزنیں بند کیے و دو تنگیں ہو رکیں پوست گوات و تزلگی ات کہ ما آریشم و چادری و تہنا نوکیں تابوت و واپینت۔ ”منی خیال ات کہ اے وڈا آداں دیراں پھریزگ بوتگ ات۔“ فادرامادور و

من ۽ گشت، بلے ایشی ۽ بدل ۽ سُهَب ۽ ما اِشتاپنی ۽ کل ۽ کسارت کت پر چا کہ لاش انچونگیگیس
جاو رے ات کہ لوگ ۽ ایر کنگ ۽ وڑانہ ات۔

سے شَمبے ۽ جمبری نیس روچ بندت بونگ ۽ ات۔ منی تہا اے ابیتکیس دمان ۽ بلاس
بونگ ۽ وپسگ ۽ واک ۽ توان مان نہ ات، ۽ من شتاں مار یا الیہنادرینا سنوانس ۽ دروازگ
تیلانک دات، کہ بوت کنت آئی ۽ کڑی نہ جنگ۔ روژنائیں لائین درچکانی سراسینگارتگ
ات انت، ۽ ناچ ۽ پیشگاہ ۽ بازجاہ ۽ آس روک ات انت کہ آہانی سراسیریں دوت دیوکیس
درپانی گوراملا تو جنک وتی مراکش ۽ پوشاکانی سراموتکی رنگ جنگ ۽ ات انت۔ من دیست
کہ مار یا الیہنادرینا سنوانس سُهَب ۽ مہلہ آگہہ ات، ۽ سرجم ۽ بڑ ہنگ ات چومدامی وڑا۔
لوگ ۽ اگاں درآمد نہ بوت، گڈاہز ہنگ بوت۔ آثرکی ۽ محورانی وڑا، وتی گران نہادیں نپادانی
سرابابی پرزونگے ۽ دیم ۽ پادونجان کنگ ۽ نشنگ ات، کہ آئی ۽ تہا گوسکی گوشت ۽ کباب،
پتنگیں مرگ، ہیک ۽ گوشت، موز ۽ سبزی پتی جنگ ات انت کہ پنج مردم ۽ ورگ ۽ بس ات
انت۔ بے رہندی ۽ ورگ، آئی ۽ موتک کنگ ۽ مدامی وڑا ات، ۽ من آہچبر چورخ ۽ غم، کنگ ۽
نہ دیستگ ات۔ من بے تواری ۽، وتی وڑا موتک کنان، آئی ۽ کش ۽، ابید گڈانی کشگ ۽
وپتاں۔ من سانتیا گونصر ۽ نصیب ۽ بے بڑگی ۽ سراجیڑگ ۽ اتاں، کہ آئی ۽ پیست سال ۽ وشیانی
عوض ۽ نئے تہنا آئی ۽ زندگی بلکہ آئی ۽ اعضا ہانی جدا بونگ، شنگ بونگ ۽ سرجم ۽ تباہ بونگ
طلب کت۔ من واب ۽ یک جنینے لوگ ۽ تہا پترگ ۽ دیست کہ آئی ۽ جنکیس چکے بڈ ۽ ات، ۽ آ
جنکیس چک ابیدساہ ۽ زورگ ۽ دپ ۽ سُرینگ ۽ ات، ۽ کئی ۽ نیم جاتگیس دانگ جنین ۽ بریزر ۽ تہا
کپگ ۽ ات انت۔ جنین ٹنک ۽ دپ ۽ سُرینگ ۽ وڑا یک مرگے ۽ دپ ۽ سُرینگ ۽ ہم
وڑکشگ بوت کنت ۽ گوں من چیزے کشگ ۽ ات۔ انا کہ ۽ من ۽ سما بوت کہ ہما بے قراریں

لنگ منی پشک ۽ بٹناں پیچ کنگ ۽ آنت، ۽ در حیال ۽ من مہر ۽ رستر ۽ ہیمننا کیس بو انت، ۽ گشتے
من آئی ۽ وشی ۽ گرداپ ۽ لذت ۽ زیر آپ بوتگ ۽ اتاں۔ بلے انا گہہ آئی ۽ دست داشت
آنت، پدا آئی ۽ ساہ ۽ آواز د و ر بوت، ۽ آچہ منی زندگی ۽ ڈن شت۔

”گوں من نہ بیت“ آئی ۽ گشت ”گشتے تو آئی ۽ بو ۽ کننے۔“

تہنا من ناں، آروچ ۽ ہمک چیز ساننیا گونصر ۽ بو ۽ ات۔ جاڑیں ویکار یواں ہے بو
بندیگی ۽ کوٹی ۽ مارا ت، کہ اودا منیر ۽، داں ہما و ہد ۽ کہ آہانی بابت ۽ فیصلہ کنگ بہ بیت، کسبل
کنگ ات آنت۔ ”وت ۽ من ہمنچو صابون ۽ ٹوال لگاشت ۽ سپا کت، بو نہ شت،“ پیدرو
ویکار یو ۽ من ۽ گشت۔ آہاں سے سے شپ ابید و پسگ ۽ گوازینت، بلے آہاں و اب نیا تک،
پر چا کہ چمانی نر بوتگ ۽ گوں گشتے ہے جرم ۽ پدا کنگ ۽ ات آنت، نوں کہ آپیر ۽ عاجز بوتگ،
وتی ہما و ہد ۽ ذہنی جاورانی بابت ۽ پابلو ویکار یو ۽ ابید گیر آرگ ۽ جہد ۽ گشت: ”اے دو وڑیں
آگہی ۽ دروشم ۽ ات۔“ اے گپ ۽ من ۽ جیڑگ ۽ لاچار کت کہ بندی جاہ ۽ آہانی واستہ ۽ ہما چیز
کہ سگ ۽ حد ۽ درات، آہانی ہوش ۽ سماء بوتگ ۽ و ہد ۽ پاس ات آنت۔

بان چاریں نیمگادہ فٹ ات، ۽ آئی ۽ آسن ۽ شیکانی یک روشن دانے پر ات۔
پیشاب ۽ یک درپے، یک سلفی یے گوں کونزگ ۽ آپ گیر ۽، ۽ پکلی ۽ بو پانی دوا دار کی نپاد
ات آنت۔ کرنل آپوتی ۽، کہ آئی ۽ پرمان ۽ سمر اے بان جوڑ کنگ بوتگ ات، مدام گشت کہ
ہچ ہوٹل اے وڑا سینگارگ نہ بوتگ۔ منی برات لوئس ایزیک ۽ آئی ۽ گپ من ات، پر چا کہ
یک شپے آئی ۽ گوں سازندہاں جنگ ۽ اڑ ۽ رند، اودا گوازینتگ ات، ۽ منیر ۽ انسانی درد
واری ۽ ہاترا اجازت داتگ ات کہ ملتا تو جنکاں چہ یکے وتی گورا بہ کنت۔ جاڑیں ویکار یواں
ہم داں سہب ۽ ساعت ہشت ۽ ہے وڑ حیال کت، و ہدے آہاں مارا ت کہ آنوں عربانی زد ۽

رک اتگ انت۔ آوتی فرض ۽ پیلوکنگ ۽ شان ۽ شرف ۽ آزادا ات۔ یک چیزے کہ
 آہاں آزار دیگ ۽ ات آ، بوء ہلا س نہ بونگ ات۔ آہاں گہڑے آپ، گد شودگی صابون
 ۽ ٹوال لوٹائینت، وتی دست ۽ دیم ۽ لگ اتگیں حون شُشت انت، وتی پشک ہم شُشت
 انت، بلے پچ وڑاتا ہیر نہ گپت انت۔

پیدروویکار یو ۽ وتی قبض ۽ پیشاپ ۽ درمان لوٹائینت انت، ۽ جراثیم ۽ سپائیں پٹی
 ہم کہ آہاں بدل کت بہ کنت ۽ سہب ۽ وہد ۽ دورند ۽ پیشاپ کنگ ۽ سوب مند بوت۔ چریشی ۽
 ابید ہم گوں روچ ۽ بزر بونگ ۽ زندگی پہ آئی ۽ ہم نچو گران ۽ مشکل بوت کہ اے بوء پچ آرز
 ۽ بستار پشت نہ کپت۔ نیم روچ ۽ ساعت دو ۽، گرم ۽ پورا آپ کنگ ات، پیدروویکار یو ۽
 نپادانی سراو پت نہ کت، بلے ہائیکی ۽ سبب ۽ آپاد اتک ۽ اوشتات ہم نہ بوت۔ آئی ۽
 کپتانی درد آئی ۽ نک ۽ سر بوت۔ آئی ۽ پیشاپ بند بوت، آگوں ہمے ہیمننا کیں سٹک ۽
 بھیسہ ۽ عذاب سگ ۽ ات کہ نوں آسر جمیں زند ۽ اب کپت نہ کنت۔ ”من داں یازدہ ماہ ۽
 آگہہ بوتان“ آئی ۽ گوں من گشت، ۽ من، آئی ۽ جوانی ۽ زانگ ۽ سبب ۽، زانت کہ آراست
 گشگ ۽ انت۔ آئی ۽ سبارگ کت نہ کت۔ اگاں پابلوویکار یو ۽ گپ بہ بیت، آئی ۽ ہمک
 چیز کہ آئی ۽ داستہ لوٹائینگ ات، کم ۽ باز چشت انت ۽ پانزدہ منٹ ۽ رند، آئی ۽ لاپ شور
 گپت۔ بیگاہ ۽ ساعت شش ۽ وہدے سانتیا گونصر ۽ لاش ۽ چار ۽ تپاس کنگ بونگ ۽ ات،
 منیرا میر جنسی ۽ لوٹائینگ بوت، پر چا کہ پیدروویکار یو ۽ سٹک ات کہ آئی ۽ برات زہر دیگ
 بوتگ۔ ”آمنی دیم ۽ آپ ۽ تھا آپنک بونگ ۽ ات“، پیدروویکار یو ۽ من ۽ گشت: ”۽ ماچہ
 اے خیال ۽ وت ۽ کیشینت نہ کت کہ اے ترکانی شیطانی یے بیت۔“ اے نیام ۽ آئی ۽ درپ
 دورند ۽ سر رتیج کت ۽ نگرانی کنوکیں دربان ۽ آٹاؤن ہال ۽ پسیل ۽ شش رند ۽ برتگ ات۔ اودا

بے دروازیں پسیل ء، کرنل آپونتی ء آدر بانانی انگر ء تھا، ء ہمنچو تیزی ء آپینک یلہ دیگ ء
 دیست کہ زہر ء بابت ء خیال کنگ بے معنا ہم نہ ات۔ بلے اے گپ ہلاس بوت، و ہدے
 اے ثبوت دیما تک انت کہ آئی ء بس آپ وارنگ ء ہما چیز وارنگ انت کہ پیور یو یو یو ء
 پہ آہاں دیم داتگ ات انت۔ بلے انگتہ، منیر انچو فکر ء گارات کہ آئی ء بندیک گوں حاصلیں
 گھاٹاں وتی لوگ ء بُرت انت، داں پٹ ء پولی حج ء آیک ء آہاں ریو ہاچا ء پرتو کیں بندی
 جاہ ء برگ ء ہمودا بوت انت۔

جاڑیں برات ڈن ء جاوہر حالانی سبب ء تُرس ء گارات انت۔ عربانی اُرش کنگ ء
 ترس ء بیم گار نہ ات، بلے کس ء ہم، ابید جاڑیں براتاں، زہر ء بابت ء خیال نہ کت۔ گمان
 ہمیش ات کہ آچر روشن دان ء پٹول پر ریچک ء واستہ شپ ء وداری کن انت، ء بندریگاں آہانی
 کوٹی ء تہا زندہ تاتی سوچ انت۔ بلے اے ہم وت سریں گپ ات انت۔ عرب ایمنیں ٹولی
 ات انت کہ اے قرن ء بنات ء کریبنن ء شہر ء میٹگاں، چو بگش کہ سک غریب ء دُور کپتگیں
 ہند ء دمگاں سر بوت انت، ء ہمودا آباد بوت انت، رنگی نیں گد ء ارزانیں سہت ء زیور
 بہا کت۔ آقبیلہی، کارکنوک ء کیتھولک ات انت۔ آہاں وت ماں وت سُور ء سانگ
 کت، وتی گندیم بہا کت انت، وتی پیشگاہ ء گرانڈ داشت، بٹاگ ء پینڈارودینت،
 ء پتائی ء لیب آہاں سک وش بوت۔ قدیمیں مردماں عربی زبان برجاہ داشت، کہ آہاں چہ وتی
 ڈہیہ ء آورتگ ات ء داں وتی دومی پدرتچ ء بدل بونگ ء داشت، بلے سبی پدرتچ ء،
 سانتیا گونصر بے نہ انت۔ مات ء پتانی گپ عربی ء گوشد اشتگ انت ء اسپانوی ء پتہ دات۔
 پمشکہ اے باور کنگی گپے نہ ات کہ یک انچیں مرگے ء بیرگرگ ء واستہ، کہ آئی ء ہہتام منے
 درستانی سراجنگ بوت کنت، آوتی برگی ء بندہی ء تب ء بدل کن انت۔ دومی نیگا، کس ء ہم

پلاسیڈالینیر وء کہول ء نیمگا بیرگیری ء چست ء ایرانی بابت ء خیال نہ کت، کہ آوتی سیر ء ازگاری ء ہلاسی ء داں زوراک ء جنگولیں مردم ات آنت، چہ آہاں دو ء چہ گیش شراب جابانی کُشندہ ودی بوتگ ات آنت، کہ آ، گوں آہانی نام ء واد ء پھریزگ بوتگ ات آنت۔

کرنل آپوننتے، شنگ بوتگیں حال ء سبب ء پریشان بوت ء عربانی آبادی ء تر ء تاب ء دراتک، ء آئی ء، تجکیں آسرے کش ات۔ آئی ء، آوتی محرابانی سرا، موتکی نشانانی نیام ء، حیران ء موتکیگ دیست آنت، ء چہ آہاں لہتے دل ء زمین ء مُشگ ء زاری جنگ ء ات، بلے کس ہم بیرگرگ ء وڑانہ ات۔ سہب ء آہانی پدکرد (Reaction) جرم ء شدت ء سبب ء ودی بوتگ ات، ء آہانی سروکیں مردماں من ات کہ آچ وڑا جنگ ء جدل ء سرگوزنہ بوتگ ات آنت۔ چریشی ء ابید، اے قبیلہ ء سدسالی سردار، سوزانہ ابدالہ ات کہ آئی ء وشیں ساعتانی اجکہ کنوکیں خیساندہ ء افسنطین ء آپ ء سوج داتگ ات، ء چریشی ء پابلوویکاریو ء لاپ ء رچگ بند ء آئی ء برات ء پیشاپ تچ بوتگ ات۔ پیدروویکاریو چریشی ء رندیک بے وابیں ہسینگی ء آماچ بوت ء وش بوتگیں برات اولی رند ء، ابید پشومانی ء واب کپت۔ ہے جاوڑ ء، پیوریسیما ریکاریو ء آسے شمبے ء سہب ء ساعت سے ء دیست آنت، کہ متیر ء آ اجازت کنگ ء اودا آورتگ ات آنت۔

کرنل آپونتی ء گشگ ء پد ء، درستیں کہول، مستریں گہارہم گوں وتی مرداں واتر بوت ء شت آنت۔ آمرڈمانی دم برگ ء سبب ء، ابید ظاہر بوتگ ء چہ اودا رخصت بوت آنت، ہما وہد ء کہ ماہے واتر نہ بووکیں روچ ء کہ پُشپد آگہہ ات آنت، سانتیا گونصرکل ء کسارت کتگ ات۔

متیر ء فیصلہ ء رد ء، آداں ہما وہد ء رخصت بوتگ ء ات آنت کہ داں گپ گار ء گورنہ

بیت، بلے پدا ہچبر و اتر نہ بوت انت۔ پیورا ویکار یوہ و تی رد کتگیں جنک ۽ دیم گوں گدے ۽
چیردات کہ کس آئی ۽ دیم ۽ ٹپ ۽ چانکر اں مہ گندیت، ۽ آئی ۽ شوقیں سُہریں رنگ ۽ گد گورا
دات کہ کس چو حیال مہ کنت کہ آپہ وتی عاشق ۽ موتک کنگ ۽ انت۔ واتر یونگ ۽ پیسر آئی ۽
گوں فادر امدور ۽ دز بندی کت کہ آئی ۽ بندیگ جاہ ۽ آئی ۽ چکانی گناہ ۽ منگ نامہ
(Confession) ۽ گوش بہ داریت، بلے پابلو ویکار یوہ نہ من ات ۽ وتی برات ہم ہمپت
کت کہ آہانی گورا پہ منگ ۽ ہچ نیست۔ آتہنا بند کنگ بوت انت۔ ریوہا چاء برگ ۽ روچ ۽
آہانی تہا ہمنچو بھیسہ اتک، ۽ وتی حق ۽ سرا یونگ ۽ انچوز رنگ ۽ توانا ات انت کہ آہاں وٹس نہ
بوت کہ شپ ۽ برگ بہ بنت، انچو کہ آہانی کہول ۽ گوں کنگ بوتگ ات، روچ ۽ روژ ثانی ۽،
۽ گوں مزان مری ۽ چوڑ برزاد ات ۽ شت انت۔ پونسیو ویکار یو، آہانی پت، چیر ۽ مڈت ۽ رند
بیران بوت۔ ”ہے غم ۽ دل ترک کت ۽ کشت۔“ انجلا ویکار یو ۽ من ۽ گشت۔ وہدے جاڑیں
برات یلہ بوت انت، آمانورے ۽ بدل ۽، کہ اودا آہانی کہول جاہ منندا ات، یک روچے ۽ راہ ۽
دور، ریوہا چاء جل ات انت۔ پروونسیا کوتیس ۽ ہموداشت ۽ گوں پابلو ویکار یو ۽ سور ۽ سانگ
کت، کہ آئی ۽ وتی پت ۽ دکان ۽ گران نہادیں گواجنانی کار در برتگ ات ۽ یک ہنرمندیں
زرگرے ثابت بوت۔ مہر ۽ روزگار ۽ ز بہریں، پیدرو ویکار یو، سے سال ۽ رند دو بر فوج ۽ ہوار
بوت، فرسٹ سارجنٹ ۽ اگدہ رس ات، ۽ یک وٹیں سہبے ۽ آہانی گشتی ٹولی کہہگ جاہانی
سوت ۽ جنان گریلا ۽ دگ ۽ شت، رند ۽ آئی ۽ ہچ حال ۽ بود نہ بوت۔

گیشتر مردمانی رد ۽ درستاں گیش زورا کی ۽ آماچ بس کیے ات: بیاردوسان
رومان، اے گپ پکا کنگ ۽ منگ بوتگ ات کہ گم جتی ۽ دومی کارست وتی کرد ۽ گوں
گہگیری ۽، یا چو بگش گوں شان ۽ شرف ۽ ادا کنگ ۽ ات۔ سانتیا گونصر بھتام ۽ حد ۽

سیمسراں گوست، جاڑیں براتاں مردءِ بستارءِ وتءِ منینت، ءِ مہراہیں گہارءِ ننگ ءِ عزت
 سرجم ءِ برجم کت۔ تہنا بیار دوسان رومان، یکیں مردم ات کہ آئی ءِ ہر چیز بہا داتگ ات۔ :
 ”بڑگیں بیاردو“ آداں سال ءِ سناں ہے وڑا گیر آرگ بوت۔ پداہم، کس ءِ آئی ءِ حیاں دومی
 شمبے ءِ مہگر ءِ پیسرنیا تک۔ بے جنیں ہیوس ءِ گوں منیر ءِ گشت کہ آئی ءِ یک روژا نائیں مرگے
 وتی پیسریگیں لوگ ءِ سرا بانژل جنگ ءِ دیستگ، ءِ آئی ءِ دل ءِ آئی ءِ لوگی ءِ ارواہ انت کہ آوتی
 ملک ءِ مدی ءِ دو بر لوٹ ءِ کنگ ءِ انت۔ منیر ءِ دست ماں سر ءِ جت انت، بلے پہ ہیوس ءِ
 وہم ءِ گمان ءِ واستہ اناں۔

”لعنت انت ڈے“ آئی ءِ گوں دپ ءِ پڑ ءِ گشت ”من و آبرگ ءِ جند بے حال کتگ“
 آگوں گشتی ٹولی ءِ گتان ءِ سراشت۔ گاڑی فارم ہاؤس ءِ دیماداشتاگ ات کہ
 آئی ءِ سر پیچ ات، ءِ آئی ءِ دیست کہ وابجاہ ءِ قندیل روک انت، بلے کس ءِ دروازگ ءِ ٹلگ ءِ
 پتہ نہ دات، پمشکہ آئی ءِ کش ءِ دروازگ پر وشت ءِ تہاشت ءِ بان پٹ ءِ پول کت انت، کہ
 ماہ ءِ مہگر ءِ سبب ءِ نیم روژا نا ات انت۔ ”گشنے چیز آپانی تہا زیر آپ ات انت“، منیر ءِ گوں
 من گشت۔ بیاردوسان رومان نپاد ءِ سرا بے ہوش کپتگ ات، ہے وڑا کہ پیورا ویکاریو ءِ
 دو شمبے ءِ سہب ءِ دیستگ ات، گوں پڑ مڑائیں پتلون ءِ ریشم ءِ پشک ءِ، بلے آئی ءِ وتی چمپیل
 کش اتگ ات انت۔ زمین ءِ سرا ہورکیں بوتل شگ ات انت ءِ بازیں مہر جتگیں بوتل
 نپاد ءِ نژیک ءِ ایرات، بلے اودا و ردنی چیز ءِ نام ءِ نشان نیست ات۔

”آہتھلک نشہ ءِ گڈی منزلان ات۔“ من ءِ چڈا کٹر وینیسیدو اگواران ءِ سر پدی
 رست، کہ آئی ءِ آہیر جنسی مکک دات بلے چندے کلاکانی تہا شربوت، ءِ انچو کہ آئی ءِ ہوش ءِ سار
 برابر بوت، آئی ءِ گوں ہمنچوشا سٹگی ءِ کہ پیش داشت کت، آچ لوگ ءِ ڈن گلینت انت۔

”منی فکرء کس مه کنت،“ آئی ء گشت۔ ”منی پت ء آگ، هم الی نہ انت،“ آئی ء
دپ ء زاه ء بد ء بد بویں رسالات دراتک انت۔

متیر ء جنزل پیتر و نیوسان رومان، واقعہ ء حال گوں گڈی گپ ء، یک پُر آشوبیں
ٹیلی گرامے ء دات۔ جنزل سان رومان ء وتی بچ ء واہگ ء سرجمی ء حیال داشت، پرچا کہ وت
نیاتک۔ بس وتی جنین ء جنک گوں دو کماشیں زالبولان دیم دات انت کہ آئی ء گہار در ابوت
انت۔ آبیاردوسان رومان ء بد نصیبی ء داں گردن ء موتکی پوشاکاں کبل، ء غم ء مید شنگینتک
ات انت، مالداریں بوجیگی ء سراتک انت۔ زمین ء سراپاد ایر کنگ ء پیسر آہاں وتی چمپیل
کش ات انت، ء دگت ء سرائمر وچ ء گرم ء جل ء پاد ء شپاد ء وتی میداں کشان ء شنگ کنان
گوں کوکار ء انچوزاری جنان کوہ ء گڈ سراثت انت گشتے چہ شاد ء شاکامی ء گل ء بال بہ باں۔
من چہ ماگد الینا اولیور ء بالکنی ء آگوزگ ء دیست انت، ء من ء یاد انت کہ من حیال کتک
ات کہ اے وڑاموتک ء زاری وتی شہرتی ء پشلی ء چیردیگ ء واستہ کنگ بوت کنت۔

کرنل لزارو آپونے گوں آہاں داں فارم ہاؤس ء شت، ء پداروچ ء ایررؤگ ء
پیسر، ڈاکٹر دیونیسویو اگواران، وتی ہر ء سوار، کہ آئی ء ہے وڑیں جاورانی واستہ داشتک ات،
اودا سر بوت۔ سرکار ء دوئیں نمائندہاں، داں گردن ء کبلے مانپوشگیں بیاردوسان رومان،
وازار کنوکیں زالبولانی ہمراہی ء، لٹانی سرا لونجائیں چیکوانی سرا جہل ء آورت۔ ماگد الینا
اولیور ہے سر پد بوت کہ آمرتک۔

”اللہ پناہ بہ دنت،“ آئی ء گشت ”چونیں جخالے ات“

آئی ء پدا گوں شراباں وت ء دمتوس کتک ات، چو باور کنگ مشکل ات کہ آ
زندگیں مردم ءے برگ ء ات انت، وہدے آئی ء مات ء چیکو ء تہا کت، آ پدا ڈن ء

درا تک۔ پمشکہ آئی ء دست ء سبب ء، کوہ ء دامن ء بگرداں بوجیگ ء، زمین ء سرا یک
 لکیرے جوڑ بوت۔ پہ ما آئی ء نیمگا ہے نشانی ایر بوت یک زورا کی ء دیمپانی ء ترانگ۔
 آہاں فارم ہاؤس ہے جاوہر ء یلہ دات۔ من ء منی برات موکلاں ہے کہ لوگ ء آتکیں،
 یلہ چری ء شپاں آئی ء تہاشتیں، ء ہمک رند ء مایلہ داتگیں لوگ ء گران قیمتیں چیز دیست انت کہ
 کمتر بوہان ات انت۔ یک و ہدے منے چم ہماٹوٹ کیس ء کپت انت کہ انجلا ویکاریو ء چہ وتی
 مات ء لوگ ء سور ء شپ ء لوٹا نینتگ ات، بلے ما آئی ء نیمگا دلگوش نہ دات۔ آئی ء تہا ہما چیز
 دیست انت، آیک جنینے ء شرنگی ء سلامتی ء ذاتی چیزات انت، ء آہانی کارمرز کنگ ء راز ء
 من ہما و ہدے سر پد بوتان کہ سالانی سال رند انجلا ویکاریو ء من ء گشت کہ چونیں جنینی دلیل
 ء ہنر کنگ ء وتی مرد ء رہیپینگ ء واستہ سوج دیگ بوتگ ات۔ ہے یلگیں یادگارات کہ آئی ء آ
 جاہ ء یلہ دات کہ داں پنچ کلاک ء سور کتگیں جنین ء بستار ء آئی ء لوگ ات۔

باز سالان رند، و ہدے من اے واقعہ ء ثبوتانی گڈی بہرانی شوہار ء در کپتاں،
 یولاندا ہیوس ء وشانی حاک ہم پشت نہ کپتگ ات انت۔ کرنل لزارو اپونتی ء داشتگیں گھاٹانی
 موجود بوتگ ء ہم سامان کم ء بیگوہ بوت انت۔ دانکر گال شش آدینکیں درستیں مستریں
 الماری ہم، کہ مومپوکس ء زائیکاریں واڑ ہاں لوگ ء تہامیک کتگ ات انت، کہ آدروازگ ء
 گوازینگ نہ بوت انت۔ بندات ء ہیوس ء دل ء ہے آورت ء گل ء بال بوت کہ آئی ء لوگی،
 مرگ ء رند، وتی چیزانی برگ ء کیت۔ کرنل اپونتی ء آکلاگ زرت۔ بلے یک شپے آئی ء ہے
 راز ء زانگ ء واستہ ارواہانی مجلسے ٹہینت، ء یولاندا ہیوس ء ارواہ ء نبشتہ کت ء دات کہ آوتی
 وشی ء شامکامی ء کسانیں چیزاں چہ وتی مرد ء لوگ ء برگ ء انت۔ لوگ ڈران بوت۔ سور ء
 گاڑی لوگ ء دپ ء اوشنگ اوشنگ ء سڑات، ء گڈسرا آئی ء ہلتے آسن پشت کپت۔ داں

بازیں سالان آئی ء و اہند ء بچ حال نیا تک ۔ مسل ء آئی ء یک بیانے ات بلے انچو کسان
 ء انچنا ات ۔ انچو سما بوت کہ گڈی و ہد ء آسک ہزدری ساعتاں نبشتہ کنگ بوتگ ۔ یک
 رندے و ہدے من گوں آئی ء ، بیست ء سے سال رند ، گپ کنگ ء کوشست کت ، آگوں من ء
 سک بے تبی ء پیش اتک ، ء کسانیں بے بستاریں راستیانی گشگ ء ہم ساڑی نہ بوت ، کہ
 کسمانک ء آئی ء کے ہم بہر زورگ ء جواز جوڑ بہ بیت ۔ ہرچ وڑا ، آئی ء کہول ہم آئی ء بابت ء ،
 کہ مازانتگ ات ، چریشی ء گیشتر سر پد نہ ات ۔ آہاں کئی ہم زانت نہ کت کہ گوں یک انچیں
 جنکی ء سور کنگ ء ابید ، کہ آئی ء انگتہ نہ دیستگ ات ، آیک گستائیں جاہے ء کپتگیں بازاری ء
 پرچاشنگ ات ۔

انجلا ویکاریو ء بابت ء ، آئی ء بدل ء ، من ء کم کم ء بازیں حال رست ۔ چہ آہاں منی
 دل ء آئی ء یک مثالی عکسے جوڑ بوت ، منی راہبہ نیں گہار بڑی گواہیرا ء گڈی بُت پرستاں
 عیسائی کنگ ء کوشستاں دزگٹ ات ، ء آئی ء عادت ات کہ کریستین ء واداں گوں پکا بوتگیں
 دگ ء ، کہ اودا انجلا ویکاریو ء مات ء زندہاتی کل کنگ ء بُرتگ ات ، آئی ء گورا اوشتاں ،
 ء گوں آئی ء گپ کت ۔ ”تئی ناکوزتک ء تراسلام کنگ ۔“ آئی ء من ء نمدی ء نبشتہ کت ۔ منی
 گہار مارگوت ء ہم ، کہ بنداتی سالان آئی ء چارگ ء شُت ، گوں من ء گشت کہ آئی ء مزن
 پیڑگاہیں لوگے بہا زرتگ ۔ آئی ء تہا یک نُقصے مان ات کہ ہماشپاں کہ ماہ سرجم بوت چہ
 پسیل ء آپ دراتک ء ماہیگاں سہب ء و ابجاہ ء شلپ شلپ کت ۔ آہمک کس ء ، آروچاں
 دیست ، ہمے گپ گشت کہ مدام گوں وتی گد دوچی مشین ء دزگلائیش انت ، ء وتی دزگٹانی
 سبب ء چرے وئیل ء کساس فراموش بوتگ ۔

بازرند ء ، بے سستی ء زمانگے ء ، کہ من کے بازوتی جند ء زانگ ء جہد کنگ ء گواہیر

۽ ميٽگاڻا انسائيڪلوپيڊيا ۽ جان سلامتِي ۽ ڪتاب بهانگن ۽ اِتاڻا، اناگه مني سر بُت پرستاني هما
 ميٽگن ۽ ڪپت۔ هما لوگ ۽ دريگن ۽ ڪه آني ۽ ديم گون زرين ات، روچ ۽ گرم ۽ جليس ساعت ۽
 اسٽيل رم ۽ چشمه ۽ زرد ۽ رنگين اسپيتي مودا گون يڪ جنيني نيم موتي پوشاڪا گدو چڱي مشين ۽
 سرانشتنگ ات، آني ۽ سر ۽ زردين بلبل ۽ يڪ ڏٻي ات ڪه يڪ پيم ۽ چڱي چڱي ڪنگن ۽
 ات۔ وهدي من چه دريگن ۽ سياهين چوڪاڻا آني ۽ نيمگا چارات گدا باورنه بوت ڪه اءِ هما
 جنين انت، ڪه آني ۽ حيال مني دل ۽ ات، پرچا ڪه من وت ۽ اءِ گپ ۽ منگن ۽ ساڙي ڪت
 نه ڪت ڪه زندگي دل بد ي ليزانڪ ۽ اءِ وڙاهه روشم بيت۔ بله، ڪسمانڪ ۽ بيست ۽ سئو
 سال رند، اءِ هما ات؛ انجلا ويڪاريو۔

آگوں من ء مدام چو دُوریں نا کوزتکے ء پیش اتک، ء منی جُستانی پَسہ گوں
زانتکاری ء شیواری ء کنگ ء مسکرات ات۔ آئی ء زانت ء سنج، و شروئی ء گنگ ء پد باور
کنگ نہ بوت کہ آہا مردم ات۔ ہما گپ ء دُرستاں گیشتر من ء اجگہ کت، آئی ء ہما ڈ ء داب
ات کہ آوتی زندگی ء زانت ء پہم ء سر بوتگ ات۔ چندے منٹ ء رند، منی دل ء آچو پیر نہ ات
کہ اولی نگاہ ء اینچو پیر من ء سما بوت۔ کساس ہمنچو کسان ات کہ منی یادداشت ء تہا بوتگ ء ہما
مرد، کہ گوں آئی ء بیست سال ء عمر ء ابید مہر ء دوستی ء سُور کنگ ء لاچار بوت، بچ وڑا آئی ء منٹ
ء دَرور نہ ات۔ آئی ء مات ء، وتی مزن شانیں پیر زالی ء دَور ء، من ء مشکلیں بدر وے گشت۔
آئی ء گوتگیں و ہد ء بابت ء گپ نہ جت، ء آواقعد ء درگت ء گوں مات ء آئی ء گپ ء تزان،
ء یادداشت ء پٹ ء پول کنان لہتے بے رد ء بندیں گپاں، گذارہ کُت۔ آچہ اے گپ ء دیم ء
شنگ ات کہ انجلاویکار یوزندھاتی کُشگ بوتگ، بلے آئی ء وتی مات ء منصوبہ بندی وت بے
سوب کت ات۔ پرچا کہ آئی ء وتی بد نصیبی ء بچ وڑیں گپ راز ء اسرار نہ کت۔ ایشی ء بدل
ء، آئی ء ہر گپ نکتو نکتو ء، ہمک ہما مردم ء دیم ء جت کہ آئی ء گوشدارگ لوٹ ات۔ ابید چہ ہما
یکیں راز ء، زانگ نہ بوت کہ آئی ء تباہی ء اصل سبب چون، پرچا، ء کئے ات۔ پرچا کہ کس ء
ہم باور نہ کت آسانتیا گونصر بوتگ۔ آدوئیں دو جتائیں دنیایانی مردم ات ات۔ کس ء
ہواری ء نہ دیستگ ات۔ سُنٹ مکیں سانتیا گونصر ء آئی ء نیمگا بچ بردگوش نہ دات: ”تئی

تنک عقلیں ناکوز تک“ آئی، ہے کہ انجلاویکار یو، نام گپت گدا ہے وڑ گشت۔ چریشی، ابید، انچو کہ ماہما و ہد، گشت، آشاتلانی شکاری نیں شاپینے ات۔ آوتی، پت وڑا، و تسریں جنکاں زیر کنگ و کوشست و مدام ایوک و تہنا چکر ات، کہ آئی و جنگلاں دیست انت؛ بلے بیٹگ و گوں کسی و سیادی بوتگ و گپ و کس سہی نہ بوت، ابید گوں فلورامیگل و رسمی گند و ننداں، و ماریا الیہاندرینا سروانٹس و گوں ہما تو پانیں عشق و کہ آئی و داں چارہ ماہ و گنوک کتگ ات۔ گیشتر نامداریں روایت، بوت کنت کہ آئی و تہا مان گیشگ گیشتر ات، ہمیش ات کہ انجلاویکار یو، دگ و کیے و رکینگ و، کہ گواچنی آئی و دوست ات، سانٹیا گونصر و نام پمشکہ گچین کتگ ات کہ آئی و حیال ات کہ آئی و براتانی تہا اپنچو واک و زورمان نہ ات کہ آئی و حلاپ و گامگیج زرت بہ کن انت۔ من ہے راستی چہ آئی و زبان و گوشدارگ لوٹ ات۔ و ہدے من گوں وتی دلیلانی سلاہ و سجاں دومی رند و آئی و گوارشتاں، بلے آئی و من و پرورش دیگ و واستہ وتی چم مشکل و گد و دوچاں چست کت انت۔ ”بہہ و بگڑ مہ بو“ آئی و گوں من و گشت ”آہا ات“۔

چریشی و ابید ہر گپ، دانکرگاں وتی سور و شپ و گپ ہم، آئی و ابید حیال و پرواہ و بیان کت انت۔ آئی و ترانگ کت کہ گجام وڑا آئی و دزگہاراں آسوج داتگ ات کہ وتی مرد و نپاد و سرا ہمنچو شراب بہ دنت کہ آچہ سڈھ و سماء بہ روت۔ چد و گیشتر و ڈرشان بہ کنت، گواچنی ہمنچو و آئی و بیت۔ دانکہ آلوگ و قند یلاں بہ کشیت۔ جنیں چکے و تاثرودی کنگ و واستہ، چادر و سرا مکیور و کرم و گوں داغ پر بہ کنت دانکہ دومی روج و عاروسی پیز گاہ و مہلوک و پیشدارگ و ایر کنگ بہ بیت۔ آئی و سر و سوج کنوکاں دو گپ نزاننگ ات: بیاردوسان رومان و ہمنچو شراب بہ وار تیں، نشہ نہ بوت، و انجلاویکار یو و شرف داریں شاستگی، کہ آئی و

وتی مات ۽ جستگيں بندشانی تها چیر داگ ات۔ ”من آوڑانہ کت کہ آہاں گشتگ ات،“
 آئی ۽ گشت۔ ”پر چا کہ من ہمنچو حیال کت، من ۽ سما بوت کہ اے شتریں کارے نہ ات، باند
 انت کہ گوں ہچ کس ۽ کنگ مہ بیت، پدا گوں ہما بے سختیں مردم ۽ کہ گوں من سور کنگ ۽
 ات۔“ پمشکہ آئی ۽ واب جاہ ۽ روژنائیں بان ۽ آشکار بونگ ۽ گداں چہ آزاد کنگ ۽ مکن نہ
 کت، چہ ہما درستیں ترس ۽ بیماں چہ در کہ آہاں آئی ۽ زندگی تباہ کت۔ ”سک آسان ات، پر چا
 کہ من پہ مرگ ۽ ساڑی بوتگ اتاں۔“

راست ایش ات کہ آئی ۽ وتی بد نصیبی ۽ گپ ابید شرم ۽ حج کت انت، دانکہ آ
 دومی، اصل بد نصیبی ۽ راز ۽ چیر دات بہ کنت، کہ آئی ۽ تها چو وروک ۽ واران ات۔ کس ۽ آئی ۽
 سراشک ہم نہ بوت اگاں آئی ۽ من ۽ گشتگ ۽ فیصلہ مہ کتیں کہ بیاردوسان رومان، آئی ۽
 زندگی ۽ چہ ہما و ہد ۽ ہوار بوت کہ ہما لوگ ۽ یلہ دات ۽ شت۔ اے فیصلہ کنوکیں اُرشے ات۔
 ”وہدے من ۽ مات ۽ جت، من ۽ گیر اتک۔“ آئی ۽ من ۽ گشت۔ آجنگ ۽ آزار نہ دات،
 پر چا کہ آئی ۽ زانت آئی ۽ نام ۽ سبب ۽ جنگ بونگ ۽ انت۔ انجلا ویکار یو ۽ آئی ۽ بابت ۽ گوں
 اَجَلہی ۽ ہما و ہد ۽ حیال کنگ بند ات کت کہ ورگ جاہ ۽ صوفہ ۽ سرا کپتگ ۽ ہیسا کارگ ۽ ات۔
 ”من جنگ یادگہ سبب ۽ گریوگ ۽ نہ اتاں۔“ آئی ۽ آئی ۽ بابت ۽ جیڑان کت، وہدے آئی ۽
 مات آئی ۽ دیم ۽ درمان ۽ پٹی پر کنگ ۽ ات، ۽ چہ آئی ۽ ہم گیش کہ آئی ۽ دگ ۽ سرا جا ک
 ۽ سلوات اش کت ۽ آس ۽ روک بونگ ۽ حال دیگ ۽ گھنٹیاں تو ار کت، ۽ آئی ۽ مات، آئی ۽
 حال دیگ ۽ اتک کہ نوں و پت کنت پر چا کہ نہ وشیں وئیل پیش اتلگ۔

آئی ۽، آئی ۽ بابت ۽ داں دیراں، ابید وتی رد دیگ ۽، جیڑات، وہدے آئی ۽ وتی
 مات چمانی پیشدارگ ۽ ریو ہاچا ۽ اسپتال ۽ بُرت، آراہ ۽ ہوٹل دیل پوڑتو ۽ جل ات انت، کہ

آئی ء واہند آہانی پجَار وک ات، ء پیورا ویکار یوہ بارء اوشات ء آپ ء گلا سے لوٹ ات، آئی ء
 وتی نِشت پر کتگ ء آپ ورگ ء ات کہ انجلا ویکار یوہ وتی دیم ء ہما آدینکانی تھا آدیسٹ کہ
 آہانی عکس یکے دومی ء تھا ظاہرات انت۔ انجلا ویکار یوہ گوں آہی ء چک تڑینت، ء آچہ ہوٹل ء
 ڈن در آگ ء دیست۔ پدا آئی ء گوں دل ء پُرتنگیں ٹکڑاں وتی مات ء نیمگا چارات۔ پیورا
 ویکار یوہ آپ ہلاس کت انت، گوں آستیک ء لُٹ سپاکت ء چہ بارء نیمگا، گوں وتی نوکیں
 چشمہ ء آئی ء نیمگا چارات ء چکند ات۔ انجلا ویکار یوہ، وتی ودی بونگ ء رندا ولی برء، گوں
 اے چکند ء وتی مات انچو دیست کہ اصل ء ہے وڑا ات۔ وتی عیبانی بز اہداری ء بندگیں
 یک بڑگیں جنینے۔ ”لعت انت“ آئی ء گوں وت ء گشت۔ آنچو پریشان ات کہ لوگ ء واتر
 بونگ ء سفر گوں بڑزیں توار ء سوت جنان گوازینت ء، پدا وت ء تحت ء سرداں سے روچ ء
 گز یوگ ء واستہ چکل دات۔

آپدازندگ بوت۔ ”من پہ آئی ء گنوک بوتگ اتاں“ آئی ء من ء گشت۔ ”پورا
 دیوانگ“ آئی ء چارگ ء واستہ بس آئی ء چم بندکنگی ات انت۔ آئی ء دل ء آزر ء ساہ کٹگ ء
 ات۔ گندلانی تھا، آئی ء بدن ء برانز ء داں شپ ء نیم ء آ آگہہ کت۔ داں پتگ ء ہلاس
 بونگ ء، ابیدیک دمانے آرام کنگ ء، آئی ء اولی نمدی نیشہ کت۔ اے یک رسمی کا گدے
 ات، کہ ماں آئی ء تھا آئی ء گشت کہ آئی ء آہوٹل ء ڈن ء در آگ ء دیستگ، ء ایش کہ آوش
 بوتگ ات، اگاں آئی ء ہم آہہ دیستیں۔ آئی ء پٹہ ء بے سوبیں ودار کت۔ دو ماہاں رند، ودار ء
 دم بُرت، آئی ء اولی وڑا یک دگہ نمدی یے ہے مان گیش اتگیں در شاندا ب ء دیم ء دات، کہ
 آئی ء یلیں مول ء مراد آئی ء تھا شائستگی ء کمی ء بابت ء سر ء سوج کنگ ات۔ شش ماہاں رند
 آئی ء ابید پٹہ دیگ ء شش نمدی نیشہ کنگ ات، بلے آئی ء گوں ہے گپ ء وت ء تسلّا

دات کہ آئی ۽ نمدی الما آئی ۽ سر بونگ ۽ بنت۔

اولی رند ۽ وتی نصیب ۽ بانک بوتگیں انجلا ویکاریو ۽ ہے و ہد ۽ زانت کہ مہر ۽ کینگ
 یک وڑیں جزبگ انت۔ ہمنچو گیشتر نمدی آئی ۽ دیم دات، ہمنچو آئی ۽ بے قراری گیش
 بوت، بے آئی ۽ دل ۽ وتی مات ۽ حلاپ ۽ وشی ہواریں کینگی ۽ آس ۽ جلسک گیش بوہان
 ات۔ ”گوں آئی ۽ گندگ ۽ منی دل بد بوت،“ آئی ۽ من ۽ گشت ”بے من مات ۽ چارگ ۽
 گوں آئی ۽ ترانگ ۽ کپتگ اتاں۔“ آئی ۽ زندگی یک رد کتگیں لوگی بے بستار ۽ گوزان ات،
 چونکہ یک پیرزالیں کارداری ۽ خچک ۽ سادہیں زندگی بیت؛ آمشین ۽ سراگوں دزگہاراں دوچ
 گری ۽ دزگٹ ات، چون پیسری وڑا کہ آئی ۽ گد ۽ گلدستہ ۽ کاگد ۽ مرگ جوڑکت، بے و ہدے
 آئی ۽ مات و پسگ ۽ شت، گدا آداں سہب ۽ وتی بان ۽ بند بوت، ہماندیانی نبشتہ کنگ ۽ کہ
 آہاں ہچ بانداں نیست ات۔ آئی ۽ ہوش ۽ زانگ ۽ پدا کارکت۔ وتی ذاتی ارادہ ۽ واہند،
 ۽ بس پہ آئی ۽ یک رندے پدا جنین چکے بوت، ۽ آئی ۽ وت ۽ ابید، دگری ۽ حاکی من ات، ۽
 ناں دگری ۽ غلامی، ابید چہ وتی گنوکی ۽ منگ ۽، کہ آئی ۽ قبول کت۔

آئی ۽ ہمک پدنگ نمدی نبشتہ کنگ، داں نیم زندگی ۽ برجاہ داشت۔ ”برے برے و
 من زانت کہ چے نبشتہ کنگ بہ بیت“ گشتے چہ بازیں کندگ ۽ مرٹ ۽ آئی ۽ گوں من
 گشت۔ بندات ۽ آیک دشتارے ۽ نمدی ات انت، پدا یک چیریں عاشقیں جنکے ۽ کسانکیں
 پیغام، شوخیں جنکی ۽ شبوداریں کارڈ، بنیپاری کاگد، ۽ عشقی دستاویز جوڑ بوت انت، ۽ گد سرا
 یلہ داتگیں لوگے ۽ تہلیں نمدی بوت انت، کہ آہانی تھا، آئی ۽ لوٹا نینگ ۽ واستہ، آئی ۽ وت ۽ بیم
 ناکیں نادراہیانی آماچ کت۔ یک شپے، گوں دلوشی ۽، آئی ۽ نبشتگیں نمدی ۽ سرا مس ریتک
 انت ۽ آئی ۽ درگ ۽ چگل دیگ ۽ بدل ۽، بس کسانیں نوٹے نبشتہ کت: ”مہر ۽ ثبوت ۽ من

وتی ارساں پہ تو دیم دیگیاں۔“ باز وہدے چہ وتی گریوگ ء بیزار یگ بوت ء آئی ء وتی گنوکئی
 کلاگ زرت۔ شش رند ء ڈا کخانہ ء نگرانیں جنین بدل بوت انت، ء ششیں رنداں آہاں وتی
 دزگہار کنگ ء آہانی کمک زورگ ء سوب مند بوت۔ بس یک گپے ء حیاں آئی ء نیا تک،
 آئی ء نمدی نبشتہ کنگ بند نہ کت۔ چریشی ء پدہم، آئی ء گنوکئی ء آمد ء سراچ اثرودی نہ بوت۔
 انچوسما بوت گشتے اے نمدی کس ء نبشتہ کنگ نہ بوتگ انت۔

دہمی سال ء، یک تو پانیں سہبے ء، آمہلہ پاد ا تک، گوں ہے جزم ء باور ء کہ آ
 نپادانی تہا بڑ ہنگ انت۔ پدا آئی ء یک بے قرار یں نمدی یے نبشتہ کت، بیست تا کدیم
 دراجیں، آئی ء تہا ہما تہلیں راستی کہ آئی ء چہ ہما بے سختیں شپ ء دل ء داشت انت ء ترات،
 گوں بے حجابی ء بیان کت انت۔ ہما ابدمانیں نشاناں، کہ آئی ء آئی ء بدن ء سرایلہ داتگ
 ات انت، آئی ء زبان ء واد، آئی ء افریقی اعضا ء سوچوکیں یاد ء نبشتہ کت۔ جمعہ ء آئی ء نمدی
 ڈا کخانہ ء نگران ء دست ء دات کہ نیمروج ء گد ء دوچگ ء نمدی زورگ ء آئی ء گورا تک، ء
 آئی ء ستک ء باور ات کہ اے گڈی دوا ء آئی ء عذاب ء آزار آسمر ء رس انت، بلے ہیچ پیسہ
 نیا تک، چریشی ء رند آئی ء ہوش نہ کنت آئی ء چے نبشتہ کت، ء نئے کہ آ گوا چنی کسے ء نبشتہ
 کنگ ء ات، بلے آئی ء ہسپدہ پڑیں سال ء نمدی نبشتہ کنگ برجاہ داشت۔

اگست ء یک نیم روچے، وہدے آگوں وتی دزگہاراں گد ء دوچگ ء دزگٹ
 ات، دروازگ ء سراپاد بڑ مشے ء تو ار آئی ء گوشاں کپت۔ چوزانگ ء، کہ اودا کئے انت، آئی ء
 چمانی چست کنگ ء چارگ ء حاجت نہ ات۔ ”آز نڈ بوتگ، آئی ء مودر چگ ء ات انت،
 ء چیزاں نڈ یک ء چارگ ء واستہ آئی ء چشمہ درکار ات،“ آئی ء گوں من گشت۔ ”بلے اے
 ہما ات“ آٹرس ء گارات۔ پرچا کہ آسر پد ات کہ آئی ء دل ء آہم ہمنچو بدل بوتگ، انچو کہ

آئی ء جنده چھاں آبدل بوتگ ات ء آئی ء حیاں ء آئی ء دل ء پہ آئی ء اینجو مہر پشت نہ کپتگ، کہ
 آسگ ات بہ کنت۔ آئی ء پشک ہیداں میچل ات ء ہما بیلٹ بستگ ات ء نگرہ چین ء بے
 بخیاہیں خورجین گون ات۔ اے دگہ آجگہیں دوچ گراں بے سما، بیار دوسان رومان ء دیما
 گام ء جت ء وتی خورجین دوچگی مشین ء سرا ایر کت۔

”اے منا“ آئی ء گشت۔

آئی ء ننگ ء واستہ گدانی سوت کیسے آورتگ، ء دومی، چٹ اولی ء وڑا، دوہزار
 ندیاں پڑیں کہ آئی ء نبشتہ کنگ بوتگ ات انت، آروچانی رد ء بند ء گوں ر بڑی ء بستگ
 ات انت، ء آچہر پیچ کنگ نہ بوتگ ات انت۔

سالانی سال مادگہ ونیلے ء بابت ء گپ ہم کت نہ کت۔ منے شپ ء روچاں، کہ
 یک رنگیں ہیل ء عادتانی غلام ات انت، انا گہ یک ہواریں دردی ء آسیاب ء پرتزگ
 بندات کت۔ روچ درائی ء مارا انچو دیست کہ ما بازیں انا گہی واقعہانی زمزیل ء، یک نہ
 بونگی کاری ء بوتگیں دروشم ء، رد ء بند دیگ ء جہد ء اتیں؛ اے پد رات کہ ما اے وڑ، ہے
 اسراں پولگ ء ہاترا کنگ ء نہ اتیں، ہے ہاترا کنگ ء اتیں کہ اچ ما کس ہم، ابید اے
 مقام ء فرض ء راستیں زانت ء، کہ آئی ء پٹ ء پول بحت ء نصیب ء نیمگامے دست ء دیگ
 بوتگ ات، وتی زندگی برجاہ داشت نہ کنگ ات۔

لہتے مردم ء پچہر زانت نہ کت۔ کرسٹو بیدویا، کہ یک نامداریں سرجنے جوڑ بوت،
 پچہر وتی سر پد کنگ ء سوب مند نہ بوت کہ آپرچا واہگ ء ریدگیں دام ء تہا کپت کہ داں
 بشپ ء آیک ء دوکلاک ء وتی پیرک ء لوگ ء بہ جلیت، ایشی ء بدل ء کہ وتی لوگ ء بہ روت
 کہ لوگ ء مردم چہ سہب ء آئی ء حال دیگ ء واستہ پہ آئی ء ودار یک ات انت۔ بلے چہ آہاں

جرم ۽ دوازده روج ۽ رند، پٽ ۽ ڀولي مجسٽريٽ، اے ميٽنگ ۽ چو آزگيں ٿي ۽ وٽرا
 ات، اتڪ۔ ٿاؤن ٻال ۽ داراني کلنڊيں کارگس ۽، ترنديں گرم ۽ شڪر کانڊيل ۽ شراب ۽ گولن کافي
 وران، مڇي ۽ گر ۽ دار ۽ واسٽه، که ابيد لوٽگ ۽ کسمانڪ ۽ وٽي کرد ۽ نشاني ديگ ۽، رُمب ات،
 آني ۽ مکڪ ۽ واسٽه فوجي دسته لوٽائينٽ۔ آني ۽ نوڪ نوڪ ۽ وانگ ٻلاس کنگ ات ۽ انگته
 قانون ۽ دربرجاه ۽ سياهين لنن ۽ سُوٽ ۽ سُهر ۽ مُندر يڪ دست ۽ ات، که آني ۽ سر ۽ سندن ۽ نشان
 پرات۔ آچو گل ۽ شاد درابوت، چو که کسے اولي رند ۽ پت جوٽ بونگ ۽ گل ۽ وٽي ۽ شادمان به
 بيت، بلے من بچبر آني ۽ نام زانت نہ کت۔ هرچي که ما آني ۽ کردار ۽ بابت ۽ زانت، چه مسل ۽
 زانت ۽ سرپدي زرت، که آني ۽ شوہاز ۽ بيست سال ۽ رندر يوہاچاء ايوان انصاف ۽ لهتے مردم ۽
 مني مکڪ کت۔ مسل ۽ چچ وٽر درجہ بندي کنگ نہ بوتگ ات، ۽ يڪ سد ۽ گيش کيس ہما
 نوآبادياتي ماڙي ۽ ڏرتنگيں زمين ۽ سرامبار ات انت، کہ سرفرانسس ڏريڪ ۽ باترادو
 روج ۽ کارمرزنگ بوتگ ات۔ زميني منزل سرجم ۽ آپ ۽ چڪار بوت ۽ سرتاک نہ بستگيں
 مسلاں ويرانيں کارگس ۽ آپ ۽ تها اوٽناگ کت۔ من وت باز رند ۽ وٽي بيگواہين سندناني
 شوہاز ۽ کونڊے کونڊے آپ ۽ مان دات، ۽ بس قدرتي، پنج سال ۽ پٽ ۽ پول ۽ رند، من پنج سد ۽
 گيش تاکد يمانی مسل ۽ سے سد ۽ بيست ۽ دوتا کد يمانی درگيجگ ۽ سوب مند بوتان۔

جج ۽ نام پنج جاہ ۽ نبشته کنگ نہ بوتگ ات بلے چوپڊ رات کہ آ، لبرزانڪ ۽ گنوڪي ۽ حد ۽
 وانوڪے ات، ۽ آني ۽ اسپانوي ۽ چيزے لاطيني لبرزانڪ ۽ شہڪار وٽنگ ات، ۽ نطشے ۽ نام ۽ جواني ۽
 زانتڪارات، کہ آروچاني مجسٽريٽاني تهارواج گپتنگيں نڪارات، حاشيهاني گالرد، مس ۽
 رنگ ۽ بدل ۽، خون ۽ نبشته بوتگيں درابوت انت۔ آے چاچ مچاچ ۽ زده اناگه ۽ اتلگ ات،
 ۽ منچو اڄڪه ۽ حيران ات کہ باز رند ۽ آني ۽ حيال زميلي شلاں دزگان دزگون بوت انت، کہ آني ۽

پیشہء تزندیں لوٹ ء اصولانی حلاپ ات۔ درستاں گیشتر، آئی ء ہچبر حیال نہ کتگ ات کہ چو
جاتر بوت کنت کہ زندگی ہمنچو انا گہی گپانی دیمپان بہ بیت کہ لبرزانک ء تہا ہم بندش جنگ
بوتگ، ء چوساپ ء تچکیں وڑی ء پیش گشتگیں مرگی ء گوں آزادی ء آسر ء انجام ء سر بہ کنت۔

چریشی ء ابید، وتی بے کچ ء کسا سیں پٹ ء پول ء آسر ء، ہما گپ ء درستاں گیش آ
اجکہ ء حیران کت، آیش ات کہ چچ نشانی، اینچک کہ یک کسان ء چہ کسان تریں اشارہ ہے
نیست ات کہ سانتیا گونصر ء ردی ء خطا ء آماج قرار بہ دنت۔ انجلا ویکاریو ء دزگہاراں، کہ
رپک ء ردی ء آئی ء سوجکار ات انت، داں ندتے ہے گشت کہ آسور ء پیسر آئی ء راز ء
شریدار بوتگ ات انت، بلے آئی ء گوں آہاں کسئی نام نہ گپتگ ات۔ مسل ء آہانی بیان
ات: ”آئی ء معجزہ بوتگ ء گپ کتگ ات، بلے ولی ء نام نہ گپتگ ات۔“ بلے انجلا ویکاریو
وتی گپ ء سراوشتاں۔ وہدے پٹ ء پولی مجسٹریٹ ء وتی انداز ء جست کت کہ آچوں
زانت کہ سانتیا گونصر کئے بوتگ، گڈ آئی ء ابید جزبگی ء پسہ دات :

”آگوں من گناہگار بوتگ ات“

مسل ء آئی ء بیان بس ہمیش ات۔ ابید چون ء کجا ء تک ء چچن ء۔ کیس ء گوش
دارگ ء نیام ء کہ بس سے روج ء برجاہ بوت۔ سرکاری وکیل ء درستیں جہد ء کوششت بھتام ء
نزوری ء ہمگر نچ ات۔ پٹ ء پولی مجسٹریٹ ء پریشانی، سانتیا گونصر ء حلاپ ء ثبوت نہ
بوتگ ء سبب ء، ہمنچو گیش ات کہ بازجاہاں اے حیریں کار دل پزوشی ء سبب ء تباہ سما بوت۔
تا کہ ایم 416 ء، وتی نبشتہ ء دواساز ء سہرہیں مس ء گوں یک حاشیہ ء سرانہشتہ کت: ”من ء
دروگے دست ء بدے، من دنیا ء سر ء چیر کناں“ دل پزوشی ء پدر کنگ ء، آئی ء یک شوخیں
خانہے ء تہا، گوں ہے حون رنکیں مس ء، تیر ء ٹنگ کتگیں دلے جوڑ کت۔ آئی ء حیال ء، سانتیا

گونصر، نزیک ترین دوستانی وڑا، زندگی گڈی یک ۽ دوئیں ساعتیں، آبرگ ۽ وڑ ۽ پیم، آئی ۽ بے گناہی ۽ واسستہ سک بازات انت۔

وتی بیرانی ۽ سہب ۽، گواچنی، سانتیا گونصر ۽ گوراشک کنگ ۽ واسستہ یک دمانے ہم نیست ات۔ اے گپ ۽ جوانی ۽ زانگ ۽ باوجود کہ آئی ۽ سراجنگ بوتگیں بہتہم آئی ۽ آئی ۽ چے قیمت گرگ بوت کنت۔ آچہ دنیا ۽ ظاہری تب ۽ میل ۽ سر پدات ۽ آئی ۽ الما زانتگ ات کہ جاڑیں ویکار یو ۽ سادہیں تبانی تہا گیشیں بنامی ۽ سگ ۽ بود ۽ برکت مان نیست۔ کس ۽ ہم بیاردوسان رومان جوانی ۽ پچاہ نیو ۽ رت، بلے سانتیا گونصر چہ آئی ۽ انچو الما آشنا ات کہ زانت بہ کنت کہ وتی دنیا داری ۽ تب ۽ جھلانکی ۽، آہم وتی ازلی کست ۽ کینگانی انچو غلام انت، انچو کہ اے دگہ غلام انت۔ پمشکہ آئی ۽ فکر مند نہ بوتگ یک حسابے ۽ وت کشی ات۔ چریشی ۽ ابید، گڈی ساعتیں، وہدے آحال ۽ گپت جاڑیں ویکار یو آئی ۽ کُشگ ۽ سر کپتگ انت، آئی ۽ پد کرد (رد عمل) ۽ تہا لہر زگی مان نہ ات، انچو کہ بازند ۽ گشگ بوتگ ات، آئی ۽ پد کرد بے گناہانی پریشانی ۽ وڑا ات۔

منی جند ۽ خیال انت کہ آبید وتی مرگ ۽ سر پد بوتگ ۽ مُرت۔ گوں منی گہار مرگوت ۽ زُبان کنگ ۽ رند، کہ آمئے لوگ ۽ ارز بندگ ۽ کیت، کرسٹو بیدویا ۽ آئی ۽ دست ۽ گپت ۽ گودی ۽ نیمگا بُرت، دوئیں انچو بے فکر در ابوت انت کہ مہلوک ۽ دل ۽ ر دیں تاثرودی بوت۔ ”آدوئیں انچو لجمی ۽ گوں روگ ۽ ات انت،“ میمے لوڑا ۽ من ۽ گشت، ”من حداء منت گپت، پرچا کہ من ہے سر پد بوتال جیڑہ کیش ۽ گیوار بوتگ۔“ بے شک ہر کس ۽ سانتیا گونصر دوست نہ بوت۔ پولوکاریو، لین ۽ کارخانہ ۽ واہند، ۽ خیال ات کہ آئی ۽ چوپہ تاہیر ۽ لجم بوتگ آئی ۽ بے گناہی ۽ بدل ۽ آئی ۽ مزن مردی ۽ پد ر کنگ ۽ ات۔ ”آئی ۽ خیال ہمیش ات کہ زر ۽ مالانی

سبب ء کس آئی ء دَر جت نہ کنت، “ آئی ء من ء گشت۔ فاؤستا لوپیز، آئی ء لوگی ء، آئی ء گپ گپت گوں : ”چوٹرکانی وڑا“ اندالیسیو پاروو، کلوتیلدے آرمنتا ء دُکان ء کش ء انچو گوزگ ء ات کہ جاڑیں ویکاریواں گوں آئی ء گشت، انچو کہ بشپ روت، آسانتیا گونصر ء کش انت۔ چو اے دگہ مردمانی وڑا آہم انچوسر پد بوت کہ آروچ ء واب گندگ ء انت، بلے کلوتیلدے آرمنتا ء گوں آئی ء سانتیا گونصر ء گورار وگ ء آئی ء ڈاہ دیگ ء دَر بندی کت۔

”وت ء جخال مکن،“ پیدرو ویکاریو ء آئی ء گشت، ”توہے بز ان کہ آمرتگ۔“

اے سک باز پدیں چیلنجے ات: آاندالیسیو پاروو ء سانتیا گونصر ء نیام ء سیادی ء سر پد ات، ء آہاں الما جیڑات کہ آجر م ء دارگ ء آہاں کم شرنی ء رکینگ ء واستہ جوان ترین مردم انت، بلے اندالیسیو ء سانتیا گونصر گوں کرسٹیو بیویا ء ہما ٹولی ء ہمراہی ء دیست کہ کندان ء مسکرا کنان چہ گودی ء پیدا ک ات، ء آئی ء ڈاہ دیگ ء دل پڑکت نہ کت۔ ”من چہ ہست ء پستان کپتنگ اتاں“ آئی ء گوں من گشت۔ آئی ء دوینینی بند ٹپ ات ء وتی راہ ء روگ ء یلہ دات انت۔ آہاں کساس سماہم نہ ات، پرچا کہ آانگتہ سور ء حمرچ ء درچ جنگ ء دلگوش ات انت۔ نوں مردم یک یک بوت ء آدوینینی وڑا چوک ء نیمگا روگ ء ات انت، اے یک بزیں مچی ات، بلے ایسکا لستیکا سنیر وس ء حیال ات کہ آئی ء دیست کہ کرسٹیو بیویا ء سانتیا گونصر مچی ء نیام ء یک ہو رکیں لکیری ء تہاوتی وڑا روگ ء ات انت۔ اصل ء مردماں گمان ات کہ سانتیا گونصر مرنگ ء روگ ء انت، ء آہانی تہا ہاٹیک مان نہ ات کہ آئی ء نر یک ء بہ بنت۔ کرسٹیو بیویا ء ہم ماں مچی ء اجب وڑیں چست ء ایریاد ات انت۔ ”آمنے نیمگا انچو چارگ ء ات انت گشتے ماوتی دیم رنگ جنگ ات انت۔“ آئی ء من ء گشت۔ سارا نور یگا ہم ہے وہد ء وتی چمپلانی دُکان ء پچ کنگ ء ات، ء وہدے آچہ اودا گوست انت، گڈ سانتیا

گونصر ۽ بيم جتيس ڏروشم ڏيست، تُرس آماچ بوت، بله آهاں آئي ۽ دل چت ۽ لاپ ۽ دات۔

”توسر پد بوت کئنه، سارا،“ آهاں ابيد اوشنگ ۽ گون آئي ۽ گشت، ”سرجميس

شپ ۽ انچوڏاه ۽ شور کنگ ۽ رند مني ڏروشم هم ۽ ڏر بيت۔“

سيليسٽي دانگوند وتي لوگ ۽ ديم ۽ گون شپ ۽ پوشاڪا نشنگ ات ۽ هم مردماں

ڪلاگ زورگ ۽ ات ڪه بشپ ۽ وش اتڪ ۽ شنگ ات انت۔ آئي ۽ سانٽيا گونصر ڪافي ورگ ۽

سلاہ جت۔ ”من ۽ حيال کنگ ۽ ڪه وهد درڪار ات،“ آئي ۽ گون من ۽ گشت، بله سانٽيا

گونصر ۽ پئسه دات ڪه آگون مني گهار ۽ ناشته کنگ ۽ گداں بدل کنگ ۽ واسته اشتياپي انت۔“

من لپرزگ بوتان۔“ سيليسٽي دانگوند ۽ من ۽ گشت، ”پرچا ڪه من ۽ انا گه حيال اتڪ، اگاں

آئي ۽ انچوستڪ انت ڪه آچي کنگ ۽ دلما نگ انت، گڏانه بوتگيس گپي ڪه جاڙيس ويڪاريو

آئي ۽ گشت به ڪن انت۔“ جميل شعبيوم يڪيس مردم ات ڪه آئي ۽ هما ڪت ڪه کنگ لوٽ ات۔

انچو ڪه آئي ۽ حال رس ات، وتي پرچون ۽ ڏڪان ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ اوشنات ڪه سانٽيا گونصر

گوزيت گڏا آئي ۽ ڏاه دات به ڪنت۔ آچي هما گڏي عربان ات ڪه گون ابراهيم نصر ۽ اتلگ

ات انت، ۽ داں آئي ۽ گڏي ساہ ۽ گون آئي ۽ پٽيائي اش ڪت، ۽ انگته كهول ۽ ڪو هنين سر ۽ سوج

ڪنوڪ ات۔ چي آئي ۽ گيش ڪس ۽ گون سانٽيا گونصر ۽ گپ کنگ ۽ واک ۽ اختيار نيست ات،

بله ايشي ۽ ابيد، آئي ۽ حيال ڪت اگاں اے بے بنين دروگي به بيت گڏا سانٽيا گونصروت سمر

پریشان بيت۔ پمشڪه آئي ۽ وتي دل ۽ فيصله ڪت ڪه شر هميش انت ڪه يڪ برے گون ڪرستو

بيديويا ۽ شور ۽ سلاہ کنگ به بيت، بوت ڪنت آسهي به بيت۔ وهدے آنڙ يڪ ۽ گوست انت،

گڏا آئي ۽ ڪرستو بيدويا گوانڪ جت۔ ڪرستو بيدويا ۽ سانٽيا گونصر ۽ ٻڏ ٽپ ات، ڪه آچوڪ ۽

نزيڪ ۽ رستگ ات، ۽ جميل شعبيوم ۽ پئسه دات۔ ”شعبه ۽ دوچار ڪپين“ آئي ۽ گشت۔

سانتیا گونصرہ آئی ۽ پٽہ نہ دات، بلے عربی ۽ گوں جمیل شعیوم ۽ چیزے گشت، کہ آئی ۽، چه کندگ ۽ دوتل بوت، عربی ۽ پٽہ دات۔ ”مامدام دومعنائیں جبر کتنگ ات“ جمیل شعیوم ۽ من ۽ گشت۔ ابید جلگ ۽، سانتیا گونصرہ ۽ دوئیں دست ۽ سمرینگ ۽ رخصت کت انت، ۽ چوک ۽ نیمگاشت۔ اے گڈی رندآت کہ آہاں آدیست۔

کرستو بیویا ۽ سانتیا گونصرہ ۽ گرگ ۽ واستہ تچگ ۽ پیسر کے جمیل شعیوم ۽ گپ ۽ گوشدارگ ۽ دیر بوت۔ آئی ۽ آدمک ۽ روگ ۽ دیست، بلے آئی ۽ آہا ٹولیانیا تہانہ دیست کہ چوک ۽ سر بوتگ ۽ پدیک یک بوتگ ۽ ات انت۔ آئی ۽ چه ہر کس ۽ جسست کت، بس کیلیں پٽہ رست :

”من آئی تئی ہمراہی ۽ دیستگ“

چو ونہ بوتگیں گپے ات کہ اینچو کم و ہد ۽ آلوگ ۽ سر بوتگ، بلے پدا آئی ۽ بابت ۽ جسست ۽ پرس کنگ ۽ لوگ ۽ تہا پترت، پر چا کہ آئی ۽ دیست ڈئی دروازگ کڑی نہ انت، ۽ نیم پیچ انت۔ آئی ۽ زمین ۽ سرا کپتگیں کا گد نہ چارات ۽ تہا شت۔ آتہاریں بان ۽ بے تزک ۽ توار، بے بز مش ۽ گوست، پر چا کہ مہمانانی آگ ۽ واستہ جوانیں و ہدے نہ ات، بلے لوگ ۽ پٽی نیمگا کچک جاہ سرات انت ۽ آئی ۽ دیم ۽ مان ترات انت۔ آئی ۽ کچک، سانتیا گونصرہ ۽ داتگیں سوج ۽ پدا گوں چابیانی توار ۽ حاموش کت انت، ۽ آسره بوت ۽ چل جاہ ۽ شت۔ برانڈو ۽ گوں وینا فلور ۽ دچار کپت۔ کہ آئی ۽ آپ ۽ بالدی یے گون ات ۽ لوگ ۽ دل ۽ سپا کنگ ۽ ات۔ آئی ۽ پگائی ۽ گشت کہ سانتیا گونصرہ ۽ تر نہ بوتگ۔ وکتور یا گز مان ۽ کرگشکانی دیز چل ۽ سمر ایر کتنگ ات کہ آچل جاہ ۽ پترت۔ آدماں ۽ سر پد بوت۔ ”آئی ۽ دل آئی ۽ زبان ۽ سرات“، آئی ۽ من ۽ گشت۔ کرستو بیویا ۽ چه آئی ۽ جسست کت کہ سانتیا گونصرہ لوگ ۽

اتلگ، ءِ آئی ءِ گوں و سا چیں ٹھلی ءِ پَسہ دات کہ آو پَسگ ءِ واتر نہ بوتگ۔

”بچار، گپ سگ سنگین انت،“ کرسٹو بیدویا ءِ گوں آئی ءِ گشت۔ ”آپہ کُشگ ءِ،

آئی ءِ شوہاز کنگ ءِ انت۔“

وکتور یا گزمان وتی ٹھلاں بے حال بوت۔

”آبرؤ گیں بچک کس ءِ نہ کُش انت“ آئی ءِ گشت۔

”چہ شمبے ءِ روچ ءِ آیک گیگ ءِ شراب نوشگ ءِ انت،“ کرسٹو بیدویا ءِ گشت۔

”گڈ اپمشکہ،“ آئی ءِ گشت ”دنیا ءِ چچ شرابی وتی رپہ ٹگانی سراسمئل نہ کنت۔“

کرسٹو بیدویا پدابان ءِ تہاشٹ کہ اودا وینا فلور ءِ نوکی دریگ پیچ کتگ ات انت،

”ہور بوتگ ءِ نہ ات،“ کرسٹو بیدویا ءِ من ءِ گشت۔ ”اے و ہد ءِ ساعت ہپت بوتگی ات،

ءِ روچ ءِ نگر ہیں برانز دریگ ءِ ایر رچگ ءِ ات انت۔“ آئی ءِ چہ وینا فلور ءِ جُست کُت کہ آ

پگائی ءِ گشت کنت کہ سانٹیا گونصر چہ اے بان ءِ دروازگ ءِ لوگ ءِ تہا نیا تلگ۔ اے رند ءِ

آئی ءِ پگائی ءِ گشت نہ کت۔ آئی ءِ پلاسید الینیر و ءِ بابت ءِ جُست کت، ءِ آئی ءِ پَسہ دات کہ

دمانے پیسر آئی ءِ، آئی ءِ کافی ٹیبیل ءِ سراسیر کتگ، بلے واب ءِ پاد نہ کتگ۔ مدام ہپے وڑا

بوت۔ آساعت ہپت ءِ پاد اتک، کافی نوش ات، روچ ءِ درگ ءِ واستہ سر ءِ سوج کنگ ءِ

جہل ءِ ایر اتک۔ کرسٹو بیدویا ءِ گھڑی چارات۔ شش ءِ پنجاہ ءِ پیچ بوتگ ات۔ آلوگ ءِ دومی

منزل ءِ پگا کنگ ءِ شٹ کہ سانٹیا گونصر لوگ ءِ اتلگ اگاں ناں۔

وابجاہ چہ تہا بند ات، پر چا کہ سانٹیا گونصر چہ مات ءِ وابجاہ ءِ نیگا ڈن ءِ شنگ ات۔

کرسٹو بیدویا نئے تہنا اے لوگ ءِ کُٹ کُٹ ءِ بابت ءِ سر پد ات، گوں اے کہول ءِ ہم انجو ہورتور

ات کہ آئی ءِ پلاسید الینیر و ءِ وابجاہ ءِ دروازگ پیچ کت، ءِ گوں آئی ءِ ہم مگر نیچیں بان ءِ تہا

شت۔ چہ روشن دان ء مجھیں روژنائی یے بان ء سرکشگ ء ات، ء ڈولداریں جنین، وتی چیکو ء
کش و پتگ ء وتی بانوری دست انارک ء سرایر کتگ ات، نہ گشتے گواچنی مردے ات۔ ”آ
چوشر رنگیں اروا ہے ء وڑا ات۔“ پہ یک دمانے آئی ء چم آئی ء سکت بوت انت۔ چہ آئی ء
شر رنگی ء ملمہ بوت۔ پداگوں بے توری ء پسیل ء گوزان سانتیا گونصر ء بان ء شت۔ نپاد
انگتہ پتچ ات۔ شری ء سرا استری کتگیں بورتاچی ء گد کرسی ء سرا ایر ات انت، ء گدانی سرا
آئی ء کلاہ ء زمین ء سرا آئی ء بوٹ ایر ات انت۔ ٹیبیل ء سرا سانتیا گونصر ء دست ء گھڑی ء
ساعت شش ء پنجاہ ء چار بوتگ ات۔ ”انا گہہ من ء حیال اتک کہ بوت کنت آپدا اتلگ
کہ سلا ہے گوں وت بہ زوریت،“ کرسٹو بیدویا ء من ء گشت، بلے آئی ء دیست کہ میگنم
نانت ٹیبیل ء دراز ء ایر انت۔ ”من ہچبر وتاس دست ہم نہ جنگ ات،“ کرسٹو بیدویا ء من ء
گشت۔ ”بلے من فیصلہ کت کہ وتاس ء زوراں ء سانتیا گونصر ء دیاں،“ آئی ء آوتی پشک ء چیر
ء بیلٹ ء مان جت، ء جرم ء بوتگ ء رند آئی ء سما کپت کہ آئی ء تیر مان نہ ات۔ ہماو ہد ء کہ آ
دروازگ ء بند کنگ ء ات۔ پلا سیدالینیر ء کافی ء پیالہ دست ء ات ء ظاہر بوت۔

”یا اللہ!“ آئی ء چیہا لے جت۔ ”تو و منی دل سست“

کرسٹو بیدویا ہم لہر زگ بوت۔ آئی ء روژنائی ء دیست، پلا سیدالینیر ء ہنگرہ رنگیں
مرغانی ڈرینگ گاؤن گوراء ء مودشنگ ء شانگ ات انت۔ ملک ناز چہ نازاں کپتگ ات۔
آئی ء گوں لہر زگی ء سر بتگی ء گشت کہ آسانتیا گونصر ء شوہا زء انت۔
”آبشپ ء وش اتک ء شتگ،“ پلا سیدالینیر ء گشت۔
”آئی شتگ اگاں دیر انت؟“ آئی ء گشت۔

”آئی، منی حیال ء،“ آئی ء گشت۔ ”آدرستاں گنتریں مات ء چک انت۔“

آچہ اودانہ شُت، پرچا کہ داں آودہء آئی ء اندازہ جت کہ کرسٹو بیدو ویا ء گوں بھیسہ ء
سُر پُر ء نہ انت۔

”منی حیال انت کہ حُدا ء من ء نون پہل کُتگ،“ پلا سید الینیر ء ء من ء گُشت،
”بلے آآنچو مانگیش اتگ ات کہ انا گہ من ء سما بوت کہ گُشنے آلوگ ء چیزانی پُلگ ء اتلگ،“
آئی ء کرسٹو بیدو ویا جُست کت کہ آپرچا چو، اُگُر اتگ۔ کرسٹو بیدو ویا سہی ء سر پد ات کہ آ
شک ء تہا ات، بلے آئی ء تہا راست گُشگ ء واک ء ہاٹیک مان نہ ات۔
”بس من یک منٹے ہم وپت نہ کت،“ آئی ء گُشت۔

آئی ء چد ء کیشتر پد رنہ کت، شُت۔ ”چونا ہا ہم،“ آئی ء من ء گُشت ”آمدام ہے
وہم ء آماچ ات کہ آپلگ بونگ ء انت۔“ چوک ء آگوں فادر امدادور ء دپ کپت، کہ گوں نہ
بوتلیں چُچی ء قبا ء کلیساء ء اتر بونگ ء ات، بلے آئی ء حیال ات کہ سانٹیا گونصر ء ہاترا، آابید آئی ء
ارواہ ء رکینگ ء دگہ چ کت نہ کنت۔ پدا گودی ء نیمگار وگ ء ات، کہ آئی ء آکلوتیلدے
آرنتاء دکان ء وانک دیگ ء دیست انت۔ پیدرو ویکار یودروازگ ء دپ ء ات، زرد ء
ترس ء گار، آئی ء گورجیگ پیچ ات ء آستیک داں مکاں لانتلگ ات انت، ء بڑ ہنگلیں
کارچے آئی ء دست ء ات۔ آئی ء وڑ ء پیم انچش ات انت کہ ابرمی درابونگ ء نہ ات انت،
بلے اے بس آئی ء دلیل ء ہنرات انت، کہ آئی ء وت ء انچش کتگ ات کہ جرم ء گر ء دار
کنگ بوت بہ کنت۔

”کرسٹوبال،“ آئی ء کوکار کت۔ ”سانٹیا گونصر ء بگش، ما آئی ء کُشگ ء واستہ ادا
ودار کنگ ء نیں۔“

کرسٹو بیدو ویا ء آہانی سرا ہے مہربانی کت کتگ ات کہ آکن بہ کتین انت۔ ”اگاں

من بزانتیں ٹینگ چون جنگ بیت، گڈا مروچی سانٹیا گونصر زندگ ات، آئی ء من ء گشت۔ بلے ہے خیال ء آثر مندکت، پر چا کہ آئی ء آس بُرتگیں تیر ء تباہی ء بابت ء اش کُتگ ات۔

”من شمارا حال بدیاں، آئی ء میگنم ء سلاہے گون کہ آئی ء تیر انجن ء بلاک ء ٹنگ کت کنت۔“ آئی ء کوکار کت ء گشت۔

پیدروویکار یو ء زانت کہ آراست گُشگ ء نہ انت۔ ”آ ہچبر سلاہ بند نہ بیت ء در نیت، ابید چہ ہما و ہد ء کہ بورتاچی ء پوشاک گورا کنت،“ آئی ء گون من گشت، بلے پدا ہم آئی ء وتی گہار ء دامن ء لگ اتگیں بے عزتی ء داغ ء شودگ ء واستہ اے گمان ہم دل ء داشت کہ بوت کنت آسلاہ بند بہ بیت۔

”مُرتگیں مردم وتاس ء آس دات نہ کنت“ آئی ء کوکار کت۔

پدا پابلوویکار یو ظاہر بوت۔ آہم چوتی برات ء وڑا زرد بونگ ء ات۔ آئی ء عاروس ء جیکٹ گورا ات ء روتاک ء پتا تگیں کارچے گون ات۔ ”اگاں اے وڑامہ بوتیں،“ کرسو بیویا ء گون گشت۔ ”من ہچبر زانت نہ کت چہ دویناں کجام برات کجام انت۔“ پدا کلوتیدے آرنٹا پابلوویکار یو ء پشت ء ظاہر بوت ء آئی ء کوکار کت ء گون کرسو بیویا ء گشت کہ اشتاپ بہ کنت۔ پر چا کہ اے لگوریں بیتگ ء بس آئی ء وڑیں مردے اے قضا ء وئیل ء داشت کنت۔

چریشی ء پدہرچی بوت، آئی ء درست سہی انت۔ ہما مردم کہ گودی ء چہ پیداک ات انت، کوکار ء چیہالاں آہیزگ بوت ء جرم ء گون وتی چماں چارگ ء واستہ چوک ء سمرادر رتک انت۔ کرسو بیویا ء، چہ بازیں مردماں، کہ آئی ء پجّاہ آورت انت، جُست کُت کہ شما

سانتیا گونصر دیستگ، بلے کس ۽ ہم نہ دیستگ ات۔ سوشل کلب ۽ دروازگ ۽ کرنل لزارو آپونتی
۽ دپ کپت، ۽ آئی ۽ حال دات کہ کلومیڈل ۽ آرمنٹا ۽ ڈکان ۽ دیم ۽ چے بونگ ۽ انت۔

”اے نہ بوتگیں گپے“ کرنل آپونتی ۽ گشت ”پرچا کہ من آہکل ۽ داتگ ۽ گشتگ
انت کہ برو انت لوگ ۽ بہ وپس انت۔“

”من ائی گون ہیرگانی کشتگ ۽ کارچاں دیستگ انت“ کرسٹوبیدویا ۽ گشت۔
”اے ہم نہ بوتگیں گپے، پرچا کہ من لوگ ۽ روگ ۽ وپسگ ۽ حکم دیگ ۽ پیسر
کارچ آہانی دستاں پچ کپتگ انت“ منیر ۽ گشت۔ ”توالما آچریشی ۽ پیسر دیستگ انت۔“
”من آدومنٹ ۽ پیسر دیستگ انت، ۽ دوینیاں ہیک کشتگ ۽ کارچ گون انت،“
کرسٹوبیدویا ۽ گشت۔

”لعت انت رے اشاں“ منیر ۽ گشت ”آالما گون دگہ کارچاں پدا اتلگ

انت۔“

آئی ء اے جیڑہ ء بابت ء اشتاپی ء دلگوش دیگ ء زبان کت، بلے آشپ ء دمنہ ء
لیب ء جُست ء پُرس ء سوشل کلب ء تہاشُت، ء و ہدے ڈن ء دراتک گڈا جرم کنگ بوتگ
آت۔ کرسٹو بیویا ء اوہدے یکیں مزینں ردی کت۔ آئی ء حیال کت کہ سانٹیا گونصر ء گڈی
ساعت ء فیصلہ کتگ کہ آگڈانی بدل کنگ ء پیسر مئے لوگ ء ارز بندگ ء کیت، ء آئی ء
شوہاز ء ہموداشت۔ آدریا ء لمب ء اشتاپی ء پرچکرات، چہ ہر کس ء جُست کنان کہ کسی ء آ
گوزگ ء دیتگ اگاں ناں۔ بلے کس ء نہ گُشت کہ آئی ء دیتگ۔ آپریشان نہ بوت۔ پرچا
کہ مئے لوگ ء سر بوتگ ء باز راہ ات انت۔ پروسپیرا آرانگو، کوہی جنک، ء گوں آئی ء
دز بندی کت کہ آئی ء نادر اہیں پت ء بہ چاریت، کہ آچہ بشپ ء مان میا تکلیں نیک دعائی ء
دور، لوگ ء پیشگاہ ء ساہ کنڈنی ء جاوہر ء کپتگ۔ ”من آ گوزگ ء دیتگ ات“ منی گہار
مارگوت ء گوں من گشت۔ ”آئی ء دیم ء دروشم ہما وہدے چومردگانی وڈا درابوت“ کرسٹو بیویا ء
ناڈراہیں مردم ء جاوہر ء بابت ء اندازہ جنگ ء چارمنٹ لگت ات، ء زبان کت کہ پڈا روت
کیت آئی ء دوادرمان دنت، بلے آئی ء دگہ سئے منٹ و ابجاہ ء روگ ء پروسپیرا آرانگو ء مک
کنگ ء زوال کت۔ وہدے آڈن ء دراتک، چہ دُور ء کوکار ء تواریش کت، ء آئی ء سما بوت
توار چہ چوک ء نیمگ ء آیک ء انت۔ آتچان بوت بلے، وتاس کہ آئی ء بیلٹ ء بے وڈی ء
مان جنگ ات، آئی ء رفتار ء کم کنگ ء ات۔ انچو کہ آگڈی چوٹ ء پڈترات، آئی ء منی

مات چہ پشت ۽ بجا ورت، کہ گوں وتی کستریں چک ۽ تو بگش کشان ات ۽ روگ ۽ ات۔

”لوئیزا سانتیاگا،“ آئی ۽ پہ کوکار گوانک جت۔ ”سانتیا گونصر کجا انت؟“ منی

مات ۽ ہیلتے چک تڑینت۔ آئی ۽ دیم ارساں چکار ات۔

”منی چک“ آئی ۽ پسه دات، ”آگشگ ۽ انت کہ کُشگ بوتگ۔“

ہے وڑ بوتگ ات۔ وہدے کرسٹیو بیدو یا آئی ۽ شو باز کنگ ۽ ات، سانتیا گونصر وتی

دشتار فلورامیگل ۽ لوگ ۽ ات کہ ہما چوٹ ۽ نڑیک ات کہ اودا آئی ۽ گڈی رند ۽ دیستگ

ات۔ ”منی حیال ۽ گمان ۽ ہم نہ ات کہ آودا بوت کنت۔“ آئی ۽ گوں من ۽ گشت، ”پرچا کہ

میگل کہول نیم روج ۽ پیسرواب ۽ پادنیاتک۔“ رواج کپتگیں روایت ہمیش ات کہ سرجمیں

کہول، قبیلہ ۽ بزرگ خیر میگل ۽ سر ۽ سوجانی سبب ۽ داں ساعت دوازده ۽ وپت۔ ”پمشکہ

فلورامیگل، کہ اینجو کسان ہم نہ ات، انگتہ چوگلاب ۽ پیل ۽ تازگ ۽ براہدرا ات“ مرسیدس ۽

گشت۔ گپ ایش انت کہ آہاں، دگہ بازیں لوگانی وڑا، وتی لوگ داں دیراں بند کت

انت، بلے آسہب ۽ مہلہ آگہ بووک ۽ جہد کنوکیں مردم ات انت۔ آہانی سانگ بندی

سانتیا گونصر ۽ فلورامیگل ۽ مات ۽ پت ۽ کتگ ات۔ سانتیا گونصر ۽ آچہ کسانی ۽ دوست ات

۽ سور ۽ سانگ ۽ پگائی ۽ ساڑی ات۔ بوت کنت آہم چوتی پت ۽ وڑا سور ۽ سانگ ۽ نپ

۽ سیت دیوکیں تک ۽ پہناتانی منوگر ات۔ فلورامیگل دلکش ۽ گل اندامیں جنکے ات، بلے کے

تنک عقل ۽ فیصلہ کنگ ۽ ہم نزور ات، ۽ آئی ۽ وتی ہمسروئیں جنکانی سوراں بانور ۽ حاصیں

دزگہار ۽ کرد ادا کتگ ات۔ پمشکہ پہ آئی ۽ اے سانگ بندی حدا ۽ دادے ات۔ آہانی

سانگ بندی، ابید پہ شان ۽ مڑا گند ۽ نند، ۽ ابید دلانی بے قراری ۽، آسانی ۽ بوت۔ عاروس ۽

وہد ۽ پاس، باز رند ۽ مہتل بوتگ ۽ رند، نوں کرسمس ۽ رند ٹہینگ بوتگ ات۔

فلورا میگل، اے دوشمبے، بشپ ۽ بوجیگ ۽ اولی تواری ۽ آگہ بوت، ۽ پاد آئیگ ۽،
 کے دیر ۽ رند، حال ۽ گپت کہ جاڑیں ویکار یوسانتیا گونصر ۽ کوش ۽ لانک بندانت۔ آئی ۽ منی
 راہبہ نیں گہار، کہ یکیں مردم ات گوں آئی ۽ فلورا میگل ۽ ہمے بد سختی ۽ رند گپ کت، گشت
 کہ آئی ۽ چوہم یاد نہ ات کہ کئے ۽ حال داتگ ات۔ ”من بس ہمنچک زاناں کہ سہب ۽
 ساعت شش ۽ ہمک کس سہی ات“ آئی ۽ گوں منی گہار ۽ گشت۔ ایشی ۽ پد ہم آئی ۽ باور نہ
 بوت کہ آسانتیا گونصر ۽ کٹنگ ۽ سرکپتگ ات، ایشی ۽ بدل ۽، آئی ۽ خیال ہمیش ات کہ
 آسانتیا گونصر ۽ لاچار کن ات کہ گوں انجلا ویکار یو ۽ سور ۽ سانگ بہ کنت، دانکہ آہانی شتگیں
 عزت پدا برجاہ بہ بیت۔ آکم شرفی ۽ تڑندیں نحرانی ۽ آماج ات۔ وہدے میتگ ۽ نیم مردم
 بشپ ۽ آئیگ ۽ وداری ات ات، آزرہ گپتگ ۽ گز یوان وتی وابعاہ ۽ ہما کسانیں پیتی ۽ ندیاں
 رد ۽ بند گیگ ۽ ات کہ سانتیا گونصر ۽ اسکول ۽ آئی ۽ نبشتہ کتگ ات ات۔

ہر وہد ۽ آفلورا میگل ۽ لوگ ۽ نڑیک ۽ گوستگ ات، ہما وہد ۽ ہم کہ لوگ ۽ کس نہ
 بوتگ، سانتیا گونصر ۽ وتی چابی دریگ ۽ جالیاں ککر اتگ ات ات۔ اے دوشمبے ۽ آئی ۽
 ندیانی پیتی وتی کٹ ۽ ایر کتگ ۽ وداری ات۔ سانتیا گونصر ۽ دگ ۽ سمرادیرت نہ کت، بلے
 پد ہم آئی ۽ چابی ۽ ککرگ ۽ پیسر جالی ۽ تہادیرت۔

”تہابیا“ آئی ۽ گشت۔

اے لوگ ۽ کس، ڈاکٹر ہم سہب ۽ ساعت شش ۽ چل ۽ پنچ ۽ نیا تلگ ات۔
 سانتیا گونصر ۽ ہمے وہد ۽ کرسٹو بیدو یا جمیل شعیوم ۽ دکان ۽ یلہ دات، ۽ ہمے وہد ۽ چوک ۽ سمر
 ہمنچو مردم ۽ چم آئی ۽ سک ات ات کہ چو باور کنگ مشکل ات کہ کس ۽ دشٹار ۽ لوگ ۽
 نیمگ ۽ روگ ۽ نہ دیرت۔ پٹ ۽ پولی مجسٹریٹ ۽، یک انچیں مردمے شوہاز کنگ ۽ جہد

کت کہ آئی ء سانٹیا گونصر فلورا میگل ء لوگ ء روگ ء دیستگ، ء آئی ء ہم چومنی وڑا بے کساس جہد کت، بلے یک گوا ہے ہم درنیا تک۔ مسل ء تا کدیم 382 ء سرا، ء یک گالردی فیصلہ یے، پولکار ء گوں سُہریں مس ء نبشتہ کت: ”بے سختی مارا چہ نگاہاں اندیم کنت“ راستی ایش ات کہ سانٹیا گونصر دُرستانی چم ء دیم ء، ابید کسی ء چیر بونگ ء، چہ مزنیں دروازگ ء تہاشت۔ فلورا میگل ء چہ وتی بے نصیبیں جالی والا گداں جوڑی یے گورا ات کہ آئی ء مدام یادگاریں و ہد ء پاساں پوش ات، چہ زہر ء پڑ، پارلر ء پہ آئی ء و دار یک ات، ء آئی ء کسانیں پیتی آئی ء دست ء دات۔

”بزاں اے توئے“، فلورا میگل ء گوں آئی ء گشت۔ ”من ء امیدانت کہ آترا کُش انت۔“ سانٹیا گونصر ء ہوش انچوشت کہ پیتی چہ آئی ء دست ء لگشت، ء آئی ء نادوستیں نمدی زمین ء سراتالان بوت انت۔ آفلورا میگل ء وابجاہ ء رند ء کپت، بلے آئی ء دروازگ تہا بند کت۔ آئی ء باز رند ء دروازگ ٹک ات ء، سہب ء و ہد ء حیال نہ داشت، گوں منّت ء لیلاباں توارجت، پممشکہ سرجمیں کہول مچ بوت، ء آ درست لپرزگ ات انت۔ حقیگ ء سانگ بندیں سیاد ء وارث حساب کنگ بہ بنت گڈا مزن ء کسان درستی چارده مردم ات انت۔ خیر میگل، فلورا میگل ء پت، گوں وتی سُہریں ریش ء بدوی اسپتیں گداں، کہ آئی ء چہ وتی ڈیہہ ء آؤرتگ ء ہما و ہد ء پوش ات انت، کہ آلوگ ء ات، درستاں رند ظاہر بوت۔ من آ باز رند ء دیستگ ات، سک پیر ء نزورات، بلے آئی ء ہما چیز ء کہ من ء اثر مند کت، آئی ء سرداری وڑ ء داب ات۔

”فلورا،“ آئی ء وتی زبان ء گوانک جت۔ ”دروازگ ء پچ کن“

آوتی جنک ء وابجاہ ء شت، ء درستیں کہول اوشتات سانٹیا گونصر روک روک ء چار

ات۔ آپار لر ۽ جہل، نہدیاں چست کنگ ۽ کسانیں پیتی ۽ تہا ایر کنگ ۽ ات۔ ”اے کار گشتے
تو بے کار ۽ عمل ۽ ڈرا ات،“ آئی ۽ گوں من گشت۔ خیر میگل دمانی ۽ رند، واجاہ ۽ ڈن اتک،
دست ۽ سراسر اشارہ کت ۽ درستیں کہول یک یک بوت۔

آئی ۽ گوں ساننیا گونصر ۽ عربی ۽ گپ ۽ تران کت۔ ”اولی دمان ۽، من سر پد بوتاتاں
کہ ہرچی من گشگ ۽ یاں، آئی ۽ آئی ۽ تشکے گمان ہم نہ ات،“ آئی ۽ گوں من ۽ گشت۔ آئی ۽ چہ
ساننیا گونصر ۽ ابید جل ۽ مدار ۽ جست کت کہ چو و سر پد انت کہ جاڑیں ویکار یو کشگ ۽ واستہ
آئی ۽ شو ہاز ۽ دراتلگ انت۔“ آزر دتوات ۽ انچو سر پتگ بوت کہ چو حیا ل کنگ نہ بوتگیں
گپے ات کہ آپیشدارگ ۽ واستہ چو کنگ ۽ انت۔“ آئی ۽ اے گپ ۽ سراتپا کی درشان کت کہ
ساننیا گونصر ۽ تب ۽ رویہ ترس ۽ بدل ۽ پریشانی پد رکنگ ۽ ات۔

”بس یلےیں تو زانت کننے کہ آہانی بہتام راست انت اگاں ناں،“ آئی ۽ گشت،
”بلے ہرچ رنگ ۽، نون تئی گو رادوراہ انت: یا و ہما چیر بو، اے لوگ ۽ کتئی وتی انت، یا منی
تینگ ۽ بے زیر ۽ ڈن ۽ درا۔“

”منی سرچچ پر بونگ ۽ نہ انت، ساننیا گونصر ۽ گشت،“ آئی ۽ بس ہمنچو گشت کت،
۽ اسپانوی زبان ۽ گشت۔ ”آچوتز بوتگیں مرگی ۽ ڈرا درابونگ ۽ ات،“ خیر میگل ۽ من ۽
گشت۔ آئی ۽ پیتی چہ آئی ۽ دست ۽ ررت، پر چا کہ آئی ۽ زانگ ۽ نیا تک، دروازگ ۽ پیچ
کنگ ۽ واستہ، کجا ایر ۽ بہ کنت۔

”یکے گوں دو کس ۽ دیم پہ دیم بیت،“ آئی ۽ گوں آئی ۽ گشت۔

ساننیا گونصر شت۔ مہلوک ۽ چوک ۽ سراسر انچو جاگہ گپت چو کہ پریٹ ۽ چارگ ۽
وہد ۽ جاگہ گپتگ۔ درستاں ساننیا گونصر ڈن ۽ درا یگ ۽ دیست، ۽ سر پد بوت انت کہ ساننیا

گونصر سر پد انت کہ آ، آئی ء کُشگ ء در کپتگ انت۔ سانٹیا گونصر انچولپر زگ ات کہ لوگ ء
 راہ گارکت۔ آہانی گشگ ء رد ء یکے ء چہ بالکونی ء کوکارکت ء گشت، ”اڑے اوٹرک، اے
 راہ ء ناں، کوہنیں گودی ء نیمگا۔“ سانٹیا گونصر ء توار ء نیمگا چارات۔ جمیل شعیوم ء توار جت کہ آ
 آئی ء دکان ء تہا بنیت، ء شکاری تنگ ء آرگ ء شت، بلے آ بے حال ات کہ آئی ء تیر کجا ایر
 کتگ انت۔ آہاں چہ ہر نیمگا گوانک جت، ء سانٹیا گونصر توارانی بازی ء سرچڑ بوت، برے
 دیم ء شت ء برے پُشت ء۔ اے پد رات کہ آئی ء دیم گوں چُل جاہ ء نیمگ ء دروازگ ء
 ات، بلے اناگہ آئی ء سما بوت کہ لوگ ء مزینں دروازگ پتچ انت۔
 ”آپیداک انت،“ پابلو ویکاریو ء گشت۔

دوینیاں یکپارگی دیست۔ پابلو ویکاریو ء وتی جیکٹ کش ات، پنچ ء سراچگل دات،
 ء وتی کارچ روتاک ء تل ء کش ات ء چوزہمے ء وڑا دست ء کت۔ دکان ء در آ یگ ء
 پیسر، ابید ہمگر نچی ء، آہاں وتی دل بند ء صلیب ء نشان جوڑکت۔ پدا کلوتیلدے آرنتا ء پابلو
 ویکاریو ء پشتک گپت ء کوکارکت ء سانٹیا گونصر ء گشت کہ آ بہ تچیت، پرچا کہ آئی ء کُشگ ء
 سرکپتگ انت۔ اے انچیں مزینں کوکارے ات کہ آئی ء اے دگہ خاموش کت انت۔ ”اول
 ء و آ آجگہ بوت،“ کلوتیلدے آرنتا ء من ء گشت۔ ”پرچا کہ آئی ء نہ زانت آئی ء کئے توار
 جنگ ء انت، ء چہ کجا۔“ بلے وہدے آئی ء کلوتیلدے آرنتا دیست، گڈا آئی ء جم پیدرو
 ویکاریو ء ہم کپت انت، کہ آئی ء کلوتیلدے آرنتا ہترمال کت ء زمین ء سراچگل دات، وتی
 برات ء گوراسر بوت۔ سانٹیا گونصر چہ وتی لوگ ء پنجاہ گز ء کم دُورات، مزینں دروازگ ء نیمگا
 تچان بوت۔

پنچ منٹ پیسر وکتوریا گزمان ء پلاسیدالینیر وء ہما درستیں حال دات انت کہ مردم

چہ پیسیر سہی ات انت۔ پلاسیدالینیر وڈڈیں زالے ات، آئی ء وتی فکر مندی پڈرانہ کت۔
 چہ وکتوریا گزمان ء جُست کت کہ آئی ء آئی ء چُک حال داتگ۔ آئی ء گوں ایمانداری ء
 دروگ بست، پرچا کہ آئی ء پتہ دات کہ وہدے آ کافی ء واستہ جہل ء اتلگ، داں آوہدے ہچ ء
 سہی نہ بوتگ۔ ہمالوگ ء تہا کہ آئی ء دل ء وینا فلور انگتہ روپگ ء ات، آئی ء ہبے وہدے
 سانتیا گونصر چوک ء نیمگا دروازگ ء تہا پترگ ء پچیں پدانکاں چہ واجاہ ء نیمگ ء روگ ء
 دیستگ۔ ”اے پڈریں وڑے چمانی ردورگ ات،“ وینا فلور ء گوں من گشت۔ ”آئی ء
 اسپتیں گڈگورا ات، ء چیزے آئی ء دست ء ات کہ آمن شری ء سرادیست نہ کت، بلے آچو
 گلابانی گڈدانی ء وڑا ات۔ پمشکہ وہدے پلاسیدالینیر وء آئی ء بابت ء جست کت،
 وینا فلور ء لحم کت۔

”آیک ملٹے پیسیر وتی بان ء شگ“ وینا فلور ء گوں آئی ء گشت۔

پلاسیدالینیر وء کاگد زمین ء سرادیست، بلے آئی ء چست کنگ ء چارگ ء حیال
 نیاتک، ء بس ہما وہدے زانت کہ آئی ء تہا چے نبشتہ ات، کہ یکے ء واقعہ ء وہدے ڈاہ ء شورانی تہا ہما
 کاگد پیش داشت۔ چہ دروازگ ء آئی ء دیست کہ جاڑیں ویکاریوواں وتی کارچانی سر بزر
 کتگ، آئی ء لوگ ء نیمگا تچان ء پیدا ک انت، آہما جاگہ ء ات، اودا آدیست کت انت،
 بلے وتی چُک کہ دومی نیمگا پہ دروازگ ء تچان ات، دیست نہ کت۔ ”من ہبے بہم ات کہ آ،
 آئی ء کُشگ ء واستہ دروازگ ء تہا آیک لوٹ انت،“ آئی ء من ء گشت۔ پدا آئی ء تچانی ء
 شت دروازگ بند کت۔ آکڑی ء جنگ ء ات کہ سانتیا گونصر ء چیہال آئی ء گوشاں کپت
 انت، ء گوں ترس ء بیم ء دروازگ ء ٹلگ ء تواراتک، بلے آئی ء حیال کت کہ سانتیا گونصر
 بزر ء وتی اوتاک ء بالکونی ء جاڑیں ویکاریوواں ہگل دیگ ء کوکار ء انت۔ پلاسیدالینیر و

آئی ء مک ء بزر ء شت ۔

سانتیا گونصر ء لوگ ء پترگ ء کلھے درکارات کہ دروازگ بند بوت ۔ آئی ء گوں دست ء مچ ء بازند ء دروازگ جت ، ء پدا یکپارگی آئی ء وتی دژ مناں گوں ہورکیں دستاں دیم پہ دیم بونگ ء حیال اتک ۔ ”من آدیم ء روء دیست ، من ء بیم اتک ،“ پابلو ویکاریو ء من ء گشت ”آچوتی قد ء بالاد ء دوہمنچک مزن درا بونگ ء ات ۔“ سانتیا گونصر ء پیدرو ویکاریو ء اولی اُرش ء دارگ ء واستہ ، کہ آئی ء گوں تچکا داشتگیں کارچ ء ، چہ راستیں نیمگا کت ، وتی دست بزر کت ۔

”حرام زادگاں .....“ آئی ء کوگا رکت ۔

کارچ آئی ء راستیں دست ء گوزان آئی ء پہنات ء ایرشت ۔ آئی ء دردگیں چیہال درستانی گوشاں کپت انت ۔

”آہ ، منی مات“

پیدرو ویکاریو ء وتی کارچ گوں کسابی محکمیں دستاں ڈن ء کش ات ، ء دومی رند ء کساس ہے جاہ ء گوت دات ۔ ”عجب ء جلہی گپ ایش ات کہ کارچ ہمک رند ء بے داغ ء ڈن ء دراتک ،“ پیدرو ویکاریو ء پٹ ء پول کنوکانی دیم ء بیان دات ، ”من کم چہ کم سے رند ء ، آئی ء بدن ء گت دات ، بے آئی ء سراحون ء یک تزپے ہم پر نہ ات“ سانتیا گونصر سیمی اُرش ء رند وہل بوت ۔ آئی ء دست لاپ ء سرات انت ، چہ آئی ء دپ ء حلا رکتگیں گرانڈے ء نارگے دراتک ، ء پُشت پر کت ، پابلو ویکاریو ء ، کہ آئی ء راستی نیمگا ات ، پشتی نیمگا اُرش کت ، ء خون ہلک گپت انت ء آئی ء سرجمیں پیشک میسینت ۔ ”آئی ء حوناں آئی ء بومان ات“ آئی ء گوں من گشت ۔ سے رند ء ، کوشی ٹپ ورگ ء رند ، سانتیا گونصر ء پدا دیم ترینت ،

۽ ابیدگر ۽ دار ۽ وتی پشت مات ۽ دروازگ ۽ تیکہ دات، گشتے آئی ۽ ہم کوش ۽ بہر زورگ ۽ موہ
 دیگ ۽ ات۔ ”پدا آئی ۽ چیہال نہ جت۔“ پیدروویکار یو ۽ گول پٹ ۽ پول کنوک ۽ گشت۔ ”من ۽
 انجو سما بوت آٹھک دیگ ۽ کندگ ۽ انت۔“ پدا آدوینیاں، ترس ۽ بیم ۽ سیمسرم ۽ در، ساننیا
 گونصر بار یگ پہ بار یگ کارچ جت۔ آہانی گوشاں سرجمیں میتگ ۽ توار آ یگ ۽ نہ ات
 انت، کہ وتی جرم ۽ سبب ۽ ترس ۽ بیم ۽ گار ات۔ ”من ۽ ہے وڑا سما بوت، چو کہ من اچسے ۽
 سواراں ۽ آئی ۽ دل ۽ منیل ۽ تاچگ ۽ یاں،“ پابلوویکار یو ۽ بیان کت۔ بلے آدوینیاں روت
 راستی ۽ دنیا ۽ اتربوت انت، پرچا کہ آہاں دم بُرت۔ چریشی ۽ ابید، آہاں حیال کت، ساننیا
 گونصر ہجر نہ کپیت۔ ”لعت انت یار“ پابلوویکار یو ۽ من ۽ گشت۔ ”تو حیال کت ہم نہ کنئے
 کہ یک انسانی ۽ کُشگ چون مُشکل انت۔“ یک زدکنگ ۽ واستہ پیدروویکار یو ۽ آئی ۽ دل
 نشانگ کت، بلے کارچ آئی ۽ بغل ۽ مین دات، ہما جاہ ۽ کہ ہیرکانی دل بیت۔ اصل ۽
 ساننیا گونصر ۽ نہ کپگ ۽ سبب ہمیش ات کہ آہانی اُرشاں آدروازگ ۽ گول اوشتار پینگ ات۔
 نا اُمیت بوت ۽ پیدروویکار یو ۽ لاپ ۽ کش ۽ کائی چاکے جت، ۽ آئی ۽ دستیں روت ڈن ۽
 دراتک انت۔ پیدروویکار یو ۽ پدا ہے وڑکت، بلے چہ ترس ۽ آئی ۽ دست ۽ چُچ ۽ تاب وارت
 ۽ کارچ آئی ۽ پاد ۽ لگ ات۔ ساننیا گونصر ۽ دروازگ ۽ تیکہ داتگ ات ۽ یک ساعتے ۽ حُشک
 ترات، پدا آئی ۽ وتی ساپ ۽ نیلگیں روت روچ ۽ روژناتی ۽ چارات انت ۽ دول بوت۔
 پلا سیدالینیر و، واجاہ ۽ شوہاز ۽ توار جنگ ۽ پدا، گول اے دگہ چیہالانی اش کنگ ۽
 کہ، آئی ۽ وتی نہ ات انت، ۽ نئے کہ زانت کت چہ کجا پیداک انت، چوک ۽ نیمگا پچ
 بوؤکیں دریگ ۽ گوراشٹ، ۽ دیست کہ جاڑیں ویکار یو کلیساء نیمگا تچان انت۔ جمیل
 شیوم ۽ وتی جگواریں تو پگ گون ات، ۽ دگہ چندے عرب بلے سلاہ ۽ آہانی رند ۽ کپتگ ات

انت، پلاسیدالینیر وء حیال کت کہ حطرہ بلاس بوتگ۔ پدا و ابجاہء بالکونی ء اتک، ادا
 آئی ء دیست سانتیا گونصر دروازگ ء دیما، زمین ء سرادیم پہ چیر کپتنگ، ءوتی خون ء میچیل
 اتگ ء پادا آیک ء واستہ زور جنگ ء انت۔ آیک نیمگے جہل بوت اوشتات، لونجانیں روت
 دستاں زرت انت، پٹی نیں جاوہء گام جنان بوت۔

آئی ء لوگ ء کش ء گران دائرہ سرجم کت، سد گز ء گیش گام جت، ءچل جاہ ء
 دروازگ ء تہا سر بوت۔ آئی ء اے و ہد ء ہم، دگ ء گران ڈوریں راہ ء نہ روگ ء ہوش مان
 ات، ء آہسا ہگ ء لوگ ء تہہ ء راہ ء شت۔ پونچولاناؤ، آئی ء لوگی، ء آئی ء پنچیں چک سر پد نہ
 ات انت کہ چہ آہانی دروازگ ء بیست گز ڈور چونیں ویلے پیش اتگ۔ ”ما کو کارانی تو ار
 اش کت،“ آئی ء جن ء گول من گشت۔ ”ما گشت زاناں اے بشپ ء شامکامی انت“ آ
 ارز بندگ ء نشنگ ات انت کہ آہاں سانتیا گونصر، حوناں میچیل ء روت دستاں، تہا پترگ ء
 دیست۔ پونچولاناؤ ء من ء گشت، ”من آدل بدیں بد بو ء ہچمردل ء بُرت نہ کنناں“ بلے آر نے
 نیدالاناؤ، درستیں مستریں جنک ء، گشت کہ سانتیا گونصر، مدامی وڑا پہ حساب گام ایر کنان ء پہ
 مڑا ء شان روگ ء ات، ء گول یلہ نیں مود ء گلگاں آئی ء عربیں دروشم چہ پیش ء گیشتر براہدار
 ات۔ ٹیبیل ء نژیک ء گوزگ ء و ہد ء آئی ء آہانی نیمگا چار ات ء چکند ات، ء و ابجاہی بانانی
 کش ء گوزان لوگ ء پُشتی دروازگ ء نیمگا شت۔ ”ما ڈرست چہ تڑس ء یم ءوتی جاہ ء حُشک
 تڑ اتگ اتیں،“ آر نے نیدالاناؤ ء من ء گشت۔ منی تڑو، وینے فریدا مار کیز، دریاء دومی
 نیمگاوتی پیڑ گاہ ء سیاہ چمیں ماہیگی ء کچلاں پاچگ ء ات کہ آئی ء سانتیا گونصر کو ہنیں گودی ء
 پدانکاں ایر کپگ، ء گول راستیں گاماں وتی لوگ ء راہ ء شوہاز کنگ ء دیست۔

”سانتیا گونصر، منی چک،“ آئی ء کو کارکت ء گشت ”ترا چے بوتگ؟“

”آہاں من ۽ جنگ ۽ گشتگ،“ آئی ۽ گشت۔

گڏی پدانک ۽ سراسر آئی ۽ تڙبزواریت ۽ کپت، بلے گشاد یگ ۽ پادا تک۔ ”آئی ۽
 ہماحا کانی ساپ کنگ ۽ حیال ہم گورأت کہ آئی ۽ روتانی سرالگ ات انت،“ منی ثروء من ۽
 گشت۔ پدا آچہ پُشتی دروازگ ۽ وتی لوگ ۽ تہاشٹ، کہ چہ ساعت شش ۽ پیچ ات، ۽ چیل
 جاہ ۽ تہادیم پہ چیر کپت۔

